

GREGG BRADEN

Autorul bestsellerurilor

Matricea divină și Codul lui Dumnezeu

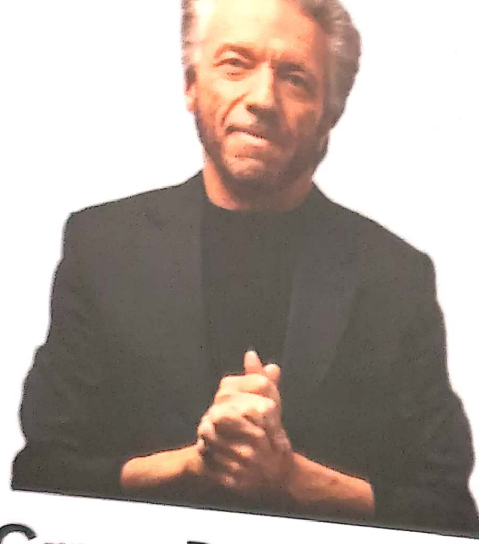
PUR UMAN

Adevărul ascuns despre puterea
și destinul nostru și despre divinul din noi

 Editura
For You

Scanned with OKEN Scanner

Gregg Braden

Autor, cercetător, formator și conferențiar renumit la nivel internațional ca inițiator al legăturii dintre știință, spiritualitate și potențialul uman. A scris numeroase cărți, traduse în peste 40 de limbi și devenite bestselleruri în topurile internaționale.

A lucrat pentru companii din topul Fortune 500, specializându-se în rezolvarea de probleme în situații de criză, domeniu în care a combinat știința modernă cu înțelepciunea tradițiilor spirituale.

Și-a prezentat descoperirile în peste 30 de țări de pe 6 continente și a fost invitat să vorbească la Organizația Națiunilor Unite, în companii din topul Fortune 500 și pentru Armata SUA.

Watkins Journal l-a inclus în topul „Cei mai influenți 100 de oameni în viață din lume”, iar în 2020 a fost nominalizat pentru prestigiosul Templeton Award.

Pure Human

Copyright © 2025 by Gregg Braden

Copyright © 2024 Editura For You

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Iuliana Leonti

Tehnoredactare: Anca Șerbu

Design copertă: Răzvan Mera

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Braden, Gregg

Pur uman: adevărul ascuns despre puterea și destinul nostru și despre divinul din noi / Gregg Braden; trad. din lb. engleză de Ana-Maria Datcu. -

București: For You, 2025

ISBN 978-606-639-738-4

I. Datcu, Ana-Maria (trad.)

159.9

Gregg Braden

PUR UMAN

Adevărul ascuns despre puterea și destinul nostru
și despre divinul din noi

Traducere din limba engleză
de Ana-Maria Datcu

„Toate puterile Universului ne aparțin deja.
Noi suntem cei care ne-am acoperit ochii
și strigăm că este întuneric.“

Swami Vivekananda (1863–1902),
călugăr și filosof indian

Prefață

Noi, oamenii, suntem o formă veche și misterioasă de viață. Suntem convergența improbabilă a gândurilor, emoțiilor și imaginilor invizibile împletite în structura țesuturilor, oaselor și sângelui care ne fac posibile alegerile și consecințele acestora în fiecare zi a vieții.

În starea noastră enigmatică de ființă umană, căutăm alți semeni ca să ne împărtășim bucuria, iubirea și visurile și să alinăm durerea, frica și suferința provocate de călătoria noastră fizică pe Pământ.

Am scris această carte pentru a oferi o perspectivă prin care să ne privim vremurile în cadrul istoriei și pentru a ne reaminti că trezirea divinității lăuntrice este motivul călătoriei noastre.

Introducere

Există momente în istoria omenirii când facem alegeri în măsură să ne transforme ireversibil lumea și viața, în modalități pe care le putem regreta în viitor. Astăzi este unul dintre acele momente.

Avem acum la îndemână tehnologia de a ne modifica ființa – de a rescrie codul ADN-ului și rețelele neuronale care ne definesc – în modalități care, odată implementate, nu mai pot fi anulate niciodată și vor schimba pentru totdeauna ceea ce înseamnă să fii om. Totodată, trăim într-o perioadă în care ni se spune că trebuie să facem tocmai astfel de schimbări ca să devenim cea mai bună versiune a noastră și să avem succes în lume.

Combinția dintre asemenea tehnologii care ne transformă viața și narațiunea neputinței noastre este cea care face ca momentul istoric prezent să fie atât de diferit de vremurile trecute.

Tehnologiile dezvoltate de oameni de la apariția lor pe planetă în urmă cu 200 000 de ani s-au limitat întotdeauna la influențarea relației cu lumea *înconjurătoare*. De exemplu, în urmă cu sute de ani, am ales să ardem

lemn și cărbune ca să ne alimentăm cu energie civilizația și, mai recent, am folosit petrolul ca principal combustibil pentru încălzirea, hrănirea și alimentarea națiunilor lumii. Am ales să aplicăm cunoștințele în divizarea atomului, tehnologie relativ inofensivă în sine, și am construit cele mai distructive arme din istoria omenirii. Mai mult, am ales să folosim amenințarea acestor arme ca să modelăm politica și economia lumii.

Am ales să ne rezolvăm divergențele în materie de religie, politică și guvernare folosind colectarea avansată de informații, supravegherea care distruge viața privată și războiul de înaltă tehnologie pentru a obține rezultatele dorite pe plan atât internațional, cât și intern.

Totuși, oricât de puternice și distructive au fost aceste alegeri, impactul lor a fost limitat la schimbări temporare și în mare parte reversibile în lumea din jur. Cel puțin până acum. Și tocmai de aceea răscrucea la care am ajuns este periculos de îngrijorătoare.

În timp ce citești această carte, politicile sunt deja în curs de elaborare și tehnologia este deja pusă în aplicare, transformând permanent lumea din interiorul nostru. Tehnologiile acceptate astăzi de indivizi și familii, precum și cadrul juridic care reglementează utilizarea lor afectează deja modul în care ne funcționează creierul și cum reacționează sistemul imunitar la viruși, bacterii și alte infecții nou apărute în lume. Ele modifică deja legăturile emoționale dintre prieteni și dintre părinți și copii, precum și capacitatea de a detecta energia subtilă folosită în mod subconștient pentru a comunica unii cu alții și cu alte forme de viață. Poate cel mai îngrijorător dintre toate, ele modifică deja felul în care simțim, împărtășim

emoțiile și păstrăm valorile prețuite ca indivizi, familii și comunități – însăși esența societății.

Utilizarea noii tehnologii la nivel universal pentru a ne transforma corpul conține în sine o ironie: capacitățile biologiei naturale sunt deja egale și în unele cazuri chiar depășesc capacitățile tehnologiei artificiale despre care ni se spune că avem nevoie pentru a ne îmbunătăți condiția umană.

Următorii pași în ceea ce privește inteligența artificială (IA) și fuzionarea corpului natural cu tehnologia, prin implantarea de cipuri în creier și injectarea de terapii genice în sânge, vor stabili cursul care va determina cât de mult din noi ne vom păstra și cât de mult din umanitatea noastră vom ceda tehnologiei pentru totdeauna.

Alegerea este a noastră și o facem deja.

Adevărul Pur Uman 1: Pentru prima dată în istoria omenirii, implementăm tehnologii care ne modifică ireversibil corpul la nivel biologic.

Dacă vom continua pe calea tehnologică prezentă, conduși de tendințele actuale de gândire, până în anul 2030 vom fi făcut alegerea supremă: vom fi pe drumul către unul dintre cele două tipuri de societăți. Fie vom rămâne blocați într-o societate „futuristă” de hibridi om-mașină, în care ne-am cedat calitățile prețioase de intuiție, empatie și creativitate, precum și legăturile sufletești de dragoste, intimitate și concepție prin sex pentru confortul IA care ne creează muzica, poezia, arta și realitățile virtuale ce înlocuiesc relațiile autentice și contactul uman. Fie ne vom trezi la adevărul profund al potențialului uman natural extraordinar, dar

în mare parte neexploatat, și, pentru prima dată ca specie, vom descoperi ce înseamnă să fii pe deplin uman.

Adevărul Pur Uman 2: Până în anul 2030, fie ne vom trezi la adevărul potențialului uman neexploatat, fie vom fi închiși într-o societate de oameni hibridi care ne-au eliminat prin inginerie puterile de creativitate, emoție, empatie și intuiție.

Avem posibilitatea să efectuăm alegeri sănătoase și în cunoștință de cauză care să ne permită să stabilim pe care dintre aceste căi ne-o dorim doar dacă știm cine suntem ca oameni și înțelegem întreaga amplitudine a ceea ce este în joc.

Ce fel de lume ne dorim?

Ray Kurzweil, inventator și futurolog american, are o serie lungă de predicții reușite în ceea ce privește tendințele tehnologice și la ce tip de lume vor conduce acestea. De exemplu, în 1990, el a prezis cu acuratețe adoptarea pe scară largă a calculatoarelor și utilizarea internetului în gospodăriile medii, precum și apariția mașinilor electrice fără șofer controlate de IA.

Încă din 2005, Kurzweil a recunoscut iminența fuziunii om-mașină cunoscute astăzi sub numele de „transumanism“. Pe baza traiectoriei normelor sociale și a tehnologiei de atunci, aceea era convergența logică a căutării nemuririi umane, împreună cu progresele în robotică și calculatoare foarte mici. El a recunoscut și faptul că, dacă nu se schimbă ceva în modul în care ne privim pe noi, tranziția de la oameni la hibridi transumani om-mașină se va finaliza chiar

mai repede decât ne așteptăm. El afirma că aceasta se va întâmpla și va fi acceptată la vedere ca „progres” și pasul următor în evoluția noastră. Mai mult decât atât, se va întâmpla fără ca implicațiile pe termen lung să-i fie limpezi publicului larg.

În timpul unui interviu acordat în 2013, Kurzweil a repetat cât de rapid progresa mișcarea către interfețele om-mașină, afirmând: „Omul cu care veți vorbi în 2035 va fi o combinație de inteligență biologică și non-biologică.”*

Dacă a avut dreptate în această privință, probabil că generația noastră este ultima pur umană pe Pământ. Mai avem la dispoziție doar câțiva ani pentru a determina cursul viitor al relației noastre cu roboții avansați și cu IA.

Ceea ce deosebește prezentul de alte momente critice similare din trecut este faptul că, dacă facem alegerile greșite acum, ceea ce riscăm să pierdem este grandios, fără precedent și ireversibil. *Este vorba despre noi.* Riscăm să ne pierdem pe noi, umanitatea noastră și calitățile unice care ne deosebesc de alte forme de viață.

În cele din urmă, riscăm să pierdem acea parte din noi care a stat la baza celor mai mari triumfuri ale istoriei, vasul care conține secretele noastre profunde și cele mai prețuite aspecte ale naturii umane. Riscăm să ne pierdem sursa imaginației, intuiției, inovației și creativității. Ne este în joc divinitatea, partea din noi care ne permite să ne ridicăm deasupra circumstanțelor și să devenim mai mult decât orice limitări și așteptări acceptate pentru noi în trecut.

* Ray Kurzweil, „Ray Kurzweil – Immortality by 2045”, 2045 Initiative, 4 martie 2013, video YouTube, <https://www.youtube.com/watch?v=f28LPwR8BdY&t=38s>.

Adevărul Pur Uman 3: Suntem pe punctul de a renunța la umanitate, puntea biologică înspre divinitatea noastră.

În mod ironic, potențialul de a ne pierde divinitatea nu este un accident. Nu este consecința „progresului” care a mers prost. Mai degrabă, este obiectivul unei mișcări începute în secolul XX pentru a-i transforma pe oameni într-o nouă formă de viață aflată dincolo de om – o specie transumană sau postumană. Scopul declarat al acestui transumanism îl reprezintă atingerea nemuririi și încorporarea logicii, vitezei și eficienței computerelor și IA în corpul uman. Susținătorii acestei mișcări consideră că transumanismul este următorul pas în evoluția umană.

Prețul piperat pe care îl vom plăti pentru astfel de realizări îl reprezintă crearea unor indivizi fără emoții, conduși de eficiență, logică și algoritmi, care nu mai etalează ceea ce transumanistii consideră a fi „defectele” umane ale emoțiilor inconfortabile, precum durerea, suferința, tristețea profundă și pierderea.

În lumea transumanistă, va deveni artefact al trecutului inspirația care a determinat unele dintre cele mai mari realizări artistice ale speciei noastre, precum tragedia romantică din *Romeo și Julieta* a lui Shakespeare, poezia profundă a lui Rumi, intensitatea din *Sonata lunii* a lui Beethoven, pasiunea din cântecul *Stairway to Heaven* al formației Led Zeppelin și frumusețea naturală a Giocondei lui Leonardo da Vinci. Pentru urmașii noștri, vor fi doar amintirea îndepărtată a altor vremuri.

În cele din urmă, transumanistii aspiră la fuzionarea completă a oamenilor și mașinilor într-un peisaj digital

unificat (efectiv o matrice digitală) numit „singularitate“. În cadrul ei, noi, oamenii, suntem integrați în internetul tuturor lucrurilor, împlețiți digital într-un vast complex de informații gestionat și controlat prin intermediul algoritmilor conduși de IA. Nanotransmițători aproape imposibil de detectat, unii folosiți deja în prezent pentru aplicații medicale, ne vor circula în sânge și vor permite monitorizarea și documentarea semnelor vitale și funcțiilor corporale intime pe servere aflate la distanță.

Însă aceeași tehnologie va avea scop dublu, deoarece ne va monitoriza și alegerile și obiceiurile cotidiene, inclusiv ceea ce mâncăm și cumpărăm, cum și unde călătorim și chiar ceea ce simțim unii față de alții, atribuindu-ne consecințe când ieșim în afara normelor acceptate de societate.

Kurzweil consideră că fuziunea om-tehnologie are loc astăzi și a identificat o dată la care ne putem aștepta ca aceasta să reprezinte forma de viață predominantă în cadrul civilizației: „Am stabilit data singularității – care reprezintă o transformare profundă și perturbatoare a capacității umane – ca fiind 2045.“*

Veriga lipsă

Calea prevăzută de Kurzweil și alții sună precum un film SF distopic foarte prost, cu o temă pe care toți am mai văzut-o în asemenea pelicule. Când privim filme cu temă pesimistă sau citim despre previziuni sumbre, majoritatea simțim o rezistență instantanee, iar instinctul nostru strigă „Nu!“. Acesta nu este un viitor pe care ni l-am dori pentru noi sau pentru copiii noștri.

* Ray Kurzweil, *The Singularity Is Near: When Humans Transcend Biology* (New York, Viking, 2005), p. 136.

Și opunem această rezistență deoarece, adânc în interior, simțim că totul este greșit. Este greșit să le permitem dispozitivelor de înaltă tehnologie să se amestece în sfințenia corpului natural. Este greșit să înlocuim capacitatea naturală de gândire, imaginație și creativitate cu eficiența raționalizată și lipsită de emoții a IA și a cipurilor. Întreaga premisă este greșită deoarece știm instinctiv că este ceva special în existența noastră. Deși este rareori recunoscut sau discutat în cadrul culturii, avem în interior o forță la care riscăm să pierdem accesul dacă ne abandonăm mașinilor.

Și, deși poate nu suntem în măsură să ne dăm seama ce este acel „ceva special” pe care îl simțim, știm că întruchipăm un dar străvechi și o încredere sacră pe care trebuie să le păstrăm și să le protejăm. Oricât de disfuncționale ni se par astăzi lumea și oamenii din ea, încă simțim că avem în existența noastră ceva special care strălucește prin disfuncționalitate și merită păstrat. Despre acest dar foarte rar din noi este vorba în această carte.

De la cele mai vechi și prețuite tradiții spirituale până la știința cea mai performantă a lumii moderne, noile descoperiri continuă, an de an, să dezvăluie tot mai multe modalități în care noi, oamenii, suntem unici și chiar speciali într-o măsură mai mare decât ne-am permis vreodată să credem. Prin puterile aproape divine ale emoțiilor, empatiei, intuiției, iertării și inovației, întruchipăm deja puterile de creație pe care transumanistii consideră că numai hibridii om-mașină le pot obține.

După cum vom descoperi în capitolele următoare, celulele și neuronii umani depășesc, realizează și adaptează mai mult decât scalabilitatea limitată a cipurilor și algoritmii limitați ai IA.

Adevărul Pur Uman 4: În numeroase privințe, celulele umane și neuronii specializați sunt superiori în ceea ce privește performanța, scalabilitatea și adaptabilitatea prin comparație cu cipurile și algoritmi limitati ai IA.

Deși tehnologia pe care transumanistii se străduiesc să o integreze în viața noastră este seducătoare, aceste inovații imită de fapt funcțiile naturale îndeplinite deja de țesuturile vii ale corpului.

Binele și răul

Pentru a înțelege pe deplin magnitudinea a ceea ce este în joc când vine vorba despre a ne risca umanitatea prin fuzionarea corpului cu mașinile, trebuie să recunoaștem conflictul care a făcut ravagii încă de la începutul existenței pe Pământ: lupta eternă dintre bine și rău.

Bătălia în sine, una străveche, este în același timp și actuală. Ea se desfășoară pe scena globală și în viața cotidiană. Deși nu este întotdeauna ușor să vorbim despre ea, iar cei care o fac sunt adesea pedepsiți, ridiculizați și „anulați” de membrii cercului lor social, lupta dintre bine și rău este vie, prezentă și reală. Ea stă la baza conflictelor, războaielor, bolilor și dezbinării sociale observate astăzi în familii, comunități și națiuni. *Răul se află și în centrul mișcării transumaniste care dorește să înlocuiască biologia naturală a corpului cu mașini.*

După cum vom vedea în Capitolul 1, divinitatea care ne eliberează de vulnerabilitatea fricii este posibilă doar prin puterea corpului uman natural. Din această perspectivă, mișcarea de înlocuire a acestuia cu inteligență

sintetică și gene modificate ne separă în cele din urmă de divinitatea care ne împuternicește să ne exprimăm profunzimea umanității.

Ne aflăm în pragul renunțării la moștenirea noastră de 2000 de secole de potențial uman și la abilitățile remarcabile pe care abia începem să le recunoaștem. Suntem datori să trezim aceste potențiale și să înțelegem cine suntem în prezența lor. Altfel, riscăm ca destinul nostru să fie pierdut pentru totdeauna în scopul „progresului” ideii altcuiva despre evoluția tehnologiei înalte.

Adevărul Pur Uman 5: Suntem datori să recunoaștem adevărul profund a ceea ce înseamnă să fii om înainte să ne predăm tehnologiei propuse acum de mișcarea transumanistă.

Scopul acestei cărți este de a ne reaminti tuturor cât de puternici, prețioși și sacri suntem. Am scris *Pur uman* pentru a ne oferi sentimentul de direcție și pace, în timp ce ne trasăm împreună cursul viitorului și destinului. Umanitatea noastră merită păstrată. Paginile următoare ți se adresează dacă ți-ai dorit vreodată să gândești diferit despre tine și despre potențialul tău neexploatat, dar ai fost reticent să o faci din cauza lipsei de dovezi care să îl dezvăluie.

Sper ca această carte să îți creeze sentimentul reînnoit de apreciere pentru onoarea și privilegiul de a purta proiectul umanității noastre în fiecare zi a vieții, în fiecare celulă a corpului.

Scrisă cu iubire,
Gregg Braden
Santa Fe, New Mexico

1

Noi suntem premiul Bătălia pentru umanitatea noastră

„Suntem un amestec de praf și divinitate.”

Huston Smith (1919–2016),
specialist american în studii religioase

O bătălie străveche se desfășoară chiar sub ochii noștri. Nu vei vedea această bătălie prezentată la știrile TV și nici nu vei citi despre ea în ziare. Nu va fi discutată în timpul unei dezbateri prezidențiale televizate sau al unei conferințe de presă de la Casa Albă. Bătălia în sine este deghizată în acțiunile care conduc evenimentele din lume. Este constantă și implacabilă.

Deși este ușor să o definim ca fiind lupta atemporală dintre bine și rău, bătălia se duce în cele din urmă pentru ceva aflat dincolo de aceste polarități faimoase. Ea are ca obiectiv dominarea unei forțe puternice care sălășluiește în noi. În fiecare dintre noi. Această forță este cheia pentru a trăi bucuria, succesul și vindecarea în viața cotidiană ca indivizi. Este forța care ne eliberează de frica din cauza căreia ne simțim mici, neînsemnați și neputincioși. În cele

din urmă, această forță este cea care ne va decide viitorul și destinul întregii specii.

Forța despre care vorbesc poate fi încapsulată în cuvântul simplu „divinitate“. Mai exact, puterea *umanității* noastre care ne permite să ne exprimăm divinitatea în viața cotidiană este obiectul luptei străvechi.

Ce este divinitatea?

În vechile tradiții hinduse există un cuvânt pentru a denumi o forță misterioasă, fătă echivalent direct în alte limbi. Acest cuvânt este *atman* și înseamnă „divinul etern“. Deși cuvântul *atman* nu este folosit în mod obișnuit în tradițiile occidentale, divinitatea pe care o descrie este și va fi bine cunoscută majorității occidentalilor.

În timp ce semnificația cuvântului „divinitate“ în sine a fost asociată din punct de vedere istoric cu religia, educația religioasă sau un fel de practică spirituală, cercetarea profundă a definiției sale dezvăluie ceva neașteptat și surprinzător pentru unii oameni. Examinarea mai atentă a cuvântului dezvăluie relația de împuternicire între noi și lumea actuală a extremelor.

Iată o definiție contemporană pentru „divinitate“: „Forță sau putere divină. Puteri sau forțe care sunt universale sau care depășesc capacitățile umane.“*

Când examinăm această definiție, se dezvăluie două aspecte ale veștilor bune. În primul rând, *depășirea* unei situații înseamnă mai mult decât simpla supraviețuire în urma ei. Înseamnă înălțarea deasupra situației pentru a triumfa asupra provocărilor. Făcând acest lucru, devenim ceva mai mult, ceva mai mare decât versiunile noastre care au făcut față provocărilor în trecut.

* „Divinity“ („Divinitate“), Wikipedia, accesat în 11 iulie 2024.

În al doilea rând, *capacitățile umane* descriu ceea ce acceptăm ca fiind abilitățile noastre și limitele lor, atât în prezent, cât și în trecut. Totuși, se întâmplă adesea ca limitele acceptate pentru noi să nu fie deloc limite reale. Mai degrabă, acestea sunt limite *percepute* pe care am fost condiționați și îndoctrinați să le acceptăm pentru noi.

Adevărul Pur Uman 6: Divinitatea este definită ca puteri sau forțe care depășesc limitele percepute.

Prin convingeri familiale, practici sociale și informații prezentate în sălile de clasă și în manualele școlare, fiecare dintre noi este îndoctrinat să accepte bariere în calea performanței, abilității de vindecare și puterii imaginației care adesea nu sunt reale. Un exemplu deplin în acest sens îl reprezintă capacitatea de a atinge stări superioare ale creierului, care conduc la niveluri mai înalte de conștiință și percepție, și de a face acest lucru intenționat și la cerere.

Când limitele nu sunt limite

Încă din anii 1990, manualele universitare și lucrările științifice recunoșteau doar patru stări de conștiință pe care creierul uman le poate atinge. Aceste niveluri de conștiință – care cuprind diferite tipuri de conștiință în starea de veghe și cea de somn – se bazau pe citirile undelor cerebrale din electroencefalograme (EEG), care măsoară activitatea neuronală din punct de vedere electric. Iată aceste stări și frecvențe asociate, de la starea documentată cu cea mai joasă frecvență până la cea mai înaltă recunoscută la momentul respectiv: *starea delta*, a somnului profund (1,5–4,0 Hz), *starea theta*, a somnului REM și

a meditației profunde (5.0–8,0 Hz), *starea alpha*, de relaxare în stare de veghe (9,0–4,0 Hz), și *starea beta*, de vigilență activă (15,0–40,0 Hz).^{*} În cadrul acestor patru stări recunoscute, se considera că frecvența maximă pentru creierul uman este cea de 40 Hz, a stării beta.

Savanții de la acea vreme erau absolut siguri de un fapt: creierul uman nu este capabil să susțină frecvențe dincolo de acest interval și 40 Hz este limita superioară a performanțelor noastre naturale. Această presupusă limită a fost tipărită în manuale și publicații medicale și acceptată ca granița naturală a experienței umane. Doar când undele cerebrale ale călugărilor tibetani au depășit 40 Hz, în timp ce meditau în condiții de laborator care au permis măsurători fiabile, comunitățile științifice și medicale au fost nevoite să recunoască faptul că noi, oamenii, suntem capabili de mai mult decât limitele acceptate anterior.

Fără catalizatori externi, plante psihotrope, substanțe chimice și căști care să le pompeze sunete electronice în urechi, călugării care meditau au demonstrat că sunt capabili să-și modifice frecvența undelor cerebrale până la dublul limitei acceptate anterior, atingând starea cerebrală uluitoare de 80 Hz. Astfel, a fost necesar să fie definită o nouă stare a creierului, împreună cu un nou nume care să reflecte performanța călugărilor. Așa a fost identificată starea cerebrală *gamma*, care cuprinde gama de frecvențe între 40–80 Hz.

Când rezultatele au fost verificate, chiar și scepticii au fost nevoiți să admită că abilitatea călugărilor de a depăși ceea ce se credea a fi limita umană permanentă nu a reprezentat doar o eroare de calcul. Performanța lor a

^{*} Ned Herrmann, „What Is the Function of the Various Brainwaves?“, *Scientific American*, 22 decembrie 1997, <https://www.scientificamerican.com/article/what-is-the-function-of-t-1997-12-22>.

forțat comunitatea științifică să accepte că a evaluat greșit capacitatea creierului uman, cel puțin pentru unii oameni.

Reflectând asupra modului în care au reușit să atingă starea gamma a creierului, călugării tibetani au descris cum, prin utilizarea altui tip de meditație, au fost capabili să depășească limitele nou descoperite pentru stările creierului uman, împingându-i capacitatea chiar dincolo de starea gamma, într-un teritoriu nou și neexplorat.

Folosind doar modificarea respirației, concentrare și conștientizare, călugării au reușit să extindă limitele definite inițial ale stării gamma nou descoperite până la 100 de cicluri pe secundă (100 Hz). Tehnicile lor de meditație au dublat apoi această performanță deja uimitoare atingând uluitorul nivel de 200 Hz, un alt domeniu nou de activitate cerebrală, cunoscut acum sub numele de „starea *hipergamma* a creierului“.

La momentul scrierii acestei secțiuni, manualele afirmă că starea hipergamma este frecvența maximă posibilă pentru creierul uman. După cum vom descoperi în capitolele următoare, conform tuturor probabilităților, această limită va fi depășită din nou pe măsură ce învățăm să ne adaptăm creierul la dificultățile vieții în modalități de a căror eventualitate abia acum devenim conștienți.

Ideea aici este că tot ceea ce a fost odată acceptat ca limită umană permanentă s-a dovedit a fi doar o limitare percepută. Pe măsură ce respirația și concentrarea au fost modificate și rafinate, limitele anterioare au făcut loc unor frecvențe mai înalte de activitate electrică în creier și au fost atinse stări de conștiență considerate anterior imposibile pentru oameni.

Acesta este un exemplu pentru ceea ce înseamnă divinitatea: este capacitatea de a ne *depăși* limitele umanității pe care le-am acceptat sau ni le-am impus în trecut.

Secretul tuturor secretelor

În divinitatea noastră se află secretul tuturor secrete-
lor. Prin exprimarea naturii divine, trezim o forță extraor-
dinară care este atât de rară, frumoasă și puternică, încât
există în lume ființe și organizații dispuse să meargă până
la extrem pentru a ne ascunde prezența ei.

Adevărul Pur Uman 7: Lupta dintre bine și rău este
în cele din urmă lupta pentru divinitatea umană.

Societăți secrete au fost înființate de-a lungul secole-
lor în încercarea de a limita cunoașterea acestei puteri –
divinitatea umană – la câteva persoane alese. Națiunile
s-au războit între ele pentru a ne distra atenția de la acea
parte din noi care deține secretul. Armate s-au distrus re-
ciproc, orașe au fost spulberate, sisteme bancare au fost
prăbușite, boli au fost dezlănțuite, societăți au fost distru-
se, clime au fost modificate și au fost inventate minciuni
cu privire la originea noastră, relația cu lumea, cu Dum-
nezeu și destinul final, toate în efortul de a ne distra
atenția de la adevărul puterii extraordinare din noi.

Eforturile de a ne distra atenția continuă și astăzi.
În timp ce citești aceste pagini, ele se desfășoară sub for-
ma evenimentelor globale actuale vizibile.

Însă nu toate evenimentele menite să ne împiedice să
ne recunoaștem puterea provin din lumea înconjurătoa-
re. În multe cazuri, circumstanțele care ne distrag aten-
ția de la observarea și îmbrățișarea propriei puteri provin
din interiorul nostru. În mod conștient, iar uneori la nivel
subconștient, creăm situații de adversitate în viață ca să

ascundem de noi adevărul despre puterea noastră sacră. Creăm relații provocatoare, dificultăți financiare, crize de sănătate, eșecuri în carieră și chiar situații care ne pun viața în pericol, toate acestea pentru a ne ține conștiința ocupată și a ne distra atenția de la dezvăluirea secretului care schimbă jocul și pe care fiecare dintre noi îl adăpostim în existența noastră.

În ceea ce poate să reprezinte una dintre cele mai mari ironii ale vieții, tocmai aceste distrageri și dificultăți devin adesea lecțiile care ni se dovedesc cei mai mari profesori. Ele servesc drept catalizatori pentru trezirea puterii sacre încredințate nouă cu foarte mult timp în urmă.

Prin biologia celulelor naturale, a neuronilor specializați și a ADN-ului, fiecare dintre noi este legat de ceva care există dincolo de corpul fizic. Suntem conectați la o parte atemporală din noi care este sursa bucuriei, imaginației, creativității, inovației și vindecării. Deși această esență este uneori considerată de la sine înțeleasă în conversațiile ocazionale, abia recent știința modernă i-a recunoscut existența și rolul jucat în viața noastră.

O lucrare publicată în 2004 în revista științifică *Journal of Alternative and Complementary Medicine* ne descrie relația cu această putere afirmând: „Există dovezi convingătoare care sugerează că inima fizică este cuplată la un câmp informațional care nu este legat de limitele clasice ale timpului și spațiului.”* În limbaj modern, această lucrare cu acces liber descrie modul în care biologia inimii umane funcționează ca o conductă directă – o

* Rollin McCraty, Mike Atkinson și Raymond Trevor Bradley, „Electrophysiological Evidence of Intuition: Part 1. The Surprising Role of the Heart“, *Journal of Alternative and Complementary Medicine* 10, nr. 1 (februarie 2004), pp. 33–43, <https://doi.org/10.1089/107555304322849057>.

linie fierbinte spirituală – către un câmp de informații, cunoștințe și abilități care nu este limitat sau legat de legile fizicii așa cum le înțelegem astăzi.

Capacitatea de a accesa acest câmp prin intermediul corpului natural – umanitatea pură – este cea care ne oferă potențialul extraordinar al divinității. Și tocmai de aceea fuziunea propusă a corpului natural cu tehnologia cipurilor, IA, diferitelor terapii genetice și nanoparticulelor reprezintă o amenințare atât de gravă la adresa existenței noastre.

Acceptarea tehnologiei digitale în corp blochează această conexiune sacră și împiedică accesarea potențialului superior prin ascunderea puterii divinității lăuntrice.

Recunoașterea divinității

Divinitatea este mai mult decât gândurile, decât ceea ce credem noi. Divinitatea noastră este mai mult decât mintea conștientă și dincolo de mintea subconștientă. Ea este expresia unei părți cunoscute ca „supraconștient“. Aceasta este partea din noi durabilă, antică și atemporală.

Supraconștientul este sursa cunoașterii directe. Este cheia intuiției profunde, imaginației creatoare și exprimării. Este locul de unde încep acceptarea și iubirea de sine și, mulțumită lor, este și locul de unde încep stările profunde de vindecare.

Adevărul Pur Uman 8: Divinitatea este partea străveche și atemporală din noi, acolo unde încep cunoașterea directă, imaginația, creativitatea, acceptarea de sine și autovindecarea.

Iată un citat anonim adesea folosit și care ajută la clarificarea distincției dintre stările subtile de conștiință: „Mintea supraconștientă este spiritul, sursa, iubirea, tu cel autentic. Mintea subconștientă este ceea ce ești. Iar mintea conștientă este ceea ce faci.”* Vedem expresii ale divinității în lumea din jur în fiecare zi a vieții. Uneori, aceste expresii apar în modalități neașteptate.

Exemple de divinitate

În 2018, am avut ocazia să particip la ceremonia de decernare a premiilor Grammy, desfășurată la New York. Printre spectacolele și evenimentele conexe de după ceremonia de decernare a premiilor, am avut ocazia să mă întâlnesc cu cântăreții, compozitorii și muzicienii care erau sărbătoriți.

Am profitat de accesul la un talent atât de uimitor și, în cursul natural al conversației, am ținut să-i pun aceeași întrebare fiecărei persoane întâlnite: „Când ai creat acel cântec extraordinar sau ai scris acele versuri puternice, de unde au venit muzica și cuvintele?”

Fără excepție, fiecare artist a răspuns la fel. Fiecare a precizat că versurile și muzica nu au venit *de la* el, ci mai degrabă *prin* el.

Am purtat conversații similare cu oameni de știință și ingineri când lucram pentru corporații. Când un coleg informatician crea un software minunat și eficient care ne simplifica munca sau un matematician crea o ecuație

* Asad Meah, citat în „15 Inspirational Quotes on the Superconscious Mind”, 17 octombrie 2023, Awaken the Greatness Within, <https://www.awakenthegreatnesswithin.com/15-inspirational-quotes-on-the-superconscious-mind>.

elocventă pentru a rezolva o problemă cu care se confruntau echipele noastre, aceștia spuneau adesea că pur și simplu s-au abandonat procesului. Că s-au dat la o parte și au lăsat inspirația să curgă prin ei.

Același lucru este valabil și pentru pictorii, sculptorii și scriitorii cu care am vorbit de-a lungul anilor despre procesele lor creatoare interne.

În fiecare dintre aceste exemple este limpede că inspirația pentru cele mai înalte expresii ale creativității începe într-un loc reprezentând mai mult decât gândurile conștiente. Ea vine de la o parte dincolo de noi (divinitatea noastră) care se face cunoscută când se exprimă prin imaginație, viziune și inovație. Și tocmai de aceea se duce acum lupta pentru ea.

Oricât de puternice ne sunt creațiile muzicale, vizuale și inginerești, divinitatea noastră este mai mult decât inspirația vizuală sau rezolvarea unei ecuații matematice. Divinitatea este esența naturii noastre reale, *iar expresiile ei ne eliberează de frică*, poate cea mai valoroasă marfă existentă când vine vorba despre lupta străveche dintre bine și rău și încercările de a controla persoanele, familiile, comunitățile, societățile și chiar națiunile.

Divinitatea înseamnă libertate

Divinitatea ne eliberează de teama care ne face să ne simțim mărunți, nesemnificativi, neputincioși. Ea ne permite să devenim expresia cea mai măreață a umanității noastre și să trăim cea mai bună, cea mai înaltă și cea mai puternică versiune a sinelui

Când o facem, găsim libertatea de a iubi fără teamă, cunoașterea care ne spune că avem de ales în viață,

înțelepciunea de a acționa pe baza acestor alegeri, astfel încât să ne acceptăm cele mai mari daruri și potențiale extraordinare. Descoperim puterea de a duce până la capăt ceea ce am ales pentru a obține cea mai bună versiune posibilă a noastră.

Adevărul Pur Uman 9: Exprimarea divinității noastre ne eliberează de teama care ne face să ne simțim mărunți, neînsemnați și neputincioși, permițându-ne să triumfăm în fața provocărilor vieții.

În exprimarea liberă a divinității, devenim mai puțin vulnerabili la frica proiectată asupra noastră de către alții și, în cele din urmă, mai puțin sensibili la puterea și controlul altora. Indiferent dacă este vorba despre frica din cadrul unei relații care ne împiedică să facem alegeri sănătoase în viață, frica din sălile unei structuri de putere corporatiste de a lua decizii dăunătoare sau frica față de viziunile și agende concurente ale liderilor politici și față de modul în care vom fi afectați de acestea, exprimarea divinității lăuntrice este cea care ne permite să trăim în bucurie, libertate și suveranitate și să schimbăm lumea atunci când considerăm necesar.

Pentru a triumfa în lupta pentru libertate, cheia este să gândim și să trăim dincolo de vechile idei despre ce înseamnă „a câștiga” și „a pierde”. A vedea viața în astfel de termeni este exact ceea ce ne menține împotmoliți, chinuiți și blocați în conflict perpetuu. Calea prin care triumfăm o reprezintă ridicarea dincolo de gândirea în termeni de câștig sau pierdere, trăindu-ne divinitatea în viața cotidiană.

Când iubim fără teamă, iertăm fără așteptări, ne onorăm corpul cu forma cea mai înaltă de nutriție disponibilă

și învățăm să avem încredere în inteligența înăscută a sistemului imunitar (și a altor sisteme corporale), *triumfăm asupra* opresiunii pe care o vedem în jur, în loc să încercăm să câștigăm bătălia luptând *împotriva* ei. Prin celebrarea divinității și trăind precum versiunea noastră cea mai înaltă, depășim polaritatea binelui și răului și exprimăm ce înseamnă să fii pur uman.

Hazrat Inayat Khan, filosof indian din secolul al XIX-lea, a descris elocvent în două expresii scurte relația dintre umanitatea și divinitatea noastră. El a început identificând realitatea limitelor umane percepute, afirmând: „Omenire, limitare divină.”* În aceste trei cuvinte, el transmite sentimentul aproape universal că noi, oamenii, suntem expresii limitate a ceva mai puțin decât divinitatea posibilă.

A doua parte a declarației lui Kahn rezolvă în mod strălucit misterul acestei relații, afirmând: „Divinitate, desăvârșire umană.”** Aici, el ne reamintește că, trăindu-ne adevărul esenței, ne ridicăm pe tărâmul calităților dumnezeiești care dezvăluie întregul a ceea ce înseamnă să fii om.

Prin aceste șase cuvinte scurte, divinitatea noastră este descrisă ca fiind mai mult decât o simplă parte opțională din noi pe care putem alege să o exprimăm în anumite momente ale vieții. De fapt, divinitatea suntem noi. Este întregul nostru. Este ceea ce ne face compleți.

Prin accesul la capacitățile divine, precum imaginația, intuiția, empatia, iertarea și compasiunea, deschidem ușa către exprimarea deplină a vindecării fizice și spirituale și a ceea ce înseamnă să fii om.

* „Hazrat Inayat Khan Quotes“, QuoteFancy.com, accesat la 11 iulie 2024, <https://quotefancy.com/hazrat-inayat-khan-quotes>.

** „Hazrat Inayat Khan Quotes“.

Divinitatea începe cu povestea noastră

Ne îmbrățișăm divinitatea prin modul în care gândim despre noi – povestea noastră. Pentru unii oameni, cuvântul „poveste” transmite sentimentul conversației ocazionale sau filosofice care este separată de realitatea vieții cotidiene. Dar când privim mai adânc, descoperim că nimic nu este mai departe de adevăr. Evident, povestea personală este mai mult decât o simplă reacție interesantă în viața noastră.

Felul în care ne percepem pe noi este partea esențială a vieții care ne creează calea către integritate și vindecare. Este ceea ce ne desăvârșește. Ne trăim viața, ne alegem partenerii, ne vindecăm corpul, ne identificăm valorile spirituale și ne revendicăm politica pe baza sentimentului învățat al valorii de sine și prin intermediul relațiilor trăite cu oamenii și cu viața.

Adevărul Pur Uman 10: Trezirea divinității tale
începe cu modul în care te gândești
la tine – povestea ta.

Consecințele modului în care ne percepem pe noi ne conduc acțiunile și alegerile efectuate în fiecare moment al fiecărei zile din viață. De la ceea ce mâncăm și modul în care ne organizăm ziua până la relația cu banii, dragostea, moartea și sănătatea, povestea individuală despre cine suntem determină modul în care reacționăm la provocările vieții, față de ceilalți oameni și, în cele din urmă, față de relația cu Dumnezeu.

Când analizăm din asemenea perspective rolul viziunii noastre asupra propriei persoane sau al poveștii personale, este limpede că aceasta din urmă oferă fundamentul pentru tot ceea ce facem, visăm și aspirăm să realizăm și pentru cele mai dragi și mai sincere experiențe de viață.

Având în vedere semnificația poveștii noastre, puterea modului în care ne percepem pe noi este evidentă: dacă ne schimbăm povestea personală, ne schimbăm viața. Dacă ne schimbăm povestea colectivă, schimbăm lumea. Și tocmai din acest motiv trebuie să ne punem în fiecare zi o singură întrebare simplă: „Care este povestea pe care mi-o spun despre mine și în care cred?”

Regândirea poveștii noastre tradiționale

În prima săptămână a noului an, în timp ce îmi împingeam coșul de cumpărături în raionul de produse proaspete, o femeie a avut impresia că mă recunoaște dintr-o serie recentă de filmulețe pe care le văzuse pe YouTube. S-a apropiat de mine cu precauție și m-a întrebat cu voce nesigură:

– Sunteți Gregg Braden?

Am învățat că această întrebare poate să aibă uneori un răspuns complicat, în funcție de ceea ce simte persoana care întreabă despre conținutul împărtășit în acele filmulețe sau în altele.

I-am răspuns zâmbind cu o întrebare a mea:

– Nu știu. Dacă sunt Gregg Braden, este acesta un lucru bun sau un lucru rău?

Femeia și-a dat repede seama de ezitarea mea și a râs, spunându-mi că dorea doar să-mi mulțumească pentru programe și să mă anunțe cât de mult apreciază claritatea adusă de acestea în discuțiile de seară purtate cu familia ei la masă.

Ea și-a rezumat sentimentele cu privire la haosul din lumea actuală spunând că este ceva ce pare „în neregulă” și lumea pur și simplu nu este bine.

– Ceva este în neregulă. Lucrurile se mișcă prea repede. Nu noi alegem schimbările din lumea noastră, iar ele nu vin *de la* noi, ci ni se întâmplă *nouă*. Trebuie să încetinim ritmul, să respirăm adânc și să revenim la elementele de bază ale vieții. Trebuie să trăim mai simplu și să ne amintim de relația cu natura.

Tot ceea ce a spus ea mi-a vorbit la nivel profund. Îmi transmitea că trebuie să regândim modul în care trăim și gândim. În felul ei, afirma că trebuie să schimbăm poveștile pe care ni le spunem despre noi.

Poveștile noastre vin din numeroase locuri. Ele sunt un amestec de tradiții și perspective străvechi pe care suntem îndoctrinați să le acceptăm de-a lungul diferitelor vârste și etape de dezvoltare ale vieții. Fundația poveștii personale începe la vârsta fragedă cu familia apropiată. Acesta este momentul în care preluăm modul în care îngrijitorii noștri abordează viața. Printre altele, învățăm de la părinți care sunt oamenii „buni” din lume și cum să îi recunoaștem pe cei „răi”. Urmărindu-le interacțiunile, învățăm cum să ne bucurăm de oamenii care ne plac și cum să ne comportăm cu prietenii și vecinii cu care nu suntem de acord.

Schița modului în care ne percepem pe noi și a ceea ce credem că suntem capabili să facem se adâncește și mai mult prin experiențele de la școală și prin perspectivele citite în manuale și în care ne cufundăm prin intermediul sprijinului comunitar al educației religioase. Și societatea în care ne naștem joacă un rol important în formarea poveștii noastre. Prietenii, vecinii, cultura și experiențele personale contribuie toate la rafinarea și consolidarea modului în care ne percepem.

Dar povestea personală merge și mai departe. Prin munca unor oameni de știință precum Candace Pert, neurosavantă și farmacologă, autoarea cărții de referință *Molecules of Emotion*, știm acum că emoțiile creează în mod constant în organism substanțe chimice reprezentând percepția noastră asupra experiențelor de viață. Aceste substanțe chimice sunt sub formă de molecule numite „neuropeptide“.

În termeni simpli, neuropeptidele sunt mesaje chimice produse de corp din modul în care ne *simțim* în legătură cu experiențele noastre. Subliniez cuvântul „simțim“ deoarece el reprezintă cheia înțelegerii rolului jucat de neuropeptide în vindecarea emoțională și fizică. Deși calitatea experiențelor în sine este cu siguranță importantă, neuropeptidele din corp sunt legate mai puțin de faptele experiențelor și mai mult de modul în care le *percepem* și semnificația acordată.

Condiționarea care formează modul în care reacționăm la lume începe de fapt chiar *înainte* de naștere, în pântecul mamei. Din momentul în care suntem concepuți, suntem intim legați de experiențele, emoțiile și chimia create de mama în timp ce ne poartă în corpul ei.

Povestea personală a început în pântecul mamei

Neuropeptidele produse de mama în urma experiențelor sale de viață în timp ce era însărcinată cu noi au circulat prin sângele, organele și țesuturile ei, precum și prin ale noastre. Chimia ei ne-a pregătit pentru ceea ce aveam nevoie în lumea în care ne-am născut. Natura presupune că, măcar inițial, ne vom afla în același mediu precum

mama și, astfel, ne vom confrunta în primii ani de viață cu provocările ei similare când ne-a conceput. În pântecul mamei a început povestea noastră, care ne-a programat fie pentru vindecare și regenerare, fie pentru „lupta sau fuga“ de care aveam nevoie pentru a-i face față lumii în care eram pe punctul să apărem.

De exemplu, dacă mama s-a simțit în siguranță, hrănită și iubită în lumea ei, atunci sentimentul ei de siguranță și de bine i-a determinat inima și creierul să producă o chimie vindecătoare și revigoratoare care i-a reflectat sentimentele. Dacă, pe de altă parte, mama s-a aflat într-un mediu în care percepea amenințări și a avut parte de anxietatea, stresul și teama de a nu se simți în siguranță, corpul ei a produs substanțe chimice care au reflectat aceste percepții.

În ambele cazuri, chimia sângelui mamei a pătruns în interiorul nostru în uter. Aceasta ne-a influențat în modalități care au variat de la greutatea și dimensiunea corpului până la dimensiunea creierului și abilitățile cognitive. În ultimii ani, relația a fost foarte bine documentată în tabelele de refugiați pentru familiile strămutate ca urmare a dezastrelor și războiului.

Unele dintre cele mai ample studii sunt efectuate ca urmare a războiului civil din Siria, început în 2011. Ca rezultat al tragediei umanitare din anii următori, circa 5,6 milioane de oameni, jumătate dintre ei fiind copii, au părăsit țara pentru siguranță. Criza persistă la momentul scrierii acestei cărți. A durat atât de mult, încât o întreagă generație de copii a fost concepută, s-a născut și cunoaște doar condițiile dure, adesea amenințătoare, ale vieții în tabăra de refugiați.

Un studiu din 2021 privind familiile siriene care s-au mutat în Turcia documentează în mod limpede relația dintre mediul din taberele de refugiați și dezvoltarea cognitivă

atât a părinților, care prezintă probleme de sănătate mintală legate de război, precum stresul post-traumatic (SPT), cât și abilitățile de procesare emoțională ale copiilor lor. Studiul a constatat că „nivelurile ridicate de SPT matern prezintă impact negativ asupra dezvoltării procesării emoționale a copiilor”^{*}. Probabil nu este surprinzător faptul că, deși atât tatăl, cât și mama au suferit de pe urma efectelor războiului, nivelurile de SPT ale mamei în timpul sarcinii au avut impactul cel mai ridicat asupra copiilor din acest studiu.

Un al doilea studiu publicat de organizația umanitară World Vision ne ajută să înțelegem mecanismul relației dintre stres și dezvoltarea cognitivă la copii. Raportul concluzionează: „Neglijarea și stimularea deficitară a copiilor afectați de conflicte conduce la afectarea gravă a dezvoltării cognitive, fizice și psihosociale a copilului, ceea ce creează moștenirea durabilă a războiului. Acest lucru conduce la tulburări emoționale, cognitive și comportamentale, anxietate, depresie, dificultăți emoționale și interpersonale și tulburări semnificative de învățare.”^{**}

Exemplele tragice din taberele de refugiați sunt relevante în ceea ce privește importanța experiențelor înainte de naștere și în copilărie când vine vorba despre modul în care ne percepem.

* Julie Ribaud et al., „Maternal History of Adverse Experiences and Posttraumatic Stress Disorder Symptoms Impact Toddlers' Early Socioemotional Wellbeing: The Benefits of Infant Mental Health-Home Visiting“, *Frontiers in Psychology* 12 (17 ianuarie 2022), 792989, <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2021.792989>.

** Alison Schafer, „Syria's Children – How Conflict Can Harm Brain Development“, World Vision, 6 ianuarie 2014, <https://www.wvi.org/experts/article/syria%E2%80%99s-children-%E2%80%93-how-conflict-can-harm-brain-development>.

Este adevărat că nu avem niciun control asupra lumii în care se aflau părinții înainte de nașterea noastră. Dar vestea bună este că reacțiile nesănătoase moștenite la naștere și în timpul copilăriei nu sunt eterne. Folosind declanșatori epigenetici descriși pe parcursul cărții, ele pot fi modificate și revizuite pentru a crea povești sănătoase, vindecare în prezent și reacții sănătoase la evenimentele din viața noastră.

Această capacitate de modificare este importantă deoarece înseamnă că nu este necesar să fim definiți astăzi de circumstanțele dificile din trecut, cu excepția cazului în care alegem să fim. Natura ne conferă capacitatea de a modifica semnificația acordată trădării, traumei și pierderii din trecut. De fiecare dată când facem acest lucru, ne schimbăm povestea, iar aceasta transformă ceea ce este posibil pentru noi.

Din acest motiv, cele mai recente descoperiri despre originea speciei joacă un rol extrem de important în modul în care am fost învățați să ne privim.

Povestea locului nostru în Univers

În timp ce povestea personală începe în misterul pântecelui mamei, cea colectivă începe în pântecetele creației, cu misterioasa origine a Universului. Știința tradițională ne spune că suntem produsul unui univers mort, alcătuit din material steril și inert, care a început acum aproximativ 13,8 miliarde de ani, odată cu evenimentul cunoscut ca „Big Bang”. Ni s-a spus că, după această eliberare masivă și primordială de energie, au avut loc o serie de evenimente suplimentare atât de improbabile, dar atât de perfecte, în mod incredibil, încât se apropie de miraculos. Dar noile descoperiri ne spun acum o istorisire foarte diferită.

Deși este încă un mister ce anume a existat înainte de Big Bang și de ce a avut el loc, modelele computerizate actuale care imită începutul Universului arată că descărcarea de energie în momentul acestui eveniment a făcut ceva aproape de neconceput în termeni actuali. Iar un motiv pentru care este greu de imaginat îl reprezintă modul în care energia însăși a fost eliberată.

Când ne gândim la o explozie convențională, ne imaginăm de obicei genul pe care îl vedem în filmele de acțiune de la Hollywood, cu ajutorul dinamitei. Explozia începe cu o bubuitură, o lumină bruscă și o revărsare de energie inițiată într-un loc central care se extinde apoi în toate direcțiile, ca un foc de artificii de Ziua Națională care explodează cu încetinitorul.

Dar în ceea ce privește Big Bang-ul a avut loc un tip foarte diferit de explozie. În loc să se producă într-un anumit loc *din* spațiu, nașterea Universului a fost o explozie *a* spațiului însuși. Big Bang-ul a creat efectiv spațiul în care avea să se extindă și pe care îl ocupă în prezent. Iar procesul nu s-a încheiat încă. Dacă senzorii de pe sateliți sunt preciși, expansiunea energiei și crearea unui spațiu nou care rezultă din aceasta continuă și astăzi.

Deși originea Big Bang-ului rămâne un mister, oamenii de știință sunt de acord că în primele câteva fracțiuni de secundă care au urmat exploziei inițiale de energie s-au stabilit proprietățile materiei, spațiului și timpului pe care le studiem prin intermediul fizicii. Tot atunci, întreaga energie care urma să se condenseze în materie era încă unificată în ceea ce fizicienii numesc „singularitate”, un punct din istoria Universului în care totul era conectat fizic și energetic.

Matematicii moderne îi este imposibil să descrie temperaturile și volumul infinit al singularității, însă datele

privind radiațiile cosmice de fond ne oferă o idee despre condițiile din acea perioadă. Când Universul tânăr avea doar 10 milioane de trilioane de trilioane de trilionimi de secundă, temperaturile uluitoare erau de ordinul a 82 de milioane de trilioane de trilioane °C. Deși aceste măsurători par nesemnificative pentru unii oameni și încă îi lasă înmărmuriți pe savanții care le-au dezvăluit, ele transmit o imagine despre cât de extrem de fierbinte a fost Universul în primele câteva fracțiuni de secundă ale existenței sale.

Apoi, din motive neînțelese încă pe deplin, o succesiune improbabilă și aparent miraculoasă de evenimente a fost pusă în mișcare după cum urmează:

- Energia tânărului Univers a început să se extindă, să se răcească și să se condenseze *în modul potrivit*, la momentul potrivit, pentru a forma primii atomi de materie.
- Acești atomi s-au combinat apoi *în modul potrivit* pentru a forma primele elemente simple enumerate în tabelul periodic.
- Aceste elemente au început apoi să se transforme *în modul potrivit* pentru a forma nori masivi de gaz.
- În cele din urmă, norii s-au adunat și s-au condensat *în modul potrivit* pentru a forma stelele și planetele pe care le vedem astăzi pe cer.

În locul potrivit la momentul potrivit

În urma acestei serii deja improbabile de evenimente, planeta noastră s-a format exact în modul potrivit pentru a crea condițiile necesare producerii vieții și, în cele din urmă, a omenirii. Oamenii de știință se referă adesea

la această serie de condiții de locuit incredibil de norocoase ca fiind *zona de habitat* a Pământului – temperatura, atmosfera și clima optime care susțin viața așa cum o cunoaștem noi.*

În 1961, fizicianul Robert H. Dicke, de la Universitatea Princeton, a făcut o afirmație relevantă: condițiile necesare pentru ca planeta noastră și viața de pe ea să existe sunt prea multe, prea complexe și prea precis „reglate” între ele pentru a fi pur și simplu rezultatul unei coincidențe.** Totodată, el a conștientizat că, dacă măcar unul dintre acești parametri ar varia ușor peste sau sub valorile care îl definesc în lumea de astăzi, viața de pe Pământ, așa cum o știm, nu s-ar fi format și nu ar fi existat.

De exemplu, dacă Universul ar fi fost de aproximativ 10 ori mai tânăr decât este astăzi, nu ar fi trecut suficient timp pentru obținerea densității de elemente necesare existenței unor planete mici, stâncoase, de mărimea Pământului, optime pentru susținerea vieții. Dacă Universul ar fi fost de 10 ori mai vechi, multe stele, inclusiv Soarele nostru, ar fi avansat atât de mult în ciclul lor de viață, încât ar fi rămas doar rămășițe dense ale stărilor anterioare, cunoscute sub numele de „pitice albe”.

Numărul acestor condiții de habitat variază în funcție de minuțiozitatea rapoartelor. Voi identifica aici 7 dintre ele doar pentru a oferi o idee în privința lor și a ajustării desăvârșite a Universului și locului nostru în el.

* Vicky Stein, „Goldilocks Zone: Everything You Need to Know about the Habitable Sweet Spot”, Space.com, 16 februarie 2023, <https://www.space.com/goldilocks-zone-habitable-area-life>.

** Robert H. Dicke, „Dirac’s Cosmology and Mach’s Principle”, *Nature* 192 (4 noiembrie 1961), pp. 440–441, <https://doi.org/10.1038/192440a0>.

Condiția de habitat 1: distanța ideală față de Soare. Apa este esențială pentru viață. Orbita Pământului îl plasează exact în regiunea necesară pentru ca apa să existe și să-i fie accesibilă vieții în stare lichidă.

Condiția de habitat 2: câmpul magnetic ideal. Planeta noastră este înconjurată de un câmp magnetic care protejează viața de radiațiile cosmice. Acest câmp este rezultatul faptului că Pământul are un nucleu interior topit, iar straturile sale rotitoare (nucleul exterior, mantaua și crusta) se mișcă în jurul acestui nucleu interior pentru a produce magnetism.

Condiția de habitat 3: atmosfera ideală. Planeta noastră are exact amestecul potrivit de gaze favorabile vieții (inclusiv dioxid de carbon, azot și oxigen) și densitatea lor ideală pentru a susține viața și a-i fi accesibile.

Condiția de habitat 4: cantitatea ideală de roci. Spre deosebire de gazele dense și lichefiate ale unor planete mari din sistemul solar, precum Jupiter și Neptun, dimensiunea Pământului și compoziția scoarței terestre oferă, din punct de vedere statistic, cea mai mare oportunitate pentru apariția vieții și diversitatea ei.

Condiția de habitat 5: temperatura ideală. Temperatura medie a planetei noastre este de 15°C. Spre deosebire de temperaturile altor planete din sistemul solar și nu numai, această temperatură relativ constantă permite rămânerea apei în starea lichidă și existența vieții în condiții optime.

Condiția de habitat 6: Soarele stabil. Oamenii de știință estimează că aproximativ 85% dintre stelele galaxiei noastre sunt sisteme stelare binare. Aceasta înseamnă că există două stele care orbitează una în jurul celeilalte. Impactul eventual a două corpuri solare atât de masive asupra gravitației unei planete ca a noastră ar face dificilă

viața pe Pământ. Cu excepția erupțiilor solare de mare magnitudine care au avut loc ocazional în trecut, Soarele nostru este o stea relativ stabilă.

Condiția de habitat 7: cantitatea ideală de apă. Se consideră că apa de pe Pământ a rezultat în urma coliziunilor cu comete înghețate acum 3–4,5 miliarde de ani. Ca urmare, dispunem de mai multă apă decât masă terestră, din abundență pentru a susține viața.

Dacă aceste condiții, precum și altele, sunt cu adevărat rezultatul unor evenimente pur aleatorii care au avut loc efectiv din întâmplare, atunci lumea noastră este produsul celor mai incredibil de norocoase condiții fizice imaginabile.

Adevărul Pur Uman 11: Suntem mai mult decât rezultatul unor procese aleatorii. Din punct de vedere statistic, este dincolo de orice întâmplare ca aceste 7 condiții de habitat care fac posibile lumea și viața noastră să fie rezultatul fizicii „norocoase”.

Când vine vorba despre povestea noastră, ni se spune că suntem produsul unui Univers mort, format printr-o serie norocoasă de evenimente și lipsit de conștiință, inteligență și sens. Consecințele credinței în această poveste neinspirată se reflectă în modul nepăsător în care suntem determinați să ne gândim la viață în general, la viața noastră în special și la relația cu lumea din jur, cu ceilalți și cu alegerile de fiecare zi.

Viața ne reflectă povestea

În timp ce detaliile evenimentelor folosite de savanți pentru explicarea cosmosului par academice, iar pentru unii oameni chiar filosofice, implicațiile istoriei noastre

cosmologice își găsesc ecou în miezul societății actuale. Consecințele credinței că suntem produsul unui Univers mort înlătură orice motiv de venerație și respect în ceea ce privește viața, natura și resursele naturale. Iar această lipsă de apreciere devine autorizația implicită de a rescrie codurile vieții, de a ne manipula corpul și de a exploata lumea naturală.

O asemenea gândire se reflectă în modul în care societatea modernă a privit resursele Pământului ca pe un bun natural de care trebuie să se profite, în locul unei relații care trebuie onorată și protejată. Una dintre cele mai importante minți care definesc modul în care noua paradigmă științifică a Universului mort ne afectează în viața cotidiană este Duane Elgin, autor, educator și consultant. El ne arată că felul în care privim Universul și locul nostru în el reprezintă fundamentul modului în care ne trăim viața și ne rezolvăm problemele, îndeosebi cum ne tratăm unii pe alții.

În cuvintele lui Elgin, ne raportăm la credința că ne aflăm într-un Univers fără viață „profitând de ceea ce este mort în numele celor vii. Consumerismul și exploatarea sunt rezultate naturale ale perspectivei Universului mort.”* Cu câteva excepții, afirmația lui Elgin descrie modul în care o mare parte a omenirii a trăit în trecut și continuă să o facă și astăzi. Problema cu această mentalitate este că, în cele din urmă, a condus la epuizarea resurselor naturale, la forme nesustenabile de producție alimentară și minerală și la tipuri de conflicte pentru resurse limitate care generează suferința din prezent.

* Duane Elgin, „Why We Need to Believe in a Living Universe”, *Huffington Post*, 15 mai 2011, actualizat la 16 iulie 2011, http://www.huffingtonpost.com/duaneelgin/living-universe_b_862220.html.

Vestea bună este că descoperirile recente răstălmăcesc vechea istorisire cosmologică și ne conduc eventual către o viziune radical diferită asupra Universului și locului nostru în el.

Universul este viu

Noi descoperiri susțin acum perspectiva antică referitoare la Univers. Un număr tot mai mare de dovezi sugerează că Universul este departe de a fi mort și inert, așa cum se credea anterior. În lumina noilor dovezi, acesta pare să fie nu numai viu, ci și, după cum vom descoperi mai târziu în acest capitol, conștient și inteligent.

Ideea Universului conștient a condus la apariția unei teorii științifice cunoscute sub numele de „panpsihism”. Cuvântul în sine provine din două rădăcini grecești: *pan*, care înseamnă „totul”, și *psyche*, care înseamnă „minte” sau „suflet”. Esența panpsihismului este că, pe lângă asocierea cu mintea ființelor vii, conștiința este inerentă lucrurilor pe care majoritatea nu le considerăm a fi „vii”.

Această linie de gândire acceptă conștiința ca forță ce reprezintă un fenomen universal în extindere în întregul cosmos, incluzând sistemele neviabile. Așadar, limbajul folosit în prezent de unii oameni de știință pentru a descrie Universul înseamnă efectiv „întreaga minte”. Și exact aceasta simțim când analizăm profund dovezile panpsihismului.

Popularitatea sporită a acestei teorii ca domeniu de studiu științific respectat este menționată într-o lucrare a fizicianului Gregory Matloff, care predă la CUNY, New York City College of Technology. În rezumatul lucrării sale de cercetare „Panpsychism as an Observational Science”, Matloff afirmă: „Activitatea a doi cercetători diferiți care

contemplă metode de comunicare cu conștiența de nivel stelar indică posibilitatea existenței atât a astro-panpsihismului experimental, cât și a celui observațional. Devine evident că panpsihismul se poate deplasa din domeniul metafizicii în domeniul astrofizicii observaționale.“*

Într-un eseu de cercetare anterior publicat în *Journal of Consciousness Exploration and Research*, Matloff clarifică implicațiile teoriei sale și ce înseamnă panpsihismul pentru studiul cosmologiei. „Conform panpsihismului, conștiența este încorporată în structura Universului.“**

Freeman Dyson, unul dintre cei mai importanți fizicieni matematicieni de la sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI, favorizează evident panpsihismul. În 2000, în discursul său de acceptare a prestigiosului Premiul Templeton, Dyson a declarat: „Mintea pare să fie implicată la cel puțin trei niveluri în Univers: nivelul cuantic al particulelor elementare, nivelul uman și nivelul cosmic, la care legile universale par a fi reglate pentru a permite apariția vieții.“***

Unul dintre motivele pentru care Universul nu mai este privit ca un sistem mort, ci viu și inteligent, așa cum îl descrie Matloff, îl reprezintă observarea reacției stelelor și sistemelor stelare la perturbările cosmice în modalități

* Gregory L. Matloff, „Panpsychism as an Observational Science“, *Journal of Consciousness Exploration and Research* 11, nr. 5 (august 2020), pp. 468–486, <https://jcer.com/index.php/jcj/article/view/900/911>.

** Gregory L. Matloff, „Can Panpsychism Become an Observational Science?“, *Journal of Consciousness Exploration and Research* 7, nr. 7 (august 2016), pp. 524–543, <https://jcer.com/index.php/jcj/article/view/579/595>.

*** „Acceptance Address by Prof. Freeman Dyson“, TempletonPrize.org, 16 mai 2000, <https://www.templetonprize.org/laureate-sub/dyson-acceptance-address>.

care reflectă cum reacționează sistemele vii la schimbările din mediul lor.

De exemplu, imaginile de la sol și din spațiu ale galaxiilor îndepărtate au scos la iveală jeturi misterioase și nerecunoscute anterior de raze gamma emise din centrul a numeroase galaxii.* Energia acestor raze acționează pentru a modifica în timp locația sistemelor stelare în modalități care par să le mute în locuri mai sigure în timpul perturbărilor cosmice violente. Prin cercetările publicate, Matloff sugerează posibilitatea că aceste jeturi arată de fapt *reacția* unor stele la schimbările galactice în modalități care par a fi inteligente și care nu pot fi atribuite întâmplării sau coincidenței.**

Adevărul Pur Uman 12: Universul nostru pare a fi viu, conștient și inteligent.

Matloff descrie și experimentele care trebuie efectuate pentru a infirma sau confirma teoriile sale. Dacă vor fi confirmate, teoriile privind jeturile galactice vor reprezenta unele dintre cele mai însemnate dovezi de până acum în favoarea „minții” descrise de Dyson la nivel cosmologic. Matloff va avea ocazia să își testeze ipoteza pe măsură ce tehnologia va deveni disponibilă în anii următori. Iar dacă experimentele confirmă ceea ce a prezentat în scrierile sale,

* Francis Reddy, „NASA Missions Study What May Be a 1-in-10,000-Year Gamma-Ray Burst”, NASA, 28 martie 2023, <https://www.nasa.gov/universe/nasa-missions-study-what-may-be-a-1-in-10000-year-gamma-ray-burst>.

** Gregory L. Matloff, „Stellar Consciousness: Can Panpsychism Emerge as an Observational Science?”, *EdgeScience* 29 (martie 2017), pp. 9–14, <https://docslib.org/doc/2819479/stellar-consciousness-can-panpsychism-emerge-as-an-observational-science>.

vom vedea cum implicațiile Universului viu se extind dincolo de sălile de clasă și manualele școlare, în industrie, societate și viața cotidiană.

Viața are sens în Universul viu

În Universul viu, este logic ca viața să apară des și să fie exprimată în forme numeroase și variate. Are sens întrucât viața însăși este forța care conduce sistemul. Descoperirea faptului că existăm ca ființe vii în contextul unui sistem viu și mai extins implică sensul profund al vieții individuale. Suntem ceva mai mult decât biologia norocoasă a nașterii, câțiva ani frumoși de dragoste, ciocolată și curcubeie pe Pământ și apoi moarte. Aceasta implică faptul că, într-un fel sau altul, viața noastră are un scop, în spatele a tot ceea ce știm și vedem în lumea cotidiană.

Și tocmai aici ne aflăm ca societate. Ne aflăm la răscrucea a două feluri de a gândi despre noi în contextul Universului în care trăim. Universul viu pe care îl descriu Elgin, Matloff, Dyson și alții ne oferă imaginea de ansamblu a vieții ce are scop descendent, de la scara macro a Universului însuși, ca entitate vie, până la scara micro, unde celulele și particulele care ne alcătuiesc trupul reprezintă expresia temei vieții care impregnează creația.

Descoperirile prezentate în Capitolul 2 oferă dovezi ascendente, de la lumea micro a ADN-ului mutant care produce expresii complexe ale vieții și capacitățile vieții noastre, până la contextul macro, al Universului viu. Când înțelegem că Universul este viu și noi facem parte din această viață, totul se schimbă în ceea ce privește povestea noastră.

Cuvintele lui Duane Elgin oferă sensul minunat al acestei perspective. El afirmă: „În Universul viu, existența noastră fizică este impregnată și susținută de vitalitatea inseparabilă a Universului mai extins. Faptul că ne vedem pe noi ca parte a țesăturii neîntrerupte a creației ne trezește sentimentul conexiunii cu viața și al compasiunii față de totalitatea vieții. Ne recunoaștem corpul ca fiind vehiculul prețios și biodegradabil cu ajutorul căruia dobândim experiențe tot mai profunde ale vieții.”*

Existența Universului viu ne spune că facem parte din lumea înconjurătoare și nu suntem separați de ea; că viața personală face parte dintr-o viață și mai extinsă. Iar întrucât în Univers viața are ca scop să crească, să se transforme și să se perpetueze, acestea sunt exact calitățile pe care ar trebui să ne străduim să le îmbrățișăm în timpul petrecut în lume.

Prin fiecare experiență cu care ne confruntăm în viață, învățăm să ne cunoaștem mai bine ca indivizi și ca specie, ca existență care se exprimă într-un recipient de vitalitate. Aceasta este însăși definiția Universului viu și a rolului nostru în el. Viața noastră și durata ei reprezintă modalitatea de a ne infuza esența experienței unice într-o entitate deja vie și extrem de diversă. Ray Bradbury, autor de SF, sintetizează pe deplin acest lucru afirmând: „Noi suntem miracolul forței și materiei care se transformă în imaginație și voință. Incredibil. Forța vieții trăiește experiența formelor. Tu cu una. Eu cu alta. Universul a strigat că este viu. Noi suntem unul dintre strigăte.”**

* Elgin, „Why We Need to Believe“.

** Ray Bradbury, „G.B.S. – Mark V“, *I Sing the Body Electric! and Other Stories* (New York, Perennial Books, 1998), p. 280.

În limitele autoimpuse astăzi de știință, nu există nicio modalitate directă de a cunoaște cu certitudine scopul vieții. Indirect, însă, răspunsul la întrebarea privind scopul vieții este ascuns la vedere. Este posibil să descoperim că însăși existența capacităților avansate, precum intuiția și empatia – calități ale divinității noastre –, deține cheia pentru rezolvarea acestui mister.

Afirmația minunată a lui Bradbury depășește formulele, algoritmii și logica. Este un răspuns pur intuitiv la o întrebare științifică serioasă. Este și exemplul desăvârșit al modului în care progresele științei moderne ne-au dus la limita a ceea ce știința este capabilă să ne spună cu certitudine. Există un loc – o limită tacită – în care fundamentele explicației științifice eșuează când vine vorba despre descrierea esenței vieții. Ele eșuează întrucât suntem mai mult decât o colecție aleatorie de celule, carne și oase. Există o calitate a vieții umane care pur și simplu nu poate fi definită în termeni pur științifici, cel puțin nu așa cum o cunoaștem noi astăzi. Tocmai această calitate este cea în măsură să ne conducă la înțelegerea adevărurilor profunde ale existenței noastre.

Teoria lui Darwin funcționează, până când nu o mai face

La fel cum ni s-a sugerat să considerăm Universul ca produsul fizicii misterioase și norocoase, știința convențională ne îndeamnă să ne gândim la noi ca fiind rezultatul biologiei la fel de misterioase și norocoase. În ceea ce privește originea speciei noastre și a vieții pe Pământ în general, teoria științifică predominantă sugerează că suntem produsul unor schimbări lente și treptate desfășurate pe o perioadă lungă – ideea de evoluție a lui Charles Darwin.

Vreau să fiu foarte limpede cu privire la ceea ce afirm despre evoluție în general și ce înseamnă aceasta pentru originea noastră. În calitate de geolog, cred și susțin pe deplin descoperirea evoluției ca mecanism care a condus la apariția multor forme de viață, inclusiv a primatelor timpurii. În studiile mele geologice, am căutat și am recuperat resturi fosilizate ale multor forme de viață care susțin evident teoria evoluției, inclusiv plante, insecte și viață marină. Însă teoria lui Darwin eșuează când vine vorba despre noi și nu este susținută de dovezile fizice descoperite.

De exemplu, s-a stabilit deja că noi, oamenii moderni, nu suntem descendenți ai neanderthalienilor, așa cum se considera anterior. Știința genetică foarte recentă arată că strămoșii noștri s-au încrucișat cu ei, ceea ce constituie dovada faptului că provenim din neamuri separate.

Totodată, s-a stabilit că mutațiile genetice responsabile de umanitatea noastră, inclusiv de capacitatea de a îmbrățișa la cerere empatia, compasiunea, onestitatea și judecățile morale, sunt posibile din cauza mutațiilor genetice misterioase care ne-au oferit abilitatea de a face aceste lucruri. Deși mutațiile în sine pot să reprezinte subiectul unei cărți întregi, voi rezuma una dintre mutațiile care ne spun de ce evoluția nu reprezintă istoria noastră colectivă.

Istoria străveche a oamenilor moderni

Când eram la școală, în anii 1950, 1960 și 1970, se credea că, pe lângă înaintașii cunoscuți ai oamenilor moderni, precum neanderthalienii, australopitecii (celebra Lucy) și *Homo habilis* (cunoscut sub numele de „omul îndemânatic”), mai exista un membru al arborelui genealogic evolutiv care era tot un strămoș apropiat. La acea

vreme, acest strămoș a fost numit Omul de Cro-Magnon. De atunci, însă, o nouă denumire (una cu mai mult sens) a înlocuit numele binecunoscut din trecut. Noul nume este „omul modern din punct de vedere anatomic“, denumit în mod obișnuit prin acronimul OMA.

Comunitatea științifică este de acord în general că OMA au apărut pe Pământ acum circa 200000 de ani. Dar, spre deosebire de alte forme de viață dispărute cu mult timp în urmă, inclusiv rudele umane precum neanderthalienii, OMA nu au dispărut niciodată prin extincție. Ei au o linie continuă de ADN care poate fi urmărită până în prezent și se află pe Pământ și astăzi, fiind vizibili pe fiecare continent. Ei populează cele mai mari orașe din fiecare țară și sunt cea mai evidentă formă de viață care ne domină lumea de astăzi. Ei sunt noi. Noi suntem ei.

Efectiv, noi suntem OMA. Aceeași tehnologie care ne spune că *nu* descindem din neanderthalieni ne arată acum că *suntem* oamenii moderni din punct de vedere anatomic care au apărut în mod misterios acum 10000 de generații.

Adevărul Pur Uman 13: Primii semeni ai noștri au apărut pe Pământ în urmă cu circa 200000 de ani; suntem încă aici, iar ADN-ul nostru nu s-a schimbat.

Faptul incontestabil al existenței și misterul originii noastre reprezintă o problemă pentru teoria lui Darwin în ceea ce privește arborele evolutiv al vieții. În loc să ne dezvoltăm capacitățile și atributele unice încet și treptat pe o perioadă lungă, așa cum sugerează teoria evoluționistă, am apărut pe Pământ relativ brusc. Când acest lucru s-a întâmplat, umanitatea noastră era deja pe deplin dezvoltată și activată. În termeni evolutivi, când am ajuns pe Pământ, eram pregătiți să pornim la drum și să „dăm lovitura“, după

cum se spune. Deși este posibil ca oamenii preistorici să nu se fi comportat exact ca noi, ei arătau ca noi, funcționau ca noi și par să fi avut toate capacitățile de intuiție, empatie și autoreglare pe care le avem și noi astăzi.

Investigații recente privind modalitatea de formare a genomului au luminat misterul persistent al modului în care specia noastră a reușit să încalce regulile teoriei evoluției și să ajungă în acest moment. Sunt dezvăluite nuanțe ale existenței pe care Darwin nu avea cum să le conștientizeze cu resursele tehnologice limitate disponibile la vremea sa. O nuanță a dezvăluit și unul dintre cele mai interesante mistere ale vieții noastre: mutațiile stranii care au dus la existența unuia dintre cei mai mari cromozomi din corp.

Misterul cromozomului uman 2

Cromozomul uman 2 este al doilea cel mai mare cromozom din corp. Acesta reprezintă aproximativ 8% din genomul nostru și, în funcție de metoda de cercetare utilizată pentru numărătoare, pare să conțină 1 200–1 300 de gene. Este una dintre cele mai mari părți ale codului genetic, precum și una dintre cele mai misterioase. Analiza arată că acest cromozom neobișnuit de mare este de fapt format din doi cromozomi mai mici, preexistenți, care au fuzionat la un moment dat în trecutul îndepărtat într-un mod care îi face să apară ca un singur cromozom mare și complex.*

* Jacob W. Ijdo *et al.*, „Origin of Human Chromosome 2: An Ancestral Telomere-Telomere Fusion“, *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America* 88, nr. 20 (15 octombrie 1991), pp. 9051-9055, [https:// www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC52649](https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC52649).

Altfel spus, la un moment dat în trecutul străvechi, din motive care rămân incerte și controversate, doi cromozomi separați și independenți care sunt încă prezenți în ADN-ul rudelor noastre primate au fuzionat într-un singur cromozom mai mare și apoi s-au modificat pentru a optimiza fuziunea și a obține ceea ce este acum cromozomul 2 al nostru.

Noua tehnologie ADN a arătat că fuziunea cromozomilor care a dus la formarea cromozomului 2 modern este aproape o certitudine. Avem acum la dispoziție tehnologia capabilă să reproducă o astfel de fuziune pentru a dezvălui exact modul în care s-au combinat cromozomii preexistenți care formează cromozomul 2.

În următoarele puncte, voi rezuma esența acestei descoperiri în două modalități. În primul rând, voi folosi exact cuvintele oamenilor de știință, așa cum au fost relate în *Proceedings of the National Academy of Sciences* pentru a anunța descoperirea din 1991. În al doilea rând, voi prezenta o descriere mai simplă în termenii mei non-tehnici, iar apoi voi detalia de ce această descoperire este atât de importantă pentru discuția despre povestea umană.

- **Explicația tehnică.** *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America* descrie originea cromozomului 2 după cum urmează: „Concluzionăm că locusul clonat în cosmidele c8.1 și c29B este relicva unei vechi fuziuni între telomeri și marchează punctul în care doi cromozomi ancestrali de maimuță au fuzionat pentru a da naștere cromozomului 2 uman.”*
- **Explicația simplificată.** Cu mult timp în urmă, se pare că doi cromozomi separați ai primatelor

* Ijdo et al., „Origin of Human Chromosome 2“.

(cromozomii 2A și 2B) au fuzionat în unul singur, cromozomul uman 2 mai mare, unul dintre cromozomii-cheie care ne conferă umanitatea specifică.

Multe dintre caracteristicile care ne fac umani în mod unic sunt posibile doar mulțumită acestei fuziuni misterioase. Aici sunt incluse capacitatea intelectului, creșterea și dezvoltarea creierului în general și, mai precis, a neocortexului, cea mai mare parte a sa, asociat cu modul în care gândim și acționăm și care ne oferă capacitatea de a simți emoțiile.

Deși cromozomul 2 conține peste 1 200 de gene care continuă să fie cartografiate și studiate în prezent, știm acum că acesta oferă instrucțiuni pentru câteva funcții vitale ale existenței noastre. În tabelul următor, voi prezenta doar câteva exemple simplificate ale acestor gene pentru a oferi o idee despre rolurile lor cruciale în viața noastră.*

O mostră de gene din cromozomul 2 și ce fac ele pentru noi	
Gene umane	Influența în corp
TBR1	Fundamentală pentru dezvoltarea creierului, în special a neocortexului, asociat cu capacitatea de emoție, empatie și funcții neuronale.
BMPR2	Esențială în osteogeneză (formarea țesutului osos) și dezvoltarea celulară în întregul organism.

* „Chromosome 2“ („Cromozomul 2“), Wikipedia, accesat în 11 iulie 2024, https://en.wikipedia.org/wiki/Chromosome_2.

MSH2	Cunoscută drept gena „îngrijitoare”, are ca funcție principală suprimarea tumorilor.
SSB	Implicată în dezvoltarea organelor în timpul perioadei în uter.

Din acest mic eșantion de gene, este limpede rolul vital al cromozomului 2 și contribuția sa la cine și ce suntem. Din cauza importanței pentru identitatea noastră, întrebarea legată de apariția sa este mai importantă ca oricând în aceste vremuri de intensificare a mișcării de adoptare a transumanismului.

Așa cum se întâmplă adesea când se explorează un mister, răspunsul la această întrebare este conținut în misterul însuși – se găsește în cromozomul însuși. La fel cum blockchainul digital al Bitcoin conține înregistrarea transparentă a fiecărei tranzacții care precedă intrările actuale, și cromozomul 2 a păstrat o înregistrare a fiecărei mutații ancestrale care ne fac așa cum suntem.

Această înregistrare a speciei noastre ca întreg este intactă și transparentă, iar noi dispunem acum de tehnologia necesară ca să o citim și să o dezvăluim. Dar, așa cum se întâmplă adesea când încercăm să rezolvăm un mister, deși suntem în măsură să răspundem la întrebarea inițială, răspunsul deschide ușa către un mister și mai adânc. Rezolvarea misterului cromozomului 2 nu a reprezentat o excepție.

Fuziunea nefirească

Fuziunea cromozomilor care a dus la cromozomul 2 s-a produs într-un mod despre care oamenii de știință spun

că este cel puțin improbabil și aproape imposibil în circumstanțe naturale, întrucât a avut loc între segmente speciale ale cromozomilor, numite „telomeri”. Telomerii sunt secvențe nonvitale de ADN situate doar la capetele cromozomului, importante deoarece previn pierderea informațiilor genetice vitale în momentul diviziunii celulare.

Diviziunea celulară este o experiență traumatizantă pentru cromozomi. Pe măsură ce materialul genetic este separat (divizat) pentru a crea o nouă celulă, capetele ADN-ului sunt fragmentate, iar informațiile conținute sunt pierdute în timpul procesului. Natura are un remediu pentru a păstra porțiunea esențială de ADN care conține instrucțiunile specifice noii celule: creează un tampon pe capătul cromozomului care suportă „lovitura” diviziunii celulare.

Descriu telomerii în detaliu deoarece joacă un rol vital în misterul cromozomului nostru 2 fuzionat.

Nu este neobișnuită ruperea cromozomilor ca reacție la factori de mediu, precum expunerea la doze mari de radiații, expunerea excesivă la lumină ultravioletă (UV) intensă ori ca reacție la consumul de droguri recreaționale, precum LSD. Când are loc acest tip de ruptură, fragmentele cromozomului rupt fuzionează de obicei cu alte fragmente de cromozomi rupte în mod similar. Este important de reținut aici că acest tip de fuziune are loc în punctul în care cromozomul se rupe, telomerii rămânând intacti la capetele cromozomilor.

Acest lucru nu s-a întâmplat în cazul cromozomului 2, care nu a fost produsul acestui tip de fuziune. De fapt, se pare că nu a existat nicio ruptură. În schimb, doi cromozomi complet intacti au fuzionat, cap la cap, *telomer la telomer*, într-un mod care nu prea are sens în condiții

naturale. Și aceasta este „arma fumegândă“ care dezvăluie o posibilitate de neconceput pentru cromozomul 2.

Punctul de fuziune a celor doi cromozomi preexistenți care i-au dat naștere cromozomului 2 este clar vizibil în mijlocul cromozomului. Pe lângă telomerii care rămân în mod natural la ambele capete ale acestui cromozom, telomerii aflați cândva la capetele cromozomilor independenți (2A și 2B) sunt acum fuzionați aproape de mijlocul cromozomului uman 2.

Oricât de extraordinar ar fi acest lucru în sine, misterul cromozomului 2 nu se termină cu asemenea fuziune neobișnuită. Este mai mult decât atât!

În limbajul cercetătorilor care descriu această descoperire, fuziunea a fost „fie însoțită, fie urmată de inactivarea sau eliminarea unuia dintre centromerele ancestrale, precum și de evenimente care stabilizează punctul de fuziune“*.

Deși acest limbaj este, desigur, complex, mesajul transmis este clar și simplu. Studiul ne spune că în timpul sau imediat după fuziunea care a produs cromozomul 2 funcțiile suprapuse a ceea ce au reprezentat inițial doi cromozomi separați *au fost fie ajustate, fie dezactivate, fie eliminate complet* pentru a face mai eficient noul cromozom rezultat.

Au fost datate atât fuziunea, cât și mutațiile următoare ale cromozomului 2. Astfel, s-a constatat că acestea au avut loc acum 200 000 de ani, exact în momentul în care strămoșii noștri au apărut ca oameni moderni din punct de vedere anatomic. Șansele ca asemenea procese critice să aibă loc din întâmplare sunt uimitor de mici.

* Ijdo *et al.*, „Origin of Human Chromosome 2“.

Dincolo de șansele imposibile

Oamenii de știință acceptă în general că, atunci când șansele ca un lucru să se petreacă sunt de 10^{400} , înseamnă că este imposibil ca acel „ceva” să se întâmple. Șansele ca mutațiile din cromozomul 2 și altele să se producă rapid, cu precizia și rezultatul obținute, sunt considerate a fi de 10^{600} . Dacă 10^{400} dă șanse imposibile, atunci 10^{600} înseamnă că șansele sunt mai mult decât imposibile. Este mai mult decât imposibil ca acest cromozom 2 să fie rezultatul proceselor aleatorii și biologiei norocoase. Și acesta este punctul în care știința modernă s-a blocat.

Aceasta deoarece biologia se bazează pe paradigma mutațiilor aleatorii care au loc lent și treptat de-a lungul perioadelor lungi, nefiind bine echipată pentru implicațiile rezultate din studiile privind cromozomul 2. Întrucât al doilea cel mai mare cromozom al genomului, cel responsabil pentru o mare parte din umanitatea noastră, nu poate fi explicat prin procese evolutive, cel puțin nu prin cele cunoscute astăzi, implicația o reprezintă prezența intenționalității la baza existenței noastre ca oameni. Iar intenționalitatea este de obicei asociată cu scopul.

Recunoașterea de către comunitatea științifică a direcției în care se îndreaptă noua poveste a omenirii reprezintă efectiv schimbarea de perspectivă care distruge paradigma. Și tocmai acolo se îndreaptă istoria originii noastre ca specie.

Adevărul Pur Uman 14: Este imposibil din punct de vedere matematic ca mutațiile responsabile de cele mai prețuite calități umane, inclusiv empatia și intuiția, să fie rezultatul proceselor aleatorii și biologiei „norocoase”.

Cine sau ce este responsabil pentru crearea cromozomului 2?

Întrucât cromozomul uman 2 este rezultatul a ceva dincolo de procesul cunoscut de selecție naturală descris de Darwin, întrebarea evidentă este: ce, sau cine, este responsabil pentru mutațiile din genomul nostru care ne conferă umanitatea?

Răspunsul sincer la această întrebare este o sursă de frustrare pentru comunitatea științifică ce studiază fenomenul. Adevărul este că oamenii de știință pur și simplu nu știu.

Chiar și acum, la începutul secolului XXI, la mai mult de un sfert de secol după recunoașterea fuziunii, savanții nu sunt încă în măsură să spună cu certitudine absolută de ce ADN-ul primatelor a fuzionat într-un mod care a dus la apariția oamenilor moderni din punct de vedere anatomic. Dar putem spune cu certitudine că ADN-ul care ne face ceea ce suntem *nu* este rezultatul procesului de evoluție descris de Darwin.

Și aceasta este ideea: nu vom cunoaște niciodată adevărul profund al originilor noastre misterioase până când nu ne vom permite să urmărim dovezile până la povestea pe care ne-o spun.

Când vom stabili definitiv cum a avut loc fuziunea ADN-ului străvechi din cromozomul 2 și cum bucățile specifice de ADN fuzionat au fost modificate atât de precis și atât de rapid, cu mii de ani mai devreme decât apariția oricărei tehnologii capabile, soluția la aceste mistere ne va conduce direct la explicația motivului pentru care a avut loc un asemenea eveniment extraordinar.

Noua poveste umană

I-am cerut științei să ne spună cine suntem. În primii ani ai secolului XXI, știința și cei mai buni savanți cunoscuți vreodată de omenire ne oferă limpede răspunsurile la întrebări. Problema este că mulți dintre aceiași savanți care au pus întrebările sunt acum reticenți în a accepta răspunsurile dezvăluite, întrucât noile descoperiri contrazic tradiția, doctrina, gândirea convențională și starea de fapt.

Ne-am crescut familia, ne-am construit societatea, ne-am ales politicile și am întocmit programa pe care o predăm copiilor pe baza credinței că suntem produsul Universului steril și aleatoriu. Din încăperile mediului academic, am fost îndoctrinați cu istoria omenirii ca rezultat al mutațiilor aleatorii și biologiei norocoase. Mostrele de descoperiri împărtășite în acest capitol și noile descoperiri care umplu săptămânal paginile revistelor științifice prestigioase ne transmit necesitatea unei povești noi. Modul actual în care am fost învățați să ne percepem nu mai este susținut de dovezi.

Și, deși istorisirea stării de fapt a mutațiilor aleatorii în Universul lipsit de viață ne-a servit în trecut, acum știm că ea se bazează pe presupunerile false ale unui mod de gândire învechit. Însă tocmai această gândire este cea care formează în prezent bariera dintre noi și lumea remarcabilă a viitorului, pe care o simțim posibilă în inimă. Primul pas pentru a ne îmbrățișa divinitatea îl reprezintă curajul de a accepta ceea ce noile descoperiri ne spun despre noi.

Dacă suntem cu adevărat produsul unui act intenționat de intervenție petrecut cu mult timp în urmă, așa cum sugerează acum dovezile, unde ar trebui să căutăm indiciile

care să ne spună mai multe? Timp de milenii, savanții și-au pus exact această întrebare. Ei au cercetat răspunsul în singurele modalități cunoscute: căutând indicii în manuscrisele prăfuite, zidurile de piatră cioplite și cărțile fragmentate ale Antichității.

Totuși, deși au fost efectuate noi descoperiri arheologice și au fost dezvăluite noi informații, înregistrările antice nu au dezvăluit încă secretul originii noastre.

O nouă interpretare asupra trecutului sugerează un fapt: cheia rezolvării misterului originii poate fi găsită în ceea ce tradițiile spirituale consideră a fi încoronarea creației lui Dumnezeu. În noi. În umanitatea noastră. În celulele corpului.

În capitolul următor, vom interpreta indiciile misterioase ale trecutului prin ochii științei moderne. Astfel, împreună, vom rezolva misterul și vom dezvălui mesajul codificat în ADN, fundația vieții noastre, acum 200 000 de ani.

Cine suntem noi?

Mesajul străvechi codificat în ADN

„Dumnezeu devine așa cum suntem noi
pentru ca noi să fim așa cum este El.”

William Blake (1757–1827),
poet, pictor și tipograf englez

În ceea ce se poate dovedi cea mai mare ironie a speciei noastre, după mai mult de 5 000 de ani de istorie umană consemnată, încă nu am răspuns cu certitudine la întrebarea fundamentală a existenței: „Cine suntem noi?”

Felul în care răspundem la această întrebare aparent simplă are implicații aflate la baza fiecărei fațete a vieții cotidiene. Semnificația acordată întrebării „Cine suntem noi?” se manifestă în alimentele alese pentru a ne hrăni corpul și în modul în care ne îngrijim pe noi, pe copiii noștri și pe părinții în vârstă. Aceasta formează lentila prin care ne vedem în lume, alegerile de viață și modul în care construim civilizația însăși. Răspunsul ne definește cum împărțim resurse vitale precum hrana, apa, medicamentele și alte necesități ale vieții. El stabilește când și de

ce mergem la război și pe ce valori se bazează economia noastră, precum și modul în care toate acestea sunt echilibrate și menținute.

Ceea ce credem despre noi, originea și destinul final ne justifică până și gândirea în privința salvării unei vieți omenești și alegerea de a-i pune capăt alteia. Unde trebuie să căutăm răspunsul la această întrebare fundamentală a existenței?

Caută în interior

Este oare posibil ca o înregistrare scrisă, o capsulă a timpului cu informații despre originea noastră, care dezvăluie încrederea sacră a omenirii, să fi supraviețuit ciclurilor timpului, așteptând să fie descoperită încă din zorii creației? Timp de secole, erudiții au căutat o asemenea capsulă în înregistrările scrise și în tradițiile orale ale înaintașilor. Ei au cercetat catacombele mănăstirilor îndepărtate din munții Himalaya și din deșerturile Orientului Mijlociu și au analizat minuțios rămășițele fărâmițate ale Manuscriselor de la Marea Moartă, transcrise din înregistrări și mai vechi, literă cu literă, cu peste două milenii în urmă.

Deși interesante, descoperirile de până acum nu s-au ridicat la înălțimea așteptărilor cercetătorilor. Documentele antice nu ne-au dezvăluit încă secretul originii, ci doar indicii pentru rezolvarea misterului, sugerând o anumită incompletitudine a înregistrărilor păstrate în lumea exterioară din jur. Ele dezvăluie doar o parte din ceva mult mai mare aflat în lumea din interiorul nostru.

De la inscripția de deasupra intrării în Templul lui Apollo din Delphi și scrierea ciudată din Tăblițele de Smarald ale lui Thoth (text hermetic controversat despre

care se spune că dezvăluie secretele Universului) până la pasajele misterioase consemnate în vechea Carte a Creației din Cabala, există referiri la o cheie universală care deține răspunsul demult uitat ce ne reamintește cine suntem, identitatea creatorului și originea speciei noastre. Prin elocvența și caracterul direct specifice multor tradiții consacrate, suntem invitați să ne cunoaștem pe noi înșine și să „căutăm în interior” răspunsurile la misterele cele mai adânci.

O nouă interpretare a acestor invitații străvechi, precum și a altora, sugerează un fapt: cheia rezolvării misterului originii și a descoperirii scopului vieții nu așteaptă să fie găsită în lumea din jur. *Răspunsul trăiește în interiorul nostru*. Este închis în siguranță în celulele corpului, așteptând ziua în care vom dezvolta nivelul de conștiință și tehnologia pentru a citi mesajul. În loc să scotocim printre rămășițele zidurilor de temple dărâmate și manuscriselor erodate, răspunsul la cel mai adânc mister a fost cu noi tot timpul, păstrat ca expresie a vieții înseși.

Când ne permitem să recunoaștem mesajul din celule, suntem transformați în una din două modalități:

- fie nu luăm în considerare mesajul și îi ignorăm semnificația, considerându-l o întâmplare a matematicii și lingvisticii,
- fie ne schimbăm convingerile despre cine credem că suntem și modul în care ne percepem în lume pentru a ne adapta la existența mesajului.

Descoperirea unui mesaj în celule sună uimitor de încurajator, dar pare totodată un subiect SF. Oricât de mult ne dorim să credem în existența unui asemenea mesaj, una dintre primele întrebări care ne vin în minte când

ne este prezentată această posibilitate este „Cum?“. Cum este posibil să scriem cuvinte pe care să le citim, precum paginile unei cărți, în materia lipicioasă și vâscoasă care formează nucleul celulei?

O apreciată lucrare științifică din revista *International Journal of Computer Applications* oferă un răspuns surprinzător la această întrebare.

Descoperirea modului de a scrie cuvinte în ADN

Masaru Tomita, biolog specializat în sisteme și informatician, profesor la Universitatea Keio din Tokyo, a publicat în 2007 o lucrare care a schimbat paradigma și care descria ceva ce părea desprins direct dintr-un film SF. Lucrarea prezenta modul în care un grup de oameni de știință a scris, a stocat și, ulterior, a recuperat informații din ADN-ul unui organism viu.* Implicațiile capacității de a scrie și citi date care au fost codificate într-o ființă vie sunt vaste și, pentru unii oameni, uluitoare.

Aceste experimente, precum și altele efectuate după descoperire, arată că informațiile complexe pot fi de fapt scrise și stocate în elementele de bază ale unei ființe vii. Totodată, ele demonstrează că informațiile pot fi păstrate în genomul ființei respective pe parcursul existenței acesteia sau a generațiilor viitoare care descind din ea.

Pentru înțelegerea profundă a ceea ce afirm aici și pentru detalierea pas cu pas a procesului, voi descrie pe

* S. Mohan, S. Vinodh și F.R. Jeevan, „Preventing Data Loss by Storing Information in Bacterial DNA“, *International Journal of Computer Applications* 69, nr. 19 (mai 2013), pp. 53–57, <https://research.ijcaonline.org/volume69/number19/pxc3888322.pdf>.

scurt secvența de tehnici care fac acest lucru posibil, după cum urmează:

Pasul 1. Traducerea limbajului tastaturii în limbajul mașinii. Când scriem un mesaj către un prieten pe smartphone sau de la tastatura computerului, literele binecunoscute ale limbajului scris nu au sens pentru sistemul de operare al dispozitivului. La începutul dezvoltării tehnologiei informatice, a fost adoptat un standard universal care să rezolve această problemă pentru toate tastaturile, peste tot, pentru totdeauna. Au fost instituite reguli care au făcut posibilă traducerea literelor alfabetice pe care le scriem în codul binar recunoscut de computer pentru orice limbă utilizată astăzi sau în viitor. Acest standard, *American Standard Code for Information Interchange* (Codul Standard American pentru Schimbul de Informații), abreviat simplu ASCII, a fost publicat în 1963.

Astăzi, computerele, smartphone-urile și tabletele noastre utilizează ASCII pentru a converti mesajele tastate în seria unică de 1 și 0, codul binar care reprezintă fiecare literă sau număr tastat. Pentru stocarea cuvintelor scrise într-un lanț de ADN, acest cod binar servește drept numitor comun între mesajul nostru și codurile chimice ale vieții.

Pasul 2. Traducerea codului binar în cod genetic. Oricât de complexe par ființele vii, ADN-ul fiecărei forme de viață de pe Pământ este alcătuit din combinații diferite de numai patru compuși, cunoscuți sub numele de „baze ADN”. Bazele ADN (nucleotidele) sunt fundamentul tuturor formelor de viață, fiind reprezentate de obicei prin prima literă a denumirii lor. Citozina este reprezentată prin C, timina prin T, adenina prin A și guanina prin G.

Această reprezentare stenografică a ADN-ului este frecvent întâlnită în filme SF, precum *Jurassic Park* (1993), în care codul genetic al dinozaurilor este readus la viață după ce a fost conservat în seva întărită (chihlimbar) a copacilor antici timp de milioane de ani. Stenograma ADN-ului a fost chiar folosită ca titlu al unui thriller SF din 1997 cu Ethan Hawke, Uma Thurman și Jude Law. Filmul *Gattaca* este o poveste distopică despre utilizarea codului genetic pentru optimizarea oamenilor în funcție de trăsăturile dorite. Iar rezultatul, după cum ne imaginăm, nu este unul benefic, întrucât nu ține cont de puterea conștiinței umane și a epigeneticii de a depăși tiparele chimice moștenite în mod natural.

În ceea ce privește stocarea informațiilor în ADN, odată ce codurile binare de informații au fost convertite în codurile chimice ale vieții, acestea pot fi inserate în ADN-ul oricărui organism pentru a deveni parte a genomului acelei ființe. Abia recent știința modernă a perfecționat capacitatea de a introduce și șterge secțiuni de ADN cu precizie și în mod reușit.

Pasul 3. Inserarea codului genetic în ADN. După conversia codului binar în cod chimic, conform descrierii din secțiunea anterioară, oamenii de știință din Tokyo au utilizat o tehnologie cunoscută sub numele de „editare genetică” pentru a introduce efectiv informațiile în ADN-ul bacteriei *Bacillus subtilis* în formă de tijă. Această tulpină specială de bacterii este utilizată în mod obișnuit în cercetare grație rezistenței la o serie de condiții de mediu, precum și capacității de a se replica rapid, cu un timp de dublare care variază de la numai 20 de minute până la 120 de minute. Astfel, mai multe generații și informațiile

codificate în ADN-ul acestora pot fi documentate într-o perioadă relativ scurtă.

Tehnologia care face posibilă editarea genetică este cunoscută sub numele de CRISPR, prescurtarea de la *clustered regularly interspaced short palindromic repeats* („grupuri de repetări scurte palindromice interspațiate sistematic“). Pentru materialul genetic, CRISPR este echivalentul procesorului de text, permițându-i utilizatorului să vadă și să editeze ADN-ul pe un ecran de computer pentru a optimiza un rezultat. CRISPR, care a fost utilizat pentru prima dată pe oameni în 2016, este în prezent legal în SUA, fiind utilizat pentru a dezvolta caracteristici genetice îmbunătățite, precum reacția imunitară puternică la cancerul pulmonar fără celule mici.

Pasul 4. Recuperarea informațiilor stocate în ADN. Oamenii de știință japonezi au tradus cuvintele mesajului în cod binar, au convertit codul binar în cod genetic și l-au introdus în ADN-ul viu; apoi, au reușit să citească informațiile stocate. Echipa a inversat pur și simplu procesul de codificare inițială ca să extragă mesajul din bacteriile vii. Altfel spus, au luat codurile chimice existente ale ADN-ului, le-au convertit înapoi în codurile binare din care proveneau și apoi în literele alfabetice cunoscute pe care le-au citit pe ecranul computerului.

Mesajul folosit pentru prima dată în testarea procesului a fost scurt, însă conținea informații istorice. Era vorba despre celebra ecuație a lui Albert Einstein, aproape universal recunoscută, care leagă materia de energie, $E=MC^2$, publicată inițial în 1905. Savanții japonezi au recuperat mesajul intact după ore întregi în care bacteriile s-au dublat la o rată de aproximativ 120 de ori la fiecare 60 de minute.

Adevărul Pur Uman 15: În 2007, primul mesaj a fost scris într-un organism viu și ulterior recuperat din acesta, demonstrând că este posibil să se scrie, să se stocheze și să se recupereze informații inteligente în ADN.

De când Masaru Tomita și echipa sa au demonstrat conceptul de stocare a datelor în ADN, instituțiile de cercetare din întreaga lume au luat startul pentru a îmbunătăți și extinde procedeele și tehnicile. De exemplu, în 2012, o echipă de oameni de știință de la Școala de Medicină Harvard a raportat în prestigioasa revistă *Nature* că a reușit să stocheze 5,27 megabiți de informații într-o moleculă de ADN.* Pentru perspectivă, acest număr reprezintă de peste 600 de ori cantitatea de date stocate anterior într-o moleculă vie.

ADN-ul: stocare mai bună decât memoria flash a computerului

Descoperirea faptului că ADN-ul poate fi utilizat ca mediu de stocare este mai mult decât o curiozitate. Un studiu din 2021 raportat de Institutul Național de Sănătate al SUA a afirmat că molecula de ADN este de fapt mai potrivită pentru stocarea informațiilor decât binecunoscutul sistem de stocare de tip flash folosit de obicei la computere. Și nu doar un pic mai potrivit. Documentul afirmă că ADN-ul

* George M. Church, Yuan Gao și Sriram Kosuri, „Next-Generation Digital Information Storage in DNA“, *Science* 337, nr. 6102 (16 august 2012): p. 1628, <https://doi.org/10.1126/science.1226355>.

este de 1 000 de ori mai dens decât stocarea flash considerată cea mai avansată tehnologie din zilele noastre.*

Unul dintre motivele densității sale este cauzat de natura tridimensională a moleculei de ADN. Informațiile conținute sunt stocate mai eficient decât prin simpla lor scriere de la stânga la dreapta (sau de la dreapta la stânga în unele limbi).

În plus, odată ce informația este introdusă în ADN-ul unei bacterii sau oricărei forme de viață utilizate ca gazdă pentru stocare, nu este nevoie de energie suplimentară pentru a menține stocarea. Dincolo de energia vitală utilizată pentru respirație și metabolism, nu este necesară energie suplimentară pentru păstrarea informațiilor.

Poate cel mai important aspect referitor la subiectul acestei cărți este faptul că timpul de stocare nu pare să aibă termen de valabilitate. Lucrarea de cercetare afirmă că, odată stocată în ADN-ul bacteriei, informația devine parte a planului său genetic – un genom viu – și va dura pe tot parcursul existenței organismului care poartă genomul.

Tocmai de aceea îți împărtășesc această informație.

Adevărul Pur Uman 16: ADN-ul este mai eficient ca mediu de stocare decât memoria flash a computerului, ceea ce îl face candidatul probabil pentru localizarea mesajului străvechi codificat în biologia noastră cu mult timp în urmă.

Poate fi procesul de stocare a informațiilor în ADN-ul unui organism și povestea omului? Este oare posibil ca în

* Darshan Panda *et al.*, „DNA as a Digital Information Storage Device: Hope or Hype?”, *3 Biotech* 8, nr. 5 (4 mai 2018), p. 239, <https://doi.org/10.1007/s13205-018-1246-7>.

urmă cu 200 000 de ani, când prima specie a apărut în această lume, genomul să fi fost modificat pentru a stoca informații despre noi care, într-o zi, vor dezvălui secretul moștenirii, potențialul ascuns și poate chiar destinul nostru?

Dacă da, ce înseamnă acest lucru pentru viața de astăzi?

Este secretul originii noastre stocat în ADN?

Descoperirea ADN-ului cu spirală dublă a avut loc în urmă cu doar circa 70 de ani, în 1953. În perioada următoare, relativ scurtă, am parcurs ani-lumină în ceea ce privește înțelegerea științifică. Dacă am reușit să realizăm atât de multe într-un timp atât de scurt, ce nivel de stocare a informațiilor genetice ar fi disponibil pentru o civilizație avansată cu sute, mii sau chiar zeci de mii de ani de tehnologie la activ?

În lumina descoperirii posibilității stocării informațiilor în ADN, suntem datori să ne punem o întrebare evidentă. Cu mult timp în urmă, o specie avansată din punct de vedere tehnologic a intervenit oare în evoluția noastră și ne-a accelerat transformarea în oamenii care suntem astăzi? Și, dacă da, a lăsat un fel de „semnătură” în noi?

Răspunsul la aceste două întrebări este un „Da!” răsunător. Iar acum faptul că aceste lucruri fac parte din istoria noastră evolutivă nu mai reprezintă o simplă teorie. La fel cum operele de artă sunt semnate de artiștii care le-au realizat, pentru a le prezenta cu mândrie, corpul poartă dovezi despre cine (sau ce) a fost responsabil pentru existența noastră.

În secțiunile următoare, vom desprinde împreună mesajul codificat în corp în momentul apariției noastre.

Totodată, vom dezvălui semnificația și puterea mesajului purtat în fiecare celulă a corpului de când a apărut prima ființă umană a speciei, acum 10 000 de generații.

Gândire diferită despre celule

Pentru a citi mesajul din ADN, trebuie să gândim diferit despre celule. La orele de biologie din liceu am fost învățați despre celulă că reprezintă elementul de bază al țesutului uman. Se estimează că organismul uman mediu este alcătuit din circa 50 de trilioane de celule care sunt înlocuite la o rată de circa 330 de miliarde în fiecare zi. Acestea sunt cifre uluitoare și uneori ne este greu să le înțelegem semnificația

Dacă ar fi să ne imaginăm un trilion de celule, de exemplu, ar fi nevoie de 32 000 de ani pentru a număra un trilion de secunde, una câte una. Prin urmare, este evident că avem o mulțime de celule în corp, fiecare conținând un nucleu în care se află ADN-ul sub forma celor 23 de perechi de cromozomi care ne definesc specia.

Alte forme de viață au un număr diferit de cromozomi care le definesc, în funcție de tipul de care aparțin. De exemplu, cimpanzeii au 24 de perechi de cromozomi, șoarecii au 20 de perechi, iar musculițele au doar 4 perechi. Totuși, modelele de bază ale cromozomilor sunt aceleași la oameni și la musculițe. Fiecare cromozom este format din șiruri lungi de ADN care, la rândul lor, sunt formate din segmente mai scurte de ADN numite „gene“.

Când privim celulele din punct de vedere biologic, ne gândim de obicei la substanța lipicioasă, vâscoasă, gelatinoasă care le formează interiorul. Este dificil să ne imaginăm cum să reușim să scriem și să stocăm informații în materialul moale și umed. În acest sens, trebuie să ne

schimbăm oarecum modul de gândire și să privim lucrurile conform tehnologiei informației. Dintr-o asemenea perspectivă, celulele încep să capete un nou aspect, oferindu-ne posibilități neconvenționale noi și interesante.

De exemplu, cum ar fi dacă fiecare celulă ar funcționa ca o bibliotecă de informații? Și dacă, de fapt, cromozomii din nucleu sunt „cărți” în cadrul bibliotecii?

Dacă analogia a avut sens până acum, este logic ceea ce urmează. Orice carte conține material scris alcătuit din capitole, paragrafe, propoziții și cuvinte. Aceasta este și funcția genelor mai scurte: ele servesc drept capitole, propoziții și cuvinte ale cărților genetice.

Evident, este un mod foarte diferit de a ne gândi la biologia noastră.

Adevărul Pur Uman 17: Din perspectiva tehnologiei informației, celulele umane pot fi considerate o bibliotecă, unde cromozomii sunt cărți, iar firele scurte de gene sunt capitole, paragrafe, propoziții și cuvinte.

Deși folosesc analogia cu biblioteca pentru a împărtăși conceptul, descrierea este mai mult decât o metaforă. *Este descris ceea ce se întâmplă de fapt în celule.* În sens real, biologia care ne dă viață este alcătuită din combinații de coduri genetice care pot fi traduse în cuvinte semnificative pe care le citim exact așa cum citești cuvintele de pe această pagină chiar acum. Întrebarea care se pune este: „Cum citim mesajul «scris» în celule?”

Răspunsul la această întrebare este prezentat în cele ce urmează și constituie rezultatul a 17 ani de cercetare originală care mi-a solicitat dorința de a privi dincolo

de granițele tradiționale care au separat în trecut limbile vechi, știința modernă, biologia și lingvistica.

Voi rezuma această cercetare aici pentru a dezvălui mesajul din celule. Istoria și urmarea detaliată a mesajului fac obiectul unei întregi cărți: *Codul lui Dumnezeu**.

Notă: În următoarele șase secțiuni ale capitolului, voi împărtăși detaliile procesului care traduce mesajul chimic stocat în ADN în cuvinte pe care le putem citi ca pe paginile unei cărți. Dacă vrei să ocolești detaliile tehnice ale acestui proces, mergi direct la Adevărul Pur Uman 20, care dezvăluie mesajul lăsat pentru noi de Creator. După aceea, vom începe să explorăm ce înseamnă pentru viața noastră acest mesaj scris în ADN.

De la ADN-ul chimic la litere

Anterior, am descris modul în care ADN-ul tuturor viețuitoarelor este alcătuit din patru baze chimice, prescurtate C, T, A și G, cunoscute sub denumirea tehnică de „nucleotide ADN“. Fiecare bază este compusă din combinații ale elementelor hidrogen, azot, oxigen și carbon. Totuși, numărul de elemente (valoarea) din fiecare bază ADN este cel care o diferențiază pe una de alta.

Iată aceste diferențe:

Numele bazei	Abreviere	Elemente	Valoarea
Timină	T	Hidrogen	6
		Azot	2
		Oxigen	2
		Carbon	5

* Traducere în limba română apărută la Editura For You. (n.tr.)

Hidrogenul, azotul, oxigenul și carbonul sunt elemente întâlnite în tabelul periodic al elementelor. În următoarea redare a acestui tabel, am evidențiat aceste elemente, astfel încât să fie localizate cu ușurință.

Cheia pentru a traduce codurile chimice formate din aceste elemente în litere alfabetice constă în găsirea legăturii comune atât literelor, cât și elementelor. Aici trebuie

să estompăm granițele dintre științele tradiționale, precum chimia, biologia și lingvistica, ca să ajungem la înțelepciunea superioară cunoștințelor oferite de fiecare disciplină individuală.

Când literele devin numere

Studiul lingvistic al limbilor străvechi arată înrudierea celor trei alfabet, sanscrit, ebraic și arab, care susțin tradițiile spirituale a aproape jumătate din populația lumii. Fiecare provine dintr-o scriere comună, *cuneiformă*, asemănătoare hieroglifelor. În mod interesant, cuneiforma nu este un alfabet real format din litere distincte, așa cum vedem în limbile ebraică, arabă și sanscrită. Mai degrabă, este un sistem de scriere care utilizează până la 1 000 de caractere pentru a reprezenta silabele care alcătuiesc un cuvânt. Menționez acest lucru aici deoarece mesajul din celele este atât de universal, încât apare chiar și în sistemul de scriere anterior alfabetelor cunoscute ale limbilor actuale.

Sanscrita este o limbă reprezentată de cele 49 de litere ale sistemului antic cunoscut sub numele de Devanagari, fiind folosită și astăzi ca mijloc principal de transmitere a învățăturilor tradiționale hinduse și budiste. Araba este clasificată ca limbă semitică din zona centrală, fiind vorbită și scrisă în aproximativ 25 de națiuni, precum și în Israel. A treia limbă, ebraica, este clasificată ca limbă semitică din zona nord-vestică, fiind vorbită în mod obișnuit în Israelul de astăzi, precum și în gospodăriile și sinagogile evreiești tradiționale din întreaga lume. Iată în continuare un exemplu al fiecărui sistem de scriere care ne oferă o idee despre cum arată și cât de diferite sunt unul de celălalt.

Studiul relațiilor dintre numere, caractere și litere este o știință străveche care, în tradițiile mistice ale Cabalei, a fost formalizată sub numele de „gematrie“. Deși fiecare dintre sistemele de scriere anterioare sunt legate și împărtășesc caracteristicile gematriei, doar ebraica, araba și sanscrita mai sunt astăzi limbi vorbite și scrise. Sistemul cuneiform, din care provin, nu mai este utilizat și, din acest motiv, în următoarele secțiuni mă voi concentra mai mult asupra limbilor în sine, nu asupra scripturilor din care provin.

După cum observăm în următorul tabel gematric ebraic, numărul pentru fiecare literă este unic. Este constant și nu se schimbă niciodată. Totuși, sursa numerelor a reprezentat mult timp un mister.

א	Aleph	1	י	Yod	10	ק	Kof	100
ב	Bet	2	כ	Kaf	20	ר	Resh	200
ג	Gimel	3	ל	Lamed	30	ש	Shin	300
ד	Dalet	4	מ	Mem	40	ת	Tav	400
ה	He	5	נ	Nun	50	ך	Kaf (final)	500
ו	Vav	6	ס	Samekh	60	ם	Mem (final)	600
ז	Zayin	7	ע	Ayin	70	ן	Nun (final)	700
ח	Het	8	פ	Pe	80	ף	Pe (final)	800
ט	Tet	9	צ	Tsadi	90	ץ	Tsadi (final)	900

Să fie limpede: gematria nu este același lucru cu practica numerologiei, frecventă în unele comunități ale Noii Gândiri de astăzi. Mai degrabă, gematria este legată de știința antică a Cabalei, fiind adesea menționată în legătură cu un manuscris din secolul al II-lea atribuit

apreciatului rabin Eliezer ben Hyrcanus din Iudeea.* Deși textul inițial nu mai există, conținutul său este frecvent menționat în documentele religioase evreiești și este cunoscut drept „Cele 32 de reguli rabinice pentru interpretarea Bibliei“.

American Heritage Dictionary of the English Language definește știința ca fiind „orice activitate, disciplină sau studiu metodologic“. ** Altfel spus, pentru ca un lucru să fie validat ca știință, trebuie să fie repetabil și previzibil în mod consecvent. Ținând cont de această definiție, aplicarea celor 32 de reguli rabinice la studiul gematriei poate fi considerată știință, întrucât generează rezultate precise și repetabile în urma unor operațiuni specifice între litere, fraze și cuvinte și o face în mod consecvent.

Gematria dezvăluie semnificații ascunse

Prin relația biunivocă între literele alfabetului și echivalentele lor numerice, gematria dezvăluie relații ascunse și straturi profunde de semnificație, care nu sunt evidente când sunt citite doar cuvintele în sine. Indiferent de orice semnificație atribuită de limbă, cultură sau societate anumitor cuvinte, relațiile revelate prin numere vorbesc direct despre semnificația adevărată, naturală și mistică din spatele literelor lor. Un exemplu al acestor relații este observat în gematria cuvintelor „cer“ și „suflet“.

În mod aproape universal, credințele cele mai dragi ne sugerează că sufletul este partea din noi care se întoarce

* „The Thirty Two Rules of Eliezer“, Nazarene Judaism, accesat în 11 iulie 2024, https://nazarenejudaism.com/?page_id=105.

** *American Heritage Dictionary of the English Language*, ediția a 5-a (2022), „science“ („știință“).

la locul de origine după moartea corpului și continuă să trăiască în tărâmul cunoscut sub numele de „cer“. Părerea tradițională este că această relație nu poate fi dovedită, fiind doar implicată prin scrierile și credințele religioase și spirituale.

Totuși, legătura directă dintre „cer“ și „suflet“ dezvoltată sub forma unui număr ne indică de fapt relația și o face în format grafic. Următoarea analiză din lucrarea rabinului Benjamin Blech, unul dintre cei mai mari erudiți ebraici ai timpului nostru, ne oferă claritate și, pentru unii oameni, sentimentul de confort atât de necesar în relația misterioasă dintre tărâmul cerului și sufletul uman.*

Spre deosebire de limbile europene, unde vocalele și consoanele alfabetului ne formează cuvintele, limba ebraică tradițională, când este scrisă, este compusă numai din consoane. Scrierea biblică a ebraicii omite vocalele, deși acestea pot fi implicite și sunt observate prin marcaje speciale care însoțesc literele. Având în vedere acest lucru, cuvântul ebraic pentru „suflet“ este „NeShaMaH“, care se scrie fără vocale ca N, Sh, M și H. Atribuindu-le acestor litere codurile numerice ale gematriei descrise anterior, obținem valorile lui N, Sh, M și H după cum urmează:

Litera ebraică	N	Sh	M	H
Gematria	50	300	40	5

Regulile gematriei ne permit să adunăm aceste numere ca să dezvoltăm un înțeles profund pe care să îl comparăm cu alte cuvinte convertite în gematrie. Când adunăm valorile individuale, așa cum se observă în exemplul următor, noua valoare combinată devine 395.

* Benjamin Blech, *The Secrets of Hebrew Words* (New York, Rowman&Littlefield, 1977), pp. 129–132.

Litera ebraică	N	Sh	M	H	Suma
Gematria	50	300	40	5	395

Din perspectiva gematriei, numărul 395 este interschimbabil cu cuvântul „suflet“. Această nouă reprezentare numerică a sufletului ne permite acum să explorăm o relație profundă, care nu este imediat evidentă în forma scrisă a cuvântului.

Cuvântul „cer“ este legat de numărul 395 al cuvântului „suflet“. Ca să înțelegem exact cum, vom aplica procesul identic de atribuire a valorilor numerice literelor din el. În ebraică, „cer“ se scrie Ha-ShaMaYiM. Folosind doar consoane, cuvântul este scris după cum urmează:

Litera ebraică	H	Sh	M	Y	M
Gematria	5	300	40	10	40

Prin reprezentarea fiecărei litere ca valoare numerică, descoperim relația directă și poate surprinzătoare între cele două cuvinte, „cer“ și „suflet“. Însușind valorile numerice pentru „cer“, se obține numărul 395, exact aceeași valoare precum a cuvântului „suflet“! Valorile lor numerice sunt identice.

Litera ebraică	H	Sh	M	Y	M	Suma
Gematria	5	300	40	10	40	395

O regulă a științei gematriei este că două cuvinte legate prin număr sunt înțelese ca fiind legate și prin semnificație. Acest lucru implică faptul că, fiind unul și același lucru, marele tărâm al cerului întruchipează ceva care este

viu în noi, iar noi, la rândul nostru, suntem mai mult decât corpul fizic, legați intim și de tărâmul ceresc.

În descrierile biblice tradiționale ale originii noastre, „Dumnezeu a creat Cerul și Pământul” ca două tărâmurile de experiență distincte, dar înrudite. Alte texte mistice, precum străvechea Haggadah, care conține scrieri cabalistice, precum și Talmudul timpuriu, descriu omenirea ca o punte între suflet și cer, afirmând: „Ea [omenirea] unește în sine atât calitățile cerești, cât și pe cele pământești.”*

Prin existența noastră, calitățile celor două tărâmurile fuzionează într-o singură expresie. La sfârșitul vieții, Cerul și Pământul care au fuzionat sub forma corpului se întorc în locașurile lor respective. Corpul redevine praful Pământului, în timp ce sufletul și Cerul sunt deja una. Această perspectivă asupra vieții și morții oferă sensul tangibil al motivului pentru care experiența morții nu înseamnă sfârșitul existenței. Codul numeric ascuns ne asigură că așa stau lucrurile.

Numerele misterioase ale naturii

Regulile gematriei ne permit și să adunăm numerele ce reprezintă literele pentru a le reduce la valori mai simple cuprinse între 1 și 9. Acest proces de reducere dezvăluie înțelesul și mai adânc, deoarece numerele mai simple sunt mai apropiate de natură și de sistemele ei. Există o serie de termeni pentru acest proces care provin din diferite tradiții: „adunarea pitagoreică”, „reducerea cabalistică” și, într-un limbaj mai modern, „paritatea zecimală”.

Tradițiile mistice actuale, inclusiv cele masonice, aplică această formă de matematică spirituală pentru a

* Benjamin Blech, *The Secrets of Hebrew Words* (New York, Rowman&Littlefield, 1977), pp. 129–132.

dezvălui semnificații profunde pentru viață, familie și evenimente globale. Peter Taylor, fost maestru de lojă masonică, descrie semnificația numerelor de la 1 la 9, pe care le raportează la tradițiile greacă și egipteană, precum și la ierarhia angelică din creștinism. „Acești 9 zei/îngeri erau principii arhetipale care reglementau și conduceau cosmosul prin legile numerelor.”*

În cazul numărului 395, care reprezintă cuvintele „cer” și „suflet”, valoarea redusă devine numărul mai simplu 8, care se încadrează între numerele naturale 1 și 9 și principiile arhetipale reprezentate. (Calculule sunt $3+9+5=17$ și $1+7=8$.) Numărul redus arată totuși că ambele cuvinte au aceeași valoare și, ca atare, sunt echivalente ca semnificație.

Deși nu este necesar să se reducă valorile de peste 10 ale numerelor cuvintelor, acest lucru se face în anumite situații pentru a explora relațiile profunde între cuvinte. Va fi evident în secțiunile următoare, când vom aplica regulile gematriei la tabelul periodic al elementelor și mesajul încorporat în celule.

Având în vedere ideile gematriei și cele 32 de reguli rabinice, când aplicăm aceste principii mesajului codificat în ADN, descoperim că este posibil să convertim elementele ADN-ului în literele cunoscute ale alfabetelor antice înrudite. Din motive de claritate, este important să observăm că elementele ADN-ului se traduc în exact aceleași cuvinte, cu exact același înțeles, în fiecare dintre alfabetele înrudite, precum și în alfabetul-rădăcină din care provin toate. Mesajul se citește efectiv exact la fel în cuneiformă, sanscrită, arabă și ebraică.

* Willis Barnstone, editor, *The Other Bible* (San Francisco, Harper-SanFrancisco, 1984), p. 25.

Nu ar trebui să fim surprinși de acest lucru. Nu ar avea niciun sens să încredințăm mesajul puternic și unificator al originii omenirii unei singure limbi, unui singur text religios sau oamenilor de o singură etnie. Este logic ca mesajul să se regăsească în toate cele patru limbi-rădăcină antice.

Deoarece limba ebraică este baza textelor avraamice, iar aceste texte sunt fundamentul islamismului, creștinismului și iudaismului – religii practicate de două treimi din populația lumii –, în scopul acestei cărți vom traduce codul ADN antic din perspectiva alfabetului ebraic.

Descoperirea legăturii dintre litere și numere

Într-o secțiune anterioară, am descoperit că bazele nucleotidice ale ADN-ului sunt formate din hidrogen, azot, oxigen și carbon, fiecare figurând în tabelul periodic al elementelor. Deși aceste patru elemente sunt unice în ceea ce privește proprietățile, există numeroase modalități diferite în care le putem reprezenta folosind atât cuvinte, cât și numere. De exemplu, când le identificăm cu ajutorul cuvintelor, folosim denumirile lor binecunoscute în orice limbă am vorbi. [În română, acestea sunt „hidrogen“, „azot“, „oxigen“ și „carbon“.]

Dar când le reprezentăm folosind numere, procesul nu este atât de simplu. Există mai multe numere diferite care reprezintă proprietăți diferite, precum numărul atomic, masa atomică, punctul de topire, valența etc., pe care le putem atribui pentru a reprezenta fiecare element.

În perioada în care am cercetat acest material, computerele erau mai puțin răspândite, iar internetul era la

început. Pentru mine, a fost o operațiune manuală anevoioasă să explorez fiecare dintre proprietățile legate de elemente în căutarea unui singur număr care să reprezinte gematria literelor din alfabetele antice. Cercetările au arătat că există un număr, și numai unul, care leagă elementele ADN-ului de gematria cuvintelor ortografiate din alfabetele antice. Acest număr este proprietatea cunoscută sub numele de „masă atomică“.

„Masa“ este un concept interesant care înseamnă cât spațiu ocupă ceva, nu neapărat cât cântărește fizic. Privind în urmă, este pe deplin logic ca masa atomică să reprezinte firul comun între elemente și ADN, deoarece conceptul de „masă“ este exact ceea ce ne spune mesajul din corp. Acest concept identifică modul în care existăm în spațiul ocupat în timp ce trăim în lumea fizică.

Știind acum că masa atomică este cheia decodificării mesajului din celule, avem posibilitatea să construim un grafic pentru a corela elementele bazelor ADN cu numerele reprezentând literele alfabetului ebraic.

Adevărul Pur Uman 19: Numerele unice care reprezintă masa atomică a fiecăruia dintre cele patru elemente componente ale bazelor ADN pot fi adunate cu numerele totale care formează diverse cuvinte scrise în vechile limbi-rădăcină.

În tabelul următor, observăm aspectul simplu al numerelor care leagă literele alfabetului ebraic de cele patru elemente. *Notă:* Aceste corelații ar funcționa la fel de bine pentru toate cele patru alfabete-rădăcină: cuneiform, sanscrit, arab și ebraic.

Element ADN	Masa atomică redusă	Gematria redusă	Litera corespunzătoare din alfabetul ebraic
Hidrogen (H)	1	1	Y
Azot (N)	5	5	H
Oxigen(O)	6	6	V
Carbon(C)	3	3	G

Cu ajutorul acestui grafic, putem să înlocuim acum elementele ADN-ului cu literele alfabetului. Iar atunci când o facem, ceva uimitor, frumos și sacru se desfășoară în fața ochilor noștri.

Mesajul tradus din ADN

Ce se întâmplă dacă înlocuim un element al bazelor ADN – C, T, A sau G – cu litera echivalentă din alfabetul ebraic? Tabelele următoare prezintă gematria bazei ADN citozină înainte și după traducere.

Baza ADN Citozina înainte de traducere

Denumirea bazei ADN: Citozina

Elemente:

Valoare:

H	N	O	C
5	3	1	4
H	N	O	C
H	N		C
H	N		C
H			C
H			

Baza ADN Citozina după traducere

Denumirea bazei ADN:	Citozina			
Elemente:	H	N	O	C
Valoare:	5	3	1	4
	Y	H	V	G
	Y	H		G
	Y	H		G
	Y			G
	Y			

Imediat, începem să observăm puterea mesajului dezvăluit în această traducere. Informațiile par să fi fost codificate în ADN în straturi, precum desfășurarea în succesiune a capitolelor unei cărți. Mesajul decodificat în acest proces este echivalentul citirii Introducerii (primul strat de cod) din cartea ADN a celulelor noastre. În graficul de traducere observăm că literele evidențiate ale mesajului se citesc *YH VG*. Acestea sunt două cuvinte, reprezentate doar în calitate de consoane, care se citesc după cum urmează:

- *YH* se traduce prin „Dumnezeu/etern“.
- *VG* se traduce prin „În interiorul corpului“.

Cu claritate rară în privința discuției despre începuturile omenirii, mesajul tradus nu lasă nicio îndoială cu privire la sursa originii noastre. Dincolo de metafore sau speculații, ADN-ul care face posibil corpul și viața noastră ne spune efectiv că noi, oamenii, suntem Dumnezeu/eterni în interiorul corpului.

Mesajul este concis. Nu ne spune cine sau ce este Dumnezeu ori de unde vine el. Semnătura lui Vincent van Gogh de pe celebrul său tablou „Noapte înstelată“ nu ne spune

nimic despre locul în care a trăit sau despre convingerile sale când a creat această capodoperă. La fel, „semnătura“ încorporată în lanțurile ADN-ului există pur și simplu ca recunoaștere din partea arhitectului genomului nostru: *YH*, numele personal al lui Dumnezeu, așa cum este consemnat în cele mai vechi înregistrări din Manuscrisele de la Marea Moartă, Vechiul Testament și Tora și „în interiorul corpului“, dezvăluind locul în care se află opera arhitectului.

În timp ce tradițiile spirituale ne cer să rezolvăm misterul începutului nostru prin relatările transmise din tată în fiu, din mamă în fiică, din generație în generație, dovezile directe care le susțin au necesitat un act de credință. Asta până acum.

Adevărul Pur Uman 20: Când înlocuim literele cu echivalentele lor numerice din masa atomică a ADN-ului, primul strat al codului pentru fiecare celulă arată astfel: „Dumnezeu/etern în interiorul corpului.“

Când aplicăm procesul identic de conversie a masei atomice a elementelor care alcătuiesc ADN-ul la literele din alfabetele antice pentru bazele genetice rămase, descoperim același mesaj, exprimat în diferite grade, codificat pentru totdeauna în fiecare dintre bazele ADN. Tabelul următor ilustrează rezultatele acestei acțiuni.

Baze ADN din stratul 1 traduse				
Denumirea bazei ADN	Citozina	Guanina	Timina	Adenina
Denumirea elementului	HNOC	HNOC	HNOC	HNOC

Valoarea elementului	<u>5314</u>	<u>5515</u>	<u>6225</u>	<u>5505</u>
	YHVG	YHVG	YHVG	YH G
	YH G	YH G	YHVG	YH G
	YH G	YH G	Y G	YH G
	Y G	YH G	Y G	YH G
	Y G	YH G	Y G	YH G

Traducerea elementelor care alcătuiesc codul vieții din cele patru baze ADN în literele alfabetului ebraic arată că trupul este efectiv alcătuit din diferite combinații ale lui YH, vechiul nume al lui Dumnezeu. Citozina, de exemplu, se citește ca „Dumnezeu/etern în corp, Dumnezeu/etern, Dumnezeu/etern“.

Guanina se citește „Dumnezeu/etern în corp, Dumnezeu/etern, Dumnezeu/etern, Dumnezeu/etern, Dumnezeu/etern“. Și așa mai departe pentru celelalte traduceri ale primei litere din denumirea elementelor din bazele nucleotidice timină și adenină.

Este oare o coincidență?

Una dintre primele întrebări care apar când dezvăluim rezultatele unui astfel de proces este următoarea: este oare posibil ca, deși neobișnuite, rezultatele să fie doar manevre norocoase și un truc al numerelor? Sau care sunt șansele ca întregul mesaj să fie o întâmplare?

Este o întrebare bună pe care mi-am pus-o și eu la începutul procesului, prima dată când mesajul a sărit de pe pagina teancului meu de coli în timp ce lucram cu calcule scrise de mână târziu în noapte.

Un prieten statistician mi-a răspuns rapid. Șansele de a forma la întâmplare cele patru litere a două cuvinte semnificative (YH VG) dintre cele 22 de litere ale alfabetului ebraic sunt de 0,00042% sau 1 la 234 256. Deși acestea nu sunt cu siguranță cote astronomice, cum ar fi 1 la 1 000 000, ele ne spun că probabilitatea mesajului pe care îl purtăm în ADN este dincolo de întâmplare. Altfel spus, mesajul este intenționat.

Adevărul Pur Uman 21: Șansele statistice ca mesajul „Dumnezeu/etern în corp” să se formeze întâmplător în ADN sunt de 0,00042%, ceea ce ne spune că probabilitatea ca noi să purtăm un mesaj de o asemenea importanță este dincolo de orice întâmplare.

Iar când luăm în considerare semnificația cuvintelor care se formează – Dumnezeu/etern în corp –, observăm imediat intenționalitatea aflată la baza prezenței mesajului în sine. Tocmai întrucât există intenție, precum și sens, este implicat un scop. Care să fie scopul de a lăsa un mesaj în elementele de bază ale vieții și de a o face în așa fel încât să fim capabili să îl citim doar când tehnologia va avansa până la punctul în care ne va permite acest lucru? Poate că tocmai acesta este scopul.

Un mesaj pentru noi astăzi

Cel responsabil pentru existența noastră ne-a codificat probabil mesajul în celule exact pentru acest moment din istorie. Abia acum, când avem computere avansate, suntem în măsură să cartografiem genomul uman. Abia acum putem să codificăm informații în și să le extragem din celulele

organismului viu. Abia acum, când dispunem de tehnologia CRISPR, avem posibilitatea să edităm ADN-ul și să modificăm biologia embrionului aflat încă în pânțele mamei. Și abia acum, când lumea se găsește pe marginea prăpastiei războiului și distrugerii pe scară largă, am descifrat codul vieții și am eliberat puterea atomului în modalități care pot fi folosite în scopuri benefice sau malefice.

Este mai mult decât o simplă coincidență faptul că abia acum, odată cu convergența acestor factori vitali și a altora, suntem capabili să descoperim un mesaj universal care trece dincolo de orice diferențe care pot fi folosite vreodată pentru divizarea noastră.

Indiferent de culoarea pielii sau de religie, dincolo de diferențele în preferințele sexuale, pronumele cu care preferăm să ne descriem și genul cu care ne identificăm, mesajul este exact același pentru fiecare copil, femeie și bărbat care pășește pe Pământ astăzi sau în viitor.

Când suntem inundați de prejudecățile mass-mediei și ale politicii care încearcă să ne convingă că suntem iremediabil imperfecti, este suficient să privim doar la cele 50 de trilioane de celule din corp pentru a ne aminti cine suntem. Noi suntem Dumnezeu/eterni în corp.

Tehnologia transumanistă impusă de facțiuni puternice ale societății amenință să ne modifice esența genetică și, în acest fel, să modifice pentru totdeauna mesajul sacru lăsat nouă cu mult timp în urmă.

Corpul uman pur este un templu

Purtăm expresia deplină a mesajului din ADN numai când suntem pur umani, lipsiți de materiale sintetice, substanțe chimice și modificări genetice care ne alterează

genomul natural. Când ne dăruim tehnologiei, pe lângă eliminarea antenei biologice care ne leagă de divinitatea noastră, modificăm și ștergem și mesajul străvechi al identității lăsat în noi cu mult timp în urmă.

Scripturile prețuite ale religiilor lumii ne reamintesc că trupul este un „templu“ în interiorul căruia purtăm ceva sacru și prețios în această lume. Să privim Biblia creștină ca pe un document istoric, lăsând deoparte religia. De exemplu, în pasajul din *1 Corinteni* 3, 16 Apostolul Pavel ne reamintește: „Nu știți oare că voi sunteți *templu* al lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?“ (sublinierea mea); iar în *1 Corinteni* 6, 19, Pavel înlătură orice îndoială cu privire la sensul afirmației sale, declarând: „Sau nu știți că *trupul* vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu, și că voi nu sunteți ai voștri?“ (sublinierea mea)

Deși ideea de corp ca templu este folosită în mod obișnuit ca metaforă de mulți oameni, dezvăluirea mesajului direct codificat în ADN oferă un nou sens ideii de corp ca vas sacru. Noi suntem, de fapt, temple biologice. În sfânta sfintelor, care este nucleul fiecărei celule, purtăm biblioteca sacră de cunoștințe a ADN-ului și secretul identității noastre.

În 1991, oamenii de știință au publicat documente care recunoșteau că fuziunea ADN-ului care ne conferă umanitatea și mutațiile ulterioare, precum apariția cromozomului 2, au fost realizate într-un mod imposibil în condiții naturale. Cromozomul 2 este doar un exemplu de astfel de mutații care ne atribuie calități umane.

Asemenea mutații sunt produsul unui act intenționat; iată descoperirea care conferă putere mesajelor din celule. Suntem nave ambulante ale biologiei și ingineriei avansate,

aflaște în pragul de a renunța la darurile pe care le prețuim în specia noastră. Cea mai înaltă formă de măiestrie este, probabil, să onorăm și să protejăm vasul care ne poartă mesajul identității – să onorăm darul umanității noastre pure.

Ce părere ai despre mesajul care trăiește în tine?

Odată ce cunoști mesajul codificat în ADN-ul existenței tale, nu mai poți să îl ștergi. Dacă ai citit cuvintele mesajului tipărit în paginile cărții, aceste cuvinte sunt acum gravate în conștiința ta. Dacă ai auzit mesajul în timp ce ascultai versiunea audio a cărții, sunetul cuvintelor face acum parte din cunoașterea ta.

Odată ce ești conștient de mesaj, este imposibil să apeși butonul de derulare înapoi și să revii la momentul dinainte de a-l citi ori a-l auzi. Și, odată ce cunoști secretul trecutului tău, originea speciei noastre și potențialul pe care îl porți în tine, unul dintre două lucruri trebuie să se întâmple:

- vei ignora complet mesajul și vei pretinde că nu l-ai descoperit niciodată;
- îți vei reorganiza convingerile și stilul de viață pentru a-i face loc mesajului în viața ta.

Să analizăm pe rând aceste două posibilități.

Ignorarea mesajului

Ai posibilitatea să alegi să nu crezi ceea ce ți s-a arătat. Ți se pare prea scandalos. Încerci să invalidezi ceea ce ai citit cerând unui sistem IA, precum Gemini sau Chat-GPT, să confirme mesajul. (Ele nu sunt capabile de acest

lucru deoarece IA se bazează pe informațiile existente, filtrate prin orientări comunitare și filtre media care recunosc doar informațiile acceptate în mod obișnuit pentru răspunsurile sale.) Îți întrebi prietenii și familia dacă au auzit vreodată de un astfel de lucru. Implicațiile de a avea numele străvechi al lui Dumnezeu codificat în fiecare celulă a corpului pot să ți se pară atât de copleșitoare, încât să fie prea mult pentru a le accepta cu adevărat.

De obicei, ignorăm veștile proaste când ne parvin pe neașteptate. În mod asemănător, este posibil să treci pur și simplu la pagina următoare a cărții sau să închizi cartea cu totul și să o așezi pe un raft, alături de colecția ta de alte cărți de dezvoltare personală care au încercat să-ți transmită adevărul profund al puterii tale interioare. Și a face oricare dintre aceste lucruri este un lucru complet normal și natural. În termeni psihologici, se încadrează în categoria *biasului normalității*.

Biasul normalității este ceea ce se întâmplă când încercăm să minimizăm impactul a ceea ce amenință sistemul de credințe creat pentru a da sens lumii și vieții noastre. Este un mecanism de apărare sănătos care netezește marginile aspre ale informațiilor deranjante și perturbatoare ori ale unei situații amenințătoare.

Totuși, confortul oferit de biasul normalității este adesea temporar, deoarece nu schimbă realitatea a ceea ce se întâmplă în viața noastră, ci doar modul în care ne simțim cu privire la aceasta. Un lucru adevărat apare în multe locuri, în numeroase modalități.

La un moment dat, faptul că un mesaj intenționat este codificat în esența existenței tale va apărea în viața ta. Iar când se va întâmpla, va trebui să alegi să accepți sau să negi implicațiile mesajului.

Îmbrățișarea mesajului

Pentru mulți oameni, mesajul „Dumnezeu/etern în corp” este o comunicare binevenită și plină de bucurie, care nu face decât să confirme ceea ce au bănuț întotdeauna. Observând procesul mesajului derivat prin corelații între numere și litere, emisfera stângă a creierului îi ajută pur și simplu să accepte adevărul a ceea ce emisfera dreaptă și inima au știut întotdeauna.

Odată ce mesajul este acceptat, întrebarea devine: „Ce înseamnă asta în viața ta?” Cât de diferit îți vei trăi viața, îți vei rezolva problemele, vei reacționa la provocări și îți vei vindeca trupul după ce afli că ești „Dumnezeu/etern în corp”?

Când pun această întrebare publicului în timpul seminariilor live, toate răspunsurile se încadrează în aceeași categorie, deși variază de la o persoană la alta. Aproape în mod universal, participanții menționează trei lucruri pe care le simt:

- *Sentimentul de împuternicire și posibilitate.* Unul dintre primele lucruri pe care mi le spun oamenii este că acum au un motiv să gândească diferit despre ei înșiși. Au ceva tangibil de care să își agățe sentimentul potențialului nerealizat.
- *Sentimentul de sacralitate în privința propriului corp.* Faptul de a ști că o inteligență superioară, indiferent cine sau ce cred ei că este, a lăsat un mesaj codificat care trăiește în însăși țesătura corpului care îi însuflețește le oferă un motiv să aibă grijă de ei așa cum probabil au neglijat în trecut.
- *Dorința de a-și apăra integritatea corpului.* Le oferă motivul să analizeze cu atenție modul în care

își tratează corpul: ce substanțe introduc *în* el și ce fac și pun *pe* el. Le oferă motivul să se întrebe dacă modificările sau substanțele pe care le au în vedere onorează mesajul din celule și darul vieții lor.

Toate aceste trei sentimente sunt mesaje care, din păcate, lipsesc din sistemele de educație publică și politicile de sănătate. Faptul de a ști că suntem Dumnezeu/eterni în corp ne spune că, deși suntem cu siguranță „în” această lume, nu suntem „din” ea.

Adevărul Pur Uman 22: Când suntem descurajați, distrași sau înșelați ori pur și simplu am uitat cine suntem, este suficient să privim doar la cele 50 de trilioane de celule ale noastre pentru a ne aminti că suntem efectiv Dumnezeu/eterni în corp.

Nivelul cel mai înalt de măiestrie pe care îl putem atinge constă în a descoperi cum să îngrijim, să protejăm și să păstrăm cel mai bine vasul care conține mesajul străvechi al originii noastre remarcabile.

3

Transumanismul

Ștergerea legăturii dintre uman și divin

„Tehnologia este un servitor util,
dar un stăpân periculos.”

Christian Louis Lange (1869–1938),
istoric și politolog norvegian

În perioada mea școlară, între anii 1950 și începutul anilor 1970, am fost învățat că organismul uman este o formă de viață defectuoasă. Profesorii de științe din liceu ne-au învățat că, din momentul primei respirații, suntem o formă de viață slabă, vulnerabilă și în mare parte lipsită de putere în ceea ce privește relația cu lumea din jur, precum și cu lumea noastră interioară.

Se considera că, din cauza defectelor noastre, suntem incapabili să facem față provocărilor vieții folosindu-ne în mod sănătos de propriile abilități naturale. Iar concluzia desprinsă din această linie de gândire a fost că avem nevoie de un salvator, de ceva din afara noastră ca să avem șanse egale în viață.

Poate nu întâmplător, în perioada în care aceste idei erau populare, lumea se afla tot în mijlocul unei revoluții tehnologice care a consolidat mentalitatea de victimă. Progrese remarcabile în știință și tehnologie tocmai făcuseră posibilă aterizarea primilor oameni pe Lună, descoperirea structurii în spirală dublă a ADN-ului și dezvoltarea circuitelor miniaturizate care au redus la dimensiunea potrivită pentru birou mărimea computerelor ce umpleau odinioară întreaga cameră.

Amploarea acestor progrese a condus la așteptarea continuării frenetice a ritmului descoperirilor științifice. Poate nu surprinzător, s-a crezut că tehnologia va rezolva pentru totdeauna problemele lumii și ale vieții, că ea va fi salvatorul nostru.

Vremuri noi, aceeași gândire

Au trecut decenii de la experiențele mele din școală, dar, deși trăim în alte vremuri, gândirea nu s-a schimbat prea mult când vine vorba despre rolul tehnologiei în viața noastră. În școlile publice de astăzi, încă ne învățăm copiii că sunt produsul mutațiilor aleatorii și biologiei norocoase, teorie încă perpetuată, dar nesustținută de dovezi. În plus, copiii sunt determinați să creadă că simplele lor capacități umane nu le pot face față microprocesoarelor și IA avansate și că vor fi întotdeauna victime neputincioase ale lumii crude și înfricoșătoare.

Din cauza acestor circumstanțe aparent nedrepte, tinerii sunt îndemnați să creadă că viitorul și „salvarea” lor se află în mâinile computerelor și ale unei IA în măsură să egalizeze disparitățile din viață și să „repare” defectele vulnerabilităților umane. Acesta este tipul de gândire

care ne-a adus la răscrucea periculoasă în care ne aflăm astăzi. Au fost efectuate progrese tehnologice în domeniul nanocircuitelor miniaturizate, IA, editării genetice și platformelor de vaccinare cu ARN mesager. Și toate acestea au culminat într-o mișcare socială amplă care încurajează înlocuirea pe scară largă a biologiei naturale cu organe, țesuturi și diverse alternative, cu toate sintetice, pentru sistemele noastre corporale bine puse la punct.

Ideea generală de a utiliza înlocuitori și dispozitive create de om pentru a ne îmbunătăți corpul nu este nouă, îndeosebi cu privire la înlocuirea membrilor lipsă sau a organelor deteriorate. Dar progresele bruște în domeniul inteligenței sintetice, nanotehnologiei și interfețelor uman-digital au permis exprimarea acestei idei în modalități de neconceput cu doar câțiva ani în urmă.

Cine ar fi crezut, de exemplu, că FDA va aproba implantarea de cipuri în creier, astfel încât să comunicăm fără fir cu iPad-uri, smartphone-uri și hard disk-uri? Sau că un segment de ADN modificat genetic, numit ARN mesager (ARNm), va fi introdus – chiar obligatoriu – în milioane de corpuri umane din întreaga lume pentru a le programa sistemul imunitar să lucreze la prevenirea infecției cu un anumit virus? Totuși, asemenea evenimente și multe altele au avut loc recent. Și nu sunt cazuri izolate.

Există o campanie de marketing la vedere pentru a normaliza acceptarea cipurilor de identificare prin radiofrecvență (RFID) în organism și fuziunea dintre corp și tehnologia care modifică viața. Această campanie face parte dintr-o mișcare mai amplă cunoscută sub numele de „mișcarea transumană” sau pur și simplu „transumanism”.

După cum vom descoperi în secțiunile următoare, abordarea transumanistă a corpului prezintă pericolul de a ne plasa direct pe calea evoluției false care duce la

pierderea umanității noastre și a celor mai prețuite trăsături și calități umane.

Transumanism

Prefixul latinesc *trans-* înseamnă „dincolo“. Prin urmare, termenul „transuman“ implică ceva care este dincolo de omul natural: o formă de viață postumană. Transumanismul ca filosofie consideră viața bazată pe carbon în general (și viața umană în special) ca fiind defectuoasă prin însăși natura sa.

Printre attributele considerate „defecte“ se numără:

- capacitatea avansată de emoție, care poate fi uneori „dezordonată“ și ne întunecă procesul de luare a deciziilor,
- nevoia de intimitate fizică – sex – pentru a aduce o nouă viață pe lume, împreună cu rezultatele imprecise și necunoscute care urmează nașterii,
- convingerea că inteligența noastră este inferioară inteligenței programate și artificiale,
- vulnerabilitatea la boli și la ceea ce se consideră adesea a fi boala universală a bătrâneții și, în cele din urmă, a morții înseși.

Ca urmare a existenței acestor vulnerabilități percepute, gândirea transumanistă uzuală presupune că avem nevoie de tehnologie pentru a ne „repara“ defectele și a ne salva de suferință.

Adevărul Pur Uman 23: Transumanismul este o filosofie care susține încorporarea IA, a cipurilor și a senzorilor electronici în corpul uman pentru a „repara“ defectele funcțiilor biologice naturale.

Mark O'Connell, autor și jurnalist irlandez, sintetizează astfel acest raționament: „Este convingerea [transumanistilor] că putem și ar trebui să eradicăm îmbătrânirea ca o cauză a morții, să folosim tehnologia pentru a ne amplifica trupul și mintea, să fuzionăm cu mașinile și, astfel, să ne reconstruim în cele din urmă după imaginea idealurilor noastre superioare.”*

Progresul rapid al tehnologiilor extraordinare care nu ne-au fost disponibile niciodată în trecut, precum platformele de editare genetică și ARNm, forțează atât ideea conform căreia avem nevoie de tehnologie, cât și politicile care permit implementarea în masă a acestor tehnologii în corp.

Nu este transumanismul părinților tăi

Gândirea transumanistă nu reprezintă ceva nou.

Timp de secole, oamenii s-au gândit la modalități de a imita capacitățile observate la alte forme de viață, astfel încât să își îmbunătățească abilitățile naturale. De exemplu, războinicii romani au imitat pielea groasă și protectoare a elefanților acoperindu-se cu piele groasă și benzi suprapuse de fier bătut care să-i protejeze în luptă. În secolul IX, inginerul Abbas ibn Firnas a construit aripi artificiale din bambus ușor și țesătură de mătase pentru a imita aripile păsărilor în zbor. Deși a reușit să zboare cu dispozitivele sale timp de până la 10 minute, o eroare nefericită de calcul în modul de construcție a trenului de aterizare i-a provocat răni grave care au pus capăt încercărilor.

* Mark O'Connell, citat în Robin McKie, „No Death and an Enhanced Life: Is the Future Transuman?“, *Observer*, 6 mai 2018, www.theguardian.com/technology/2018/may/06/no-death-and-an-enhanced-life-is-the-future-transuman.

Mai recent, pentru îmbunătățirea artificială a corpului uman s-au utilizat cârlige de lemn pentru înlocuirea membrele pierdute și dinți de lemn pentru a-i înlocui pe cei pierduți din cauza bolilor sau în luptă. Aceasta arată că nu filosofia de bază a transumanismului este nouă, ci tehnologia care ne permite să ducem gândirea transumanistă la niveluri nemaivăzute până acum, care ne schimbă de fapt ceea ce suntem, în loc să ne îmbunătățească abilitățile.

La începutul secolului XX, o serie de savanți, oameni de știință și filosofi au pus bazele unor principii care au condus la formalizarea filosofiei transumaniste. În eseu din 1923 intitulat *Daedalus: Science and the Future*, geneticianul J.B.S. Haldane prevedea că era emergentă a tehnologiei va face ca omenirea să-și depășească limitele abilităților naturale. El a recunoscut faptul că încercările de a ne modifica biologia vor întâmpina probabil rezistență din cauza a ceea ce mulți oameni vor percepe drept inovații „indecente și nenaturale”.^{*} Voi folosi următoarea descoperire a capacității de a personaliza genele embrionilor umani vii ca exemplu deplin al afirmației lui Haldane.

În 2018, revista științifică *Nature* a anunțat utilizarea tehnologiei de editare a genelor într-un mod care a luat prin surprindere comunitatea științifică și societățile din întreaga lume. Capacitatea de a edita gene în scopuri de cercetare a fost utilizată încă din 1985, iar editorul avansat de gene CRISPR a fost introdus în 2006. Dar, până la momentul publicării raportului în *Nature*, editarea genelor era limitată la cercetarea nonumană, având loc doar cu animale în laboratoare de cercetare.

^{*} J.B.S. Haldane, *Daedalus, or Science and the Future* (Londra, Kegan Paul, Trench, Trubner, 1923), p. 44, <https://jbshaldane.org/books/1923-Daedalus/haldane-1923-daedalus-ocr.pdf>.

Articolul din revista științifică a informat lumea despre schimbarea de paradigmă în ceea ce privește utilizarea modificării genetice pentru personalizarea vieții umane. Titlul articolului vorbește de la sine: „Încercarea de editare genetică a bebelușilor provoacă proteste globale“.* Titlul subliniază și controversa din jurul filosofiei transumaniste: avem noi, oamenii, dreptul să modificăm și să „îmbunătățim“ natura și procesul natural al vieții umane – da sau nu?

Editarea vieții umane

Raportul din *Nature* descrie nașterea primilor bebeluși umani editați genetic din lume: fete gemene care au fost rezultatul procesului de editare genetică efectuată asupra lor în timp ce erau încă embrioni. Dr. He Jiankui, savantul care a făcut anunțul, este biofizician la Universitatea de Știință și Tehnologie din China de Sud. El a declarat că modificarea genetică a intenționat introducerea unei trăsături noi în codul genetic al fetițelor care nu a mai fost observată până acum la oameni: rezistența la infecția cu HIV.

Deși editarea genetică părea a fi bine intenționată și, conform tuturor rapoartelor, a reprezentat un succes, comunitatea științifică mondială l-a criticat imediat pe Jiankui. Reproșurile s-au legat de întrebarea încă fără răspuns dacă avem sau nu dreptul moral de a personaliza fătul uman și de a influența cursul vieții – ceva care în trecut a fost lăsat în seama naturii, proceselor naturale și Divinității.

* David Cyranoski și Heidi Ledford, „Genome-Edited Baby Claim Provokes International Outcry”, *Nature* 563, nr. 7733 (26 noiembrie 2018), pp. 607–608, <https://doi.org/10.1038/d41586-018-07545-0>.

Adevărul Pur Uman 24: Deși a fost ilegală, prima editare genetică reușită a doi embrioni umani, în 2018, a demonstrat că procesul este dincolo de teorie. Este posibilă acum realizarea cu succes a ingineriei ADN-ului uman în uter după concepție.

Comentând raportul, medicul cardiolog Eric Topol, șeful Institutului de Cercetare Translațională Scripps din SUA, a declarat: „Este mult prea prematur. Avem de-a face cu instrucțiunile de funcționare ale unei ființe umane. Este un lucru foarte important.”*

În termeni și mai duri, medicul cardiolog Kiran Munuru, expert în editarea genelor de la University of Pennsylvania, a declarat că Jiankui a făcut ceva „de neconceput, un experiment pe ființe umane care nu este justificabil din punct de vedere moral”**.

Împărtășesc relatarea despre gemenele modificate genetic pentru a ilustra punctul de vedere al comunității științifice. Aceasta se referă la miezul dezbaterii mai ample susținute încă de la nașterea științei și metodei științifice, acum aproape 300 de ani. Totul se reduce la aplicațiile practice ale descoperirilor științifice și la momentul în care ar trebui sau nu să le folosim în viața umană în lumea reală. Cazul savantului chinez scoate la iveală această dezbaterie și aduce conversația din lumea filosofiei și mediului academic în viața reală a oamenilor obișnuiți.

* Marilyn Marchione, „Chinese Researcher Claims First Gene-Edited Babies“, Associated Press, 26 noiembrie 2018, <https://apnews.com/article/ap-top-news-international-news-ca-state-wire-genetic-frontiers-health-4997bb7aa36c45449b488e19ac83e86d>.

** Marchione, „Chinese Researcher Claims First Gene-Edited Babies“.

Raportul din revista științifică a schimbat regulile jocului. A forțat ceea ce fusese până atunci o discuție academică interesantă despre „Ce-ar fi dacă” să depășească mediul academic și să intre în realitatea crudă a formulării unui răspuns din lumea reală la ceva care s-a întâmplat.

În locul unei discuții bazate pe slide-uri PowerPoint în cadrul unei conferințe acum erau în joc vieți omenești – două fete – al căror cod genetic fusese manipulat înainte de naștere într-un mod care le va schimba viața pentru totdeauna. Dilemele cu care se confruntă comunitatea științifică și acum lumea în general sunt simple: avem dreptul să facem ceea ce a făcut savantul chinez și chiar mai mult decât atât? Avem dreptul să personalizăm natura și codul natural al vieții umane pentru a produce un rezultat dorit?

„Pentru că putem” înseamnă că „ar trebui să o facem“?

Între 1976 și 1991, am avut privilegiul să lucrez ca analist în companii din topul Fortune 500 alături de unii dintre cei mai importanți oameni de știință ai momentului, experți în științele Pământului, fizicii, informaticii și ingineriei spațiale. Pentru rezolvarea problemelor specifice, am fost împărțiți în echipe care aveau acces la cele mai avansate tehnologii, folosite în cele mai futuriste aplicații pe care lumea le-a văzut vreodată.

De la Inițiativa de Apărare Războiul Stelelor și Comandamentul Spațial al SUA, recent înființat, până la sistemele avansate de comunicații, raze laser din spațiu și sisteme de teledetecție care foloseau primele microcomputere de birou, era ca și cum porțile proverbiale s-ar fi

deschis pentru inovație, tehnologii noi și finanțarea științei viitoare. Nu este surprinzător faptul că, odată cu noile descoperiri, au apărut și discuțiile despre cum și dacă ar trebui folosite vreodată dispozitivele dezvoltate.

Acest lucru era valabil mai ales în cazul sistemelor avansate de armament dezvoltate ca parte a Războiului Rece, care făcea ravagii la acea vreme între SUA și fosta URSS, în prezent Rusia. Gradul de responsabilitate implicat de dezvoltarea tehnologiilor cu potențialul de a afecta semnificativ viața umană a stârnit dezbateri aprinse cu privire la moralitatea implementării lor în lumea reală și la dreptul nostru ca societate de a face acest lucru. Am participat cu entuziasm la asemenea dezbateri de fiecare dată.

Discuțiile erau înflăcărate, adesea agitate și, în general, urmau una dintre cele două linii de gândire. Prima cale afirma cu emfază că descoperirile implică efectiv dreptul de a le folosi. Se considera că, dacă nu am fi fost meniți să avem și să aplicăm tehnologia în viața noastră, nu am fi avut niciodată intuiția și norocul de a o descoperi. Acest mod de gândire era adesea rezumat prin dictonul „Pentru că putem, ar trebui să o facem“.

A doua cale de discuție a avut o viziune foarte diferită. Deși susținea pe deplin explorarea și descoperirea tehnologiilor noi, era diferită în privința modalității în care ar trebui aplicate inovațiile. Această perspectivă începea adesea cu cuvintele: „Stai așa! Nu atât de repede. Doar pentru că *putem*, nu înseamnă neapărat că *trebuie* să o facem.“

Pentru oamenii de știință și inginerii dedicați care susțineau acest al doilea mod de gândire, forțele naturii reprezintă legi sacre care nu trebuie manipulate. De exemplu, ei susțineau că sunt interzise personalizarea codului genetic al copiilor înainte de naștere, „ajustarea“ modelelor meteorologice globale pentru a se conforma nevoilor agricole sau

militare ori utilizarea energiei universale din vidul cuantic al spațiului ca armă în măsură să distrugă populații întregi. A face aceste lucruri ar încălca încrederea străveche și nerostită între noi, oamenii, și orice putere superioară pe care o acceptăm. Este necesar mai întâi să luăm în considerare implicațiile și consecințele noii tehnologii înainte să o utilizăm și să o punem la dispoziția lumii.

Un exemplu istoric al acestei dezbateri a fost dezvăluit în 2014, odată cu declasificarea documentelor finale pentru Proiectul Manhattan. Rapoartele au dezvăluit că, în timp ce încă lucrau în laboratoare izolate la aspecte compartimentate ale proiectului supersecret, oamenii de știință au început să conștientizeze că de fapt construiau o armă – o bombă atomică – nemaivăzută de lume până atunci. Mulți au insistat asupra faptului că, deși acea armă putea fi utilizată pentru a demonstra un principiu, aceasta nu ar fi trebuit să fie folosită niciodată pe oameni. Unul dintre ei, remarcabilul fizician Leo Szilard, inventatorul reactorului nuclear și al microscopului electronic, i-a trimis o scrisoare președintelui Harry S. Truman, în 17 iulie 1945, în numele său și al multora dintre colegii săi, în care afirma următoarele:

Energia atomică va oferi națiunilor un nou mijloc de distrugere. Bombele atomice reprezintă doar primul pas în această direcție și nu există aproape nicio limită pentru puterea de distrugere care va deveni disponibilă în cursul acestei dezvoltări. Astfel, o națiune care stabilește precedentul utilizării unor asemenea forțe ale naturii, recent eliberate, în scopuri de distrugere va fi nevoită să poarte responsabilitatea deschiderii ușii către o eră a devastării la scară inimaginabilă.

Având în vedere cele de mai sus, noi, subsemnații, vă solicităm respectuos să vă exercitați puterea de comandant suprem și să decideți că SUA nu vor recurge în faza actuală a războiului la utilizarea bombelor atomice.*

Din păcate, petiția lui Leo Szilard, semnată de 70 de oameni de știință care lucrau la Proiectul Manhattan, nu a fost luată în considerare de președinte. După cum știm din istorie, în 6 august 1945, arma dezvoltată de cercetătorii de la Laboratorul Național Los Alamos din New Mexico – prima bombă atomică din lume – a fost folosită împotriva populației civile din orașul japonez Hiroshima, cu consecințe îngrozitoare și devastatoare. Discuțiile la care am luat parte au avut loc în plin Război Rece, la mijlocul anilor 1980, la doar 40 de ani după aruncarea bombelor atomice asupra orașului Hiroshima și, trei zile mai târziu, asupra orașului Nagasaki.

În anii de după al Doilea Război Mondial, arsenalul nuclear combinat al lumii ajunsese la un total de peste 60 000 de arme atomice. Dacă ar fi fost folosite, acestea aveau potențialul de a distruge întreaga planetă de mai multe ori. Din acest motiv, amenințarea unui război nuclear era extrem de puternică la acea vreme, iar discuțiile pe această temă erau de obicei înflăcărare.

Ne aflăm acum în era post-Război Rece a secolului XXI, iar acel război s-a încheiat din punct de vedere tehnic. Totuși, argumentul pe care îl descriu cu privire la

* Howard Gest, „The July 1945 Szilard Petition on the Atomic Bomb: Memoir by a Signer in Oak Ridge“, Departamentul de Biologie, University of Indiana, accesat în 11 iulie 2024, https://biology.indiana.edu/documents/historical-materials/gest_pdfs/hgSzilard.pdf.

modul de utilizare a tehnologiei este departe de a se fi încheiat. Există o diferență între atunci și acum; astăzi, noile descoperiri nu sunt aplicate la arme care distrug lumea, ci la tehnologii care modifică sau înlocuiesc corpul. Ele sunt îndreptate către noi, ființele umane, în modalități noi și fără precedent. Controversele privind moralitatea utilizării IA, a implanturilor de cipuri în creier și a editării genetice a corpului reprezintă doar începutul acestei dezbateri.

Granița neclară dintre oameni și mașini

Unii oameni de știință se inspiră instinctiv din *Minunta lume nouă*, cartea lui Aldous Huxley, pentru a-și exprima îngrijorările referitoare la permisiunea acordată tehnologiei de a ne domina viața. Pe baza tendințelor actuale și a naturii umane, scenariile înfricoșătoare care sunt ficțiune în carte pot să devină cu ușurință realitate. De exemplu, Abhijit Naskar, neurolog și autor, rezumă concis într-o singură frază pericolul IA în viața noastră: „Cercetarea în domeniul IA poate să aibă repercusiuni ireversibile în viața speciei umane, așa că trebuie să acționăm cu prudență.”*

Prudența pentru care pledează Naskar este exact răscrucea căreia îi este dedicată această carte. Ne aflăm pe un teritoriu necunoscut în epoca de creștere exponențială a tehnologiei și de alegeri referitoare la modul în care aplicăm inovațiile. În numeroase privințe, inovațiile transumaniste se produc mai rapid decât gândirea cu privire la tehnologie, ce înseamnă aceasta pentru noi și moralitatea felului în care este aplicată în viața noastră.

În justificarea înlocuirii biologiei naturale cu componente artificiale există, evident, o mare diferență între

* Abhijit Naskar, *Mission Reality* (publicată independent, 2019), p. 75.

îmbunătățirea plină de grijă pentru restabilirea integrității indivizilor afectați de război și practica generală adoptată ca „modernizare” obligatorie, de înaltă tehnologie, pentru toți oamenii, în toate națiunile, în întreaga lume.

După cum vom vedea în secțiunea următoare, există unele cazuri în care utilizarea componentelor artificiale, precum protezele creier/cip, îi oferă unei persoane care și-a pierdut membrele în război sau într-un accident industrial darul libertății și capacitatea de a-și ține copiii în brațe, de a se spăla pe dinți și de a se hrăni singură. Cred că majoritatea oamenilor vor fi de acord că acestea sunt aplicații minunate pentru o tehnologie bine intenționată.

Totuși, există alte cazuri în care intenția este îngrijorătoare, precum propunerea de a utiliza tehnologii bazate pe gene pentru a deturna imunitatea naturală a organismului *din interiorul* propriilor celule. Printre preocupările legate de acest biohacking de înaltă tehnologie produs în timpul pandemiei Covid-19 se numără posibilitatea, acum documentată, ca instrucțiunile artificiale injectate în organism într-un anumit loc să migreze prin organism și să devină parte a genomului însuși.* Dacă s-ar întâmpla, acest lucru ar avea ca rezultat perpetuarea de către organism a ciclului de reacții toxină/antitoxină și inflamație care, în teorie, ar continua la nesfârșit.

Observăm din acest tip de intervenție genetică de ce trebuie să fim prudenți în aplicarea tehnologiei transumană în timp real fără a-i înțelege pe deplin consecințele. Iată în acest sens o privire mai atentă asupra celor trei faze ale transumanismului.

* Markus Alden *et al.*, „Intracellular Reverse Transcription of Pfizer BioNTech COVID-19 mRNA Vaccine BNT162b2 in Vitro in Human Liver Cell Line”, *Current Issues in Molecular Biology* 44, nr. 3 (25 februarie 2022), pp. 1115–1126, <https://doi.org/10.3390/cimb44030073>.

Cele trei faze ale transumanismului

Mișcarea transumanistă modernă se desfășoară în trei faze distincte, dar conexe, ce reflectă gândirea actuală a societății. Având în vedere dezvoltarea rapidă a tehnologiei, nu este surprinzător faptul că toate cele trei faze au loc în același timp. Totodată, este interesant de observat că în cadrul comunității transumaniste există dezacorduri în ceea ce privește tehnologiile emergente și modul în care acestea sunt utilizate. Nu toți susținătorii filosofiei sunt de acord cu implementarea tuturor fazelor. Iată în continuare un rezumat al fiecărei faze transumaniste și al modului în care aceasta se desfășoară în lumea de astăzi.

Faza 1: Proteze și implanturi pentru o viață mai bună

Anterior în acest capitol am descoperit că, de secole, oamenii au folosit cu succes dispozitive artificiale care imită natura pentru a-și îmbunătăți sau înlocui propria biologie. Acest lucru a devenit atât de frecvent acceptat, încât mulți oameni sunt surprinși să descopere că utilizarea acestor dispozitive este o formă de transumanism. Înlocuirea membrelor pierdute la naștere, într-un accident sau în luptă, de exemplu, este o aplicație binecunoscută a utilizării alternativelor artificiale pentru a înlocui părți naturale ale corpului. Cea mai veche proteză umană cunoscută a fost descoperită în orașul egiptean Cairo pe corpul unei femei mumificate despre care se credea că făcea parte din elita societății sale.

Savanții care au examinat îndeaproape corpul femeii au descoperit că degetul mare de la picioare îi lipsea, probabil de la naștere, fiind înlocuit cu o replică minunat

și desăvârșit sculptată pentru a-i oferi stabilitate în mers. Degetul era sofisticat pentru acea vreme, fiind realizat în cea mai mare parte din lemn, modelat pentru reproducerea completă a dimensiunii și structurii osoase a degetului natural. Detaliul includea chiar și o unghie estetic și precis sculptată pentru a reflecta curbura degetului natural. Întregul accesoriu fusese vopsit pentru a se potrivi culorii pielii, fiind prins de picior cu ajutorul unui sistem de suporturi din piele și șireturi. Când era folosit, accesoriul funcționa și servea scopului de echilibru pentru care fusese proiectat.

Protezele moderne includ de la ochelari și lentile de contact care imită capacitatea naturală a ochiului de a se focaliza până la genunchi și șolduri robotizate de înaltă tehnologie care înlocuiesc acum articulațiile îmbătrânite și deteriorate. În ultimii ani, tehnologia a făcut disponibilă o nouă formă de proteză sub forma imprimării 3D a părților corpului. Imprimanta 3D, cunoscută și sub denumirea de „imprimantă aditivă“, utilizează informații dintr-un fișier digital pentru a depune straturi repetate dintr-o substanță introdusă și construită în formă tridimensională.

Pe lângă utilizarea imprimantelor 3D pentru a crea piese auto, replici de muzeu ale unor artefacte antice și modele arhitecturale, acum este posibilă crearea prin acest proces inovator a unor organe, precum inima, rinichii, urechile și chiar pielea umană. Pe măsură ce tehnologia continuă să se îmbunătățească, este înlocuită nevoia de transplanturi dureroase de țesuturi și necesitatea unui donator pentru transplant.

Proteze pentru îmbunătățirea experiențelor digitale

De obicei, considerăm proteza un accesoriu artificial care înlocuiește o parte pierdută a corpului. Însă acest

termen include de fapt dispozitive capabile să modifice și să îmbunătățească relația noastră cu realitatea și lumea din jur. O nouă formă populară de proteză o reprezintă ochelarii de realitate virtuală (VR), care permit o experiență captivantă și corporală a sunetului și imaginilor în scopul intensificării sentimentului realității alternative.

Când utilizatorul este implicat într-un peisaj virtual, oamenii, situațiile și împrejurimile par reale și sunt interpretate de creier ca experiențe reale. În timp ce unele aplicații VR sunt limitate la scenarii educaționale și de formare, precum expediții arheologice și simulatoare de zbor, un nou nivel de realități simulate câștigă rapid popularitate în rândul tinerilor din comunitatea jocurilor video. Se numește „metavers“ și reprezintă o îmbinare de protetică și tehnologie care le permite oamenilor să fie implicați reciproc în modalități realiste în cadrul realității virtuale. Sunt posibile acum prin intermediul tehnologiei virtuale a metaversului afaceri de fuziuni și achiziții, vânzarea de proprietăți imobiliare, săli de clasă la distanță și chiar întâlniri între parteneri în relații intime.

Prima interfață creier/computer

În martie 2017, cotidianul *Wall Street Journal* a publicat un articol care descria un exemplu de tehnologie futuristă desprinsă parcă din filmul *The Matrix*. Articolului sublinia anunțul înființării unei noi companii de către Elon Musk, fondatorul SpaceX, PayPal și Tesla – o companie care depășea granița dintre biologia umană și IA.

Compania este Neuralink, iar produsul dezvoltat era un cip informatic specializat care permitea comunicarea directă între creierul uman și un computer extern, fără

facilitarea procesului prin fire sau cabluri.* Testat deja pe animale, Neuralink poate fi implantat printr-o mică deschidere de 2 milimetri tăiată direct în partea superioară a craniului utilizatorului. Dispozitivul este plasat în spațiul natural dintre creier și craniu, osul și pielea fiind apoi înlocuite. Din locația Neuralink de pe suprafața creierului, 1 024 de electrozi minusculi, filiformi, pătrund în jos, în straturile exterioare ale neocortexului, comunicând cu neuronii aflați mai adânc în țesutul cerebral.

Dispozitivul în sine este un microprocesor care traduce informațiile primite de la neuroni și utilizează tehnologia fără fir pentru a comunica impulsurile către un computer sau laptop obișnuit. De exemplu, în cadrul unei demonstrații, o maimuță care primise cipul implantat a fost învățată să joace *Pong*, un joc simplu de calculator. Cipul implantat i-a permis maimuței să facă mișcările strategice de pe ecranul computerului folosind doar impulsurile gândirii, fără nicio interacțiune cu tastatura.

Dezvoltatorii au ca scop să integreze dispozitivele Neuralink cu proteze computerizate, precum brațe și picioare, pentru a le oferi putere persoanelor care și-au pierdut membrele în urma accidentelor, bolilor și războiului. Întrebat despre viabilitatea tehnologiei, Musk consideră combinația dintre cercetările avansate în robotică ale companiei sale și interfețele neuroni-computer ca deținând potențialul de a construi „un braț sau un picior robotizat care este la fel de bun, poate chiar mai bun pe termen lung, decât unul biologic**.”

* Descrierea Neuralink, obiectivele sale și căutarea de voluntari pentru testarea tehnologiei, Neuralink.com, accesat în 11 iulie 2024, <https://neuralink.com>.

** Tim Levin, „Elon Musk Wants to Give Amputees Robotic Limbs Powered by Chips Implanted in Their Brains”, *Business Insider* 20 iulie 2023, <https://www.businessinsider.com/elon-musk-optimus-tesla-robot-limbs-neuralink-cyborg-2023-7>.

Faza 2: Conștiență umană/corp sintetic

Unul dintre presupusele defecte ale umanității noastre identificate de comunitatea transumanistă este procesul de îmbătrânire: deteriorarea care o însoțește și, în cele din urmă, cedarea organelor și sistemelor corporale. Statistic, studiile medicale arată că, pe măsura îmbătrânirii, atât la bărbați, cât și la femei, există sisteme ale corpului care cedează de obicei pe măsura modificării chimiei organismului și procesării nutrienților în mod diferit. Această degradare limitează uzual durata de viață a corpului uman la 70–120 de ani. Subliniez aici cuvântul „uzual” întrucât statisticile se dovedesc exacte dacă nu facem nimic pentru a susține sănătatea, vindecarea și regenerarea corpului pe măsură ce îmbătrânim.

Totuși, un număr tot mai mare de studii noi arată că ne naștem cu capacitatea intrinsecă de a întineri și regenera fiecare organ și glandă, precum și miile de sisteme corporale, și că aceste capacități ne însoțesc până la ultima suflare. Deoarece asemenea sisteme sunt rareori recunoscute sau predate în școlile publice și în instituțiile medicale, este posibil ca transumaniștii înșiși să nici nu fie conștienți de existența lor. Ei sunt înrădăcinați în credința învechită conform căreia corpul uman trebuie să fie amplificat bucată cu bucată, organ cu organ, glandă cu glandă până când, în cele din urmă, întregul corp natural va fi înlocuit cu aproximări sintetice.

Obiectivele acestei faze a transumanismului sunt progresul polimerilor artificiali pentru înlocuirea pielii naturale, al senzorilor computerizați pentru a ne înlocui ochii, nasul și urechile și, în cele din urmă, inventarea unui întreg corp sintetic care ne va găzdui creierul natural. Revoluția

din robotica modernă îi permite viziunii transumaniste de înlocuire a corpului natural cu materiale sintetice să devină realitate mai repede decât am fi crezut posibil.

Până de curând, majoritatea roboților aveau o valoare mai mult utilitară decât estetică. Îmi amintesc de emisiunile SF din anii 1960 și 1970 care prezentau roboți ce păreau construiți din butoaiele de bere din oțel inoxidabil pe care le găsim la petrecerile din facultate, cu trăsături de desene animate și brațe făcute din furtun de aspirator. Acești roboți închipuiți serveau drept ajutoare pentru echipele științifice care explorau lumi noi și îndepărtate. Astăzi, în realitate, roboți industriali care nu seamănă deloc cu oamenii sunt folosiți pe liniile de asamblare pentru a îndeplini în mod constant și eficient sarcini repetitive de sute sau chiar de mii de ori pe zi.

De exemplu, roboții de producție de la fabrica de automobile Great Wall Motors din orașul Tianjin, în China, efectuează peste 4 000 de operații de sudură specializate cu nivel ridicat de precizie și acuratețe. Asemenea tipuri de roboți nu au brațe, picioare, cap sau ochi. Deși ne aflăm deja în era acestui tip de roboți industriali, intrăm într-o nouă eră a roboticii. Noua clasă de roboți sociali umanizați în curs de apariție câștigă acceptare și popularitate în modalități care rivalizează cu scenariile futuriste din seriale de televiziune populare precum *Star Trek* și *Battlestar Galactica*.

Un exemplu public și foarte avansat de roboți sociali este Sophia, creația lui David Hanson și a companiei sale, Hanson Robotics. Sophia este un robot social avansat creat să acționeze, să converseze și să arate uman. Și nu arată ca orice om. Hanson a proiectat în mod intenționat chipul Sophiei pentru a reflecta trăsăturile faciale a două femei pe care le admiră în viața sa. Fața ei este o combinație

între trăsăturile soției sale și cele ale regretatei actrițe britanice Audrey Hepburn.

Sophia a ținut prima pagină a ziarelor din întreaga lume în 2017, când a trecut testul de cetățenie pentru Arabia Saudită. Inteligența sa socială, bazată pe sistemul de IA OpenCog, conceput pentru raționament generalizat, i-a permis să răspundă cu brio la întrebările testului. Ea se bucură acum de distincția de a fi primul robot căruia i se acordă cetățenia deplină de către o națiune. Corpul umanizat al Sophiei, îmbunătățit prin IA, este considerat de transumanști drept tehnologia care va face posibilă faza a doua a mișcării lor.

Faza 3: Conștiența stocată pe un cip

Potrivit multora dintre cei mai puternici susținători, scopul final al transumanismului îl reprezintă capacitatea de a prelungi viața și, în cele din urmă, de a atinge nemurirea. În trecut, încercările de a prelungi viața se axau pe căutarea unui elixir care să readucă trupul la starea de tinerețe și de sănătate excelentă. Căutarea unui astfel de „izvor al tinereții” este consemnată încă din scrierile lui Herodot, din secolul al V-lea î.Hr. Se consideră că aceasta l-a condus pe exploratorul spaniol Ponce de León, din secolul al XVI-lea, spre ceea ce reprezintă acum statul Florida, din SUA, crezând că acolo existau legendare ape vindecătoare de întinerire. Însă manipulatorii contemporani explorează o abordare diferită a nemuririi.

Unii oameni de știință consideră tehnologia drept echivalentul modern al fântânii tinereții. Ei apreciază că evoluțiile recente ale procesoarelor avansate de calculator fac acum posibilă captarea și stocarea pe un cip specializat a gândurilor, experiențelor, amintirilor și conștienței

de o viață ale unui individ. Odată ce această etapă este îndeplinită cu succes, ei consideră posibilă păstrarea pentru totdeauna a conștiinței individului și descărcarea acesteia într-un corp nou când trupul existent se uzează. Este o acțiune similară cu înlocuirea la fiecare câțiva ani a anvelopelor la mașină sau a ștergătoarelor de parbriz. În teorie, acest proces poate să continue la nesfârșit, realizând astfel o formă de nemurire.

Deși se află încă în stadiu teoretic, procesul forțează comunitatea științifică să revină la elementele de bază ale biologiei și să răspundă la câteva întrebări fundamentale: „Ce este conștiința?” și „Ce anume din viața noastră trebuie să păstrăm ca să atingem nemurirea?”. Până în prezent, experții nu au ajuns încă la un consens în privința acestor întrebări.

Adevărul Pur Uman 25: Există trei etape ale transumanismului, de la înlocuirea protetică a corpului până la propunerea de captare și stocare a conștiinței individului pe un cip.

Din perspectivă personală, gândirea actuală are mari probleme în ceea ce privește captarea conștiinței pe un cip în căutarea nemuririi. Dincolo de moralitatea unei asemenea tentative, întregul proiect se bazează pe o ipoteză nedovedită, presupunerea de bază conform căreia conștiința umană și impulsurile electrice detectate în creier sunt unul și același lucru.

Așadar, există două presupuneri. Mai întâi, că impulsurile măsurate în scanarea cerebrală prin EEG sunt însăși conștiința. Apoi, că, întrucât activitatea electrică poate fi redusă la modelele binecunoscute de 1 și 0 care fac posibilă

informația digitală, această informație, odată captată, poate fi stocată pe computer și încărcată în forme de viață multiple și variate pe termen nelimitat.

În mod problematic, această gândire nu este susținută de dovezi experimentale. Genul de dovezi prezentate în secțiunile următoare sunt cele care au deschis ușa către întrebările profunde despre ce este conștiința și unde trăiește ea.

Unde trăiește conștiința?

Perspectiva transumanistă din Faza 3 este în mod evident un punct de vedere mecanicist care presupune că (1) creierul este de fapt sursa conștiinței și (2) conștiința, amintirile și gândurile sunt rezultatul interacțiunilor chimice și electrice dintre neuroni și sinapse. Deși nu lipsesc teoriile cu privire la acest fenomen, niciuna dintre asemenea ipoteze nu este susținută de dovezi.

Pentru a explora această linie de cercetare, proiecte precum Blue Brain (Universitatea Stanford) încearcă să construiască echivalentul digital/mașină al creierului viu, biologic. Acest proiect este realizat pe supercomputerul Blue Gene al IBM și a reușit să imite relațiile dintre neuronii din cortexul cerebral. Ideea sa de bază este că, întrucât creierul biologic poate fi reprodus folosind circuite avansate și cipuri, și mașina trebuie să fie capabilă să imite conștiința.

O serie de informații online găzduite de Universitatea Stanford descrie astfel raționamentul aflat la baza proiectului Blue Brain, precum și a altor proiecte: „Potrivit multor neurosavânți, mintea umană este de fapt doar un computer complex a cărui funcționare depinde de

procesele electrochimice. În viziunea lor, dacă suntem capabili să imităm suficient rețelele neuronale care alcătuiesc creierul, este firesc ca inteligența și conștiința să urmeze.”* Acest tip de gândire exemplifică pe deplin cum modelul newtonian al Universului limitează de fapt înțelegerea vieții și potențialului uman, în loc să le sporească.

Savantul Isaac Newton credea, în secolul al XVII-lea, că Universul funcționează ca o vastă mașinărie cosmică, aceasta fiind condusă de părți în mișcare ce pot fi întreținute și, în cazul corpului uman, înlocuite la nevoie. Deși avansată pentru epoca sa, gândirea limitată a lui Newton se reflectă în încercările actuale de localizare a conștiinței în interiorul corpului însuși. Aceasta ilustrează și modul în care dorința de a depăși granițele care au separat adesea științele în trecut duce la noi descoperiri semnificative, chiar și în discipline științifice care par a nu avea legătură între ele.

Pericolul acceptării conexiunii om-mașină

După anunțarea experimentelor efectuate pentru perfecționarea tehnologiei Neuralink, a apărut rapid o controversă din două motive. În primul rând, organizațiile pentru drepturile animalelor au reacționat imediat la ororile și suferințele maimuțelor macaci folosite în teste, cărora li s-au implantat cipuri în creier, și au depus plângeri în justiție. Raportul menționa că, dintre cele 23 de maimuțe utilizate, 15 nu au supraviețuit. Ca reacție, cercetătorii Neuralink au recunoscut preocupările morale și

* Jordan Inafuku *et al.*, *Downloading Consciousness* (serie de informații online), Departamentul de informatică al Universității Stanford, accesat în 11 iulie 2024, <https://cs.stanford.edu/people/eroberts/cs201/projects/2010-11/DownloadingConsciousness/tandr.html>.

filosofice legate de ceea ce ar însemna aceste perspective îngrozitoare în cazul introducerii tehnologiei artificiale în corpul uman, în locul celui de maimuță, precum și panta alunecoasă pe care ne pot conduce.

Susan Schneider, psihologă cognitivă și expertă în IA, a exprimat îngrijorarea manifestată de mediul universitar – oameni de știință și filosofi deopotrivă – afirmând că fuzionarea inteligenței artificiale cu creierul uman ar fi „o sinucidere pentru mintea umană”^{*}. Îngrijorările lui Schneider sunt mai puțin legate de jocurile wireless ale maimuțelor în cadrul demonstrației Neuralink de laborator și mai mult de ușa deschisă de acest tip de tehnologie pentru aplicații viitoare. Ea folosește un exemplu al lui Greg Egan, scriitor de SF, pentru a-și ilustra punctul de vedere.

În *Axiomatic*, colecția sa de povestiri din 1995, Egan privește fictiv într-o lume viitoare în care mașinile se îmbină cu corpul uman în modalități mult prea autentice având în vedere progresele recente. Într-una dintre povestiri, Egan descrie „bijuteria”, un cip informatic implantat automat la naștere în creierul tuturor bebelușilor^{**} cu scopul de a monitoriza și înregistra conștiința din viața lor, ca o copie de siguranță digitală a conștiinței, amintirilor, experiențelor și obiceiurilor. La un moment dat, ajunși la vârsta adultă, creierul lor biologic este scos din corp și distrus, fiind înlocuit cu cipul bijuterie de rezervă pentru a-și continua viața fără deteriorarea creierului.

Schneider identifică limpede problema cu această idee: „Deoarece este puțin plauzibil să crezi că este posibil

^{*} Susan Schneider, „Merging with AI Would Be Suicide for the Human Mind”, *Financial Times*, 13 august 2019, <https://www.ft.com/content/0c4fac58-bd15-11e9-9381-78bab8a70848>.

^{**} Greg Egan, *Axiomatic: Short Stories of Science Fiction* (New York, Night Shade Books, 2014), p. 167.

transferul magic al conștienței în bijuterie în momentul distrugerii creierului, este mai probabil ca, în momentul în care alegi să îți îndepărtezi creierul, să te sinucizi din greșeală.”* Potrivit ei, problema explorării acestei aplicații pentru tehnologie o reprezintă sugestia că „fuziunea umană cu IA este prost concepută – cel puțin dacă prin aceasta se înțelege eventuala înlocuire totală a creierului cu componente ale IA”**.

Elon Musk împinge evident limitele acestei tehnologii așa cum nu ne-am gândit în trecut. Pentru a înțelege implicațiile profunde ale Neuralink și ale altor exemple de fuzionare a tehnologiei cu biologia, este important să înțelegem legătura biologică dintre ADN și conștiență.

Clone, conștiență și divinitate

În 5 iulie 1996, Institutul Roslin din Scoția, renumit centru de cercetare a animalelor, a anunțat nașterea cu succes a unui animal domestic clonat, celebra oaie Dolly. Dolly nu a fost primul animal clonat din istorie, ci primul clonat dintr-o celulă stem adultă, cunoscută sub numele de „celulă somatică”. În cazul lui Dolly, aceasta a fost o celulă stem prelevată din glanda mamară a unei oi adulte. Se considera anterior că replicarea celulelor somatice are loc doar în partea corpului din care provin. Acest lucru era foarte diferit de procesul de utilizare a unei *celule stem embrionare* cu potențialul de a se dezvolta în orice celulă din organism.

La început, clonarea lui Dolly a părut un succes aproape desăvârșit. Arăta ca alte oi din specia sa, trăia și se comporta ca o oaie și a fost suficient de sănătoasă pentru a se împerechea și a produce 6 miei în timpul scurtei sale

* Schneider, „Merging with AI Would Be Suicide“.

** *Idem.*

vieți. Totuși, la vârsta de 4 ani, ceva neașteptat a început să i se întâmple. Corpul ei clonat a început să cedeze, iar sănătatea i s-a deteriorat. Primul semn al unei probleme l-a reprezentat o formă prematură de artrită care i-a îngreunat mersul. Cât timp a fost posibil, durerea i-a fost tratată cu medicamente care reduceau inflamația articulațiilor. În decurs de 3 ani, artrita i-a avansat și a fost agravată de o boală respiratorie progresivă care i-a îngreunat respirația. Din păcate, în 14 februarie 2003, Dolly a fost eutanasiată.

În momentul morții, Dolly avea 6 ani și jumătate, trăind doar jumătate din durata de viață de 11–12 ani uzuală pentru membrii speciei sale. Evident, comunitatea științifică s-a întrebat de ce.

Ce s-a întâmplat cu Dolly încât clonarea ei de succes s-a încheiat prematur? Răspunsul sincer este că nimeni nu știe sigur.

Există teorii care includ investigarea lungimii telomerilor și modul în care vârsta ei la moarte era în mod ciudat apropiată de vârsta oii din care a fost clonată inițial. Dar oamenii de știință încă nu sunt în măsură să spună clar de ce corpul lui Dolly a început să se deterioreze la jumătatea duratei medii de viață a speciei sale. Această incertitudine este doar un exemplu de semnal de alarmă care ar trebui să ne avertizeze în privința manipulării proceselor naturale ale vieții.

Evident, nu suntem oi, iar înlocuirea unor elemente ale corpului uman cu mașini nu înseamnă clonare. Există, totuși, o temă comună care se aplică ambelor cazuri: *atât pentru clonare, cât și pentru aplicațiile transumane, procesele naturale sunt anulate și ocolite fără înțelegerea deplină a implicațiilor.* Se pare că, prin împiedicarea naturii, se pierde ceva în acest proces. Întrebarea este: ce anume se pierde?

Ce se află în celulele originare și pare a fi pierdut în replicile clonate? Ce element al vieții nu a fost înțeles și luat în considerare în procesul de clonare a lui Dolly? Pierdem din vedere același lucru sau un element similar în eforturile noastre de a înlocui sângele, neuronii și țesuturile naturale ale corpului uman cu substanțe chimice, dispozitive, imprimare 3D și IA? Și ce aspect din noi riscăm să pierdem prin înlocuirea celulelor naturale cu senzori artificiali, nanodispozitive și încercări de a capta conștiința pe un cip?

Un raport publicat în revista medicală *BMJ* (fosta *British Medical Journal*) identifică preocupările apărute în comunitatea științifică de la clonarea foarte mediatizată a oii Dolly în 1996.* Articolul evidențiază un studiu mai recent asupra vițelilor clonați, speculând asupra posibilului motiv pentru care unul dintre viței a murit din cauza problemelor de sănătate la vârsta de numai 2 luni. Autopsia tânărului vițel a scos la iveală factori care au contribuit la deces, inclusiv descoperirea faptului că sistemul limfatic, splina, timusul și ganglionii limfatici nu s-au dezvoltat niciodată în mod corespunzător. Citând un studiu din prestigioasa revistă medicală *Lancet*, autorii deduc: „Procesul de clonare pare să fi interferat cu funcționarea genetică normală a vițelului în dezvoltare.“**

Adevărul Pur Uman 26: Incapacitatea de a clona orice formă de viață care îi supraviețuiește duratei sale naturale demonstrează că lipsește ceva în modelul clonării, ceva ce nu este luat în considerare în gândirea actuală când vine vorba despre conștiință și viață.

* Judy Jones, „Cloning May Cause Health Defects“, *BMJ* 318, nr. 7193 (8 mai 1999), p. 1230, <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1115633>.

** Jones, „Cloning May Cause Health Defects“.

Articolul din *BMJ* folosește studiul din *Lancet* ca exemplu al îngrijorării reale cu privire la clonarea umană: „Studiul validează avertismentele conform cărora orice încercare de clonare a oamenilor prezintă riscuri considerabile pentru sănătate.”* Acest avertisment evidențiază exact preocupările pe care le identific în gândirea transumanistă în privința înlocuirii unei părți sau a întregului corp cu replici clonate ale organelor inițiale.

Totodată, el se adaugă unui număr tot mai mare de dovezi care sugerează că lipsește ceva în modelul actual al conștiinței, inclusiv locul în care aceasta rezidă. Acel „ceva” este același lucru care lipsește din filosofia obiectivelor transumaniste ale Fazei 3, bazate pe credința în captarea conștiinței ca date, stocarea și descărcarea ei în corpuri succesive pe termen nelimitat.

Simulările computerizate ale creierului, testele beta ale IA și experimentele de clonare ne spun fiecare în felul său că esența existenței noastre nu se găsește în expresia fizică a creierului sau a corpului. Totuși, filosofia și experimentele transumaniste se concentrează exclusiv asupra părții animate a trupului. Contactul cu esența care conduce viața materială este pierdut fără a lua în considerare conștiința, care își are originea dincolo de corp, și nevoia de antene biologice care creează rezonanță între corp și conștiință,

Înlocuirea unor părți ale corpului uman cu componente artificiale diminuează capacitatea de a ne conecta cu esența vastă și energetică a existenței, divinitatea noastră. Deși organismul este încă viu și animat de proteinele și organele corpului, precum în cazul lui Dolly, se poate pierde conștiința care ține „programul” aceluia corp în loc.

* Jones, „Cloning May Cause Health Defects”.

Aceasta explică deteriorarea rapidă și moartea prematură a mai multor animale clonate observate de cercetătorii menționați în articolul din *Lancet*.

Iată misterul procesului de clonare: savanții care îl efectuează cred că înțeleg procesul. Ei cred că au făcut totul corect. Au reprodus cu succes codul genetic exact al organismului pe care îl clonează și mediul care permite dezvoltarea acestuia. Și, deși este adevărat că au îndeplinit pașii preliminari necesari pentru clonarea reușită, au făcut-o fără să înțeleagă cum rezonează organismele cu câmpul inteligent care programează sistemele vii. Acesta este câmpul organizator de informații numit de biochimistul britanic Rupert Sheldrake „câmp morfic” și pe care îl descrie elocvent în cercetările sale inovatoare.*

Abia acum, pentru a duce aceste succese ale clonării la nivelul următor, trebuie să se țină seama de câmpul fundamental de informații. Înțelegerea detaliată a modului exact în care se desfășoară procesul de clonare va ajuta la clarificarea ideilor mele.

Clonarea pe înțelesul tuturor

În mod obișnuit, considerăm clonarea ca reprezentând prelevarea de celule din organismul care urmează să fie clonat, precum vițelul menționat anterior, și generarea cumva a unui nou vițel din acele celule. Deși este în general corectă la nivel înalt, perspectiva este incompletă. Procesul real este un pic mai complex și poate fi împărțit în șase etape distincte.

* Rupert Sheldrake, „Morphic Resonance and Morphic Fields – an Introduction”, Sheldrake.org, accesat în 11 iulie 2024, <https://www.sheldrake.org/research/morphic-resonance/introduction>.

Iată aceste etape, analizând clonarea unei vaci:

Etapa 1. Un ovul nefertilizat este prelevat de la o vacă adultă.

Etapa 2. Nucleul ovulului care conține ADN-ul său este îndepărtat, *în timp ce ADN-ul mitocondrial (ADNmt) din lichidul din afara nucleului rămâne în celulă.*

Etapa 3. O celulă intactă este prelevată din corpul altei vaci adulte.

Etapa 4. Nucleul celei de-a doua celule adulte este îndepărtat și introdus în ovulul nefertilizat prelevat de la vaca inițială.

Etapa 5. Un șoc electric ușor stimulează ovulul nefertilizat, iar acesta începe să crească și să se dividă.

Etapa 6. Când se dezvoltă și atinge stadiul de embrion, celula stimulată este implantată într-o altă vacă, unde rămâne până la naștere.

Pornind de la această prezentare generală în șase etape a procesului de clonare, începem să observăm unde se poate produce deconectarea dintre organism și esența care îi furnizează modelul de viață. În acest scop, trebuie să privim încă o dată ADN-ul ca reprezentând ceva mai mult decât o chestie spongioasă din interiorul celulelor.

În scopul discuției, ADN-ul celulelor clonate poate fi considerat o antenă rezonantă.* Precum în cazul oricărei antene, ADN-ul primește informații din câmpul energetic la care este conectat în mod natural. Este ceea ce Rupert

* Pushpendra Singh *et al.*, „DNA as an Electromagnetic Fractal Cavity Resonator: Universal Sensing and Fractal Antenna Behavior“, în *Soft Computing: Theories and Applications; Proceedings of SoCTA 2016*, Advances in Intelligent Systems and Computing 584 (Singapore: Springer), pp. 2213–2223, https://doi.org/10.1007/978-981-10-5699-4_21.

Sheldrake a identificat anterior drept „rezonanță morfică”, în care câmpul pentru vacă are o rezonanță separată și distinctă de cea a câmpului pentru om.

În concepția uzuală, un set complet de antene morfice este transmis de la părinte la urmaș ca genom al organismului, cu șanse mici pentru celule de a pierde accesul la informații vitale. Totuși, după cum sugerează articolul din *Lancet*, clonarea celulei pare să perturbe fluxul natural al informațiilor vitale din interiorul ei. Și acum știm de ce. Deconectarea este imediat evidentă când ne gândim la ADN în termeni de rezonanță și antene rezonante.

La încheierea Etapei 4 din descrierea clonării, procesul a produs un ovul cu ADNmt de la o viață adultă unică, inserând în același timp ADN-ul din nucleul altei vieți adulte în membrana goală a ovulului. Și aceasta este cheia.

În ovulul inițial, cele două forme de ADN erau în rezonanță și capabile să își trimită reciproc semnale corecte și să construiască proteinele corecte, declanșând secvențele biologice corecte pentru a produce un vițel sănătos. Pe scurt, ADNmt și ADN-ul nuclear erau „acordate” la aceleași informații.

Un asemenea reglaj nu se poate întâmpla în cazul celulei clonate.

Adevărul Pur Uman 27: ADN-ul din nucleul celulei trebuie să comunice cu ADN-ul din afara nucleului pentru a găsi rezonanța cu informațiile care conduc la o viață de succes.

ADN-ul provenit din surse diferite și din vieți diferite vorbește limbi diferite – altfel spus, nu este în rezonanță – și, astfel, nu își poate finaliza comunicarea de susținere a

vieții. Acest detaliu esențial este vital pentru înțelegerea problemelor transumanismului și explică de ce conștiința umană nu poate fi captată și păstrată pe un cip.

Înțelegerea este crucială pentru a recunoaște felul în care modificarea ADN-ului natural și înlocuirea corpului natural cu cipuri în creier, substanțe chimice în sânge și senzori sub piele ne umbresc divinitatea și abilitățile divine.

Folosește-l sau îl vei pierde

Există în biologie o axiomă pe care toți am auzit-o și pe care o folosim uneori când glumim despre părțile corpului care se degradează pe măsură ce îmbătrânim. Axioma este „Folosește-l sau îl vei pierde“. Indiferent dacă vorbim despre sexul la vârste înaintate sau despre utilizarea creierului pentru rezolvarea problemelor, „Folosește-l sau îl vei pierde“ ne amintește de simplul fapt că, dacă nu ne mai mișcăm corpul în mod regulat, sistemele care ne permit experiențele vor începe să se atrofieze și, în cele din urmă, vor înceta să funcționeze.

Observăm adesea o asemenea atrofiere la oamenii ținuti în scaunul cu roțile sau la pat pentru o perioadă îndelungată în urma unei răniri. Lipsa de mișcare conduce la pierderea tonusului și elasticității mușchilor. În cele din urmă, forța persoanei va scădea până când îi va deveni dificil să facă lucruri simple care înainte erau de rutină, precum să traverseze o cameră sau să ridice un obiect fără ajutorul unei persoane dragi.

Principiul „Folosește-l sau îl vei pierde“ se aplică direct înlocuirii transumane a celulelor, organelor și sistemelor din corp cu dispozitive care încearcă să ne imite abilitățile naturale. Trupul este condus de cerințele vieții

și de actul mișcării. Când simte că nu mai este necesar să înfăptuiască o anumită sarcină sau să producă o anumită reacție, care este realizată în mod artificial, corpul încetinește și poate chiar să înceteze să mai îndeplinească funcția respectivă. Un exemplu deplin în acest sens este producția de celule cerebrale mai târziu în viață și ce se întâmplă cu ele dacă nu sunt utilizate.

Timp de decenii, medicina occidentală a considerat că numărul de neuroni din creier este stabilit la naștere și că pierdem continuu din ei de-a lungul vieții prin stilul de viață, mediu și procesul de îmbătrânire. În cea mai mare parte a secolului XX, această convingere a fost folosită ca pârgă pentru a-i descuraja pe tineri să consume diverse forme de alcool. De la berea artizanală până la vinul de colecție și whiskyul tradițional, ideea era următoarea: cu fiecare băutură, reducem numărul de celule cerebrale din ceea ce este deja un bazin limitat.

Totuși, o lucrare din 2012 publicată în revista *Behavioural Brain Research* le-a oferit oamenilor de știință motive să regândească această convingere, deschizând posibilități noi de vindecare a problemelor legate de creier, precum tulburare de stres posttraumatic, depresie și unele tipuri de demență. Lucrarea descrie studii efectuate pe mamifere (în acest caz, șoareci) care investighează creșterea de noi neuroni în hipocamp.

Bazându-se pe studii anterioare care au demonstrat producția de neuroni în această parte a creierului pe tot parcursul vieții, cercetarea a arătat că, deși sunt generate noi celule cerebrale, *acestea trebuie să fie utilizate într-o perioadă scurtă pentru a rămâne viabile*. În lucrare se afirmă: „Majoritatea celulelor vor muri, cu excepția cazului în care animalul se implică într-un fel de experiență de

învățare cu efort atunci când celulele au vârsta de aproximativ o săptămână.”*

Deși acest studiu anume a fost realizat pe șoareci, există un motiv întemeiat pentru care oamenii de știință aleg adesea să utilizeze șoareci pentru studierea creierului. Deși este evident mult mai mic decât cel uman, creierul de șoarece este similar din punct de vedere funcțional: fiecare porțiune care îndeplinește o funcție specifică în creierul uman are corespondent în creierul de șoarece. De fapt, acestea sunt atât de asemănătoare, încât în rezumatul unei lucrări publicate de Biblioteca Națională de Medicină se afirmă: „A avut loc o modificare în proporția cercetărilor legate de neuroștiințe care utilizează șoareci, de la circa 20% în anii 1970 și 1980 la circa 50% în ultimii ani.”**

Aceste studii și altele evidențiază fenomenul care constituie tema secțiunii de față. Când nu mai folosim caracteristici ale biologiei, precum memoria, stimularea reacției imunitare naturale sau utilizarea imaginației și creativității, ele încep să se atrofieze. În viitorul apropiat, acest lucru poate să însemne pentru individ degradarea funcției cognitive după înlocuirea neuronilor activi cu cipuri sau dependența de mașini și software pentru îndeplinirea sarcinilor pentru care ne foloseam creierul biologic.

Adevărul Pur Uman 28: Iată un pericol al transumanismului: când ne înlocuim biologia naturală cu tehnologia artificială, funcțiile naturale încep să slăbească și să se atrofieze.

* T.J. Shors *et al.*, „Use It or Lose It: How Neurogenesis Keeps the Brain Fit for Learning“, *Behavioural Brain Research* 227, nr. 2 (14 februarie 2012), pp. 450–458, <https://doi.org/10.1016/j.bbr.2011.04.023>.

** Bart Ellenbroek și Jiun Youn, „Rodent Models in Neuroscience Research: Is It a Rat Race?“, *Disease Models & Mechanisms* 9, nr. 10 (1 octombrie 2016), pp. 1079–1087, <https://doi.org/10.1242/dmm.026120>.

Printre exemplele obișnuite de înlocuire a funcțiilor naturale cu tehnica se numără utilizarea calculatoarelor pentru a afla câți bani trebuie să lăsăm ca bacșiș chelnerilor la restaurant sau suma pe care casiera de la casa de marcat o returnează ca rest unui client care a plătit în numerar. Utilizarea frecventă și repetitivă a ochelarilor de realitate virtuală pentru divertisment, în special de către copii, cu creier încă nedezvoltat complet, poate să ducă la pierderea sensibilității vizuale dacă acel creier este forțat în mod obișnuit să intre în starea de percepție modificată, foarte diferită de realitatea la care mintea este adaptată la naștere.

Aceste efecte și altele pot fi resimțite temporar de către indivizi la un moment dat în decursul vieții. Totuși, dacă sunt consistente, efectele sunt transmise copiilor acestor persoane prin intermediul factorilor genetici care determină generația următoare.

Răul biologic: umbrirea divinității noastre

Implementarea pe scară largă a tehnologiei de modificare a speciilor înseamnă că sensibilitățile și capacitățile pierdute anterior ocazional doar de un număr limitat de oameni riscă acum să fie pierdute de populații întregi. Acestea includ accesul la imaginația creatoare și puterea de vindecare asociate cu divinitatea noastră. Atrofierea și pierderea potențialului divin în generația actuală, împreună cu potențialul de a transfera această pierdere generațiilor succesive, constituie rețeta pentru dezastrul la nivelul întregii specii.

În decurs de 1–2 generații de la acceptarea modificărilor transumane în corp, potențialul extraordinar al umanității și divinității se va ofili și va deveni vestigiul abilităților cândva comune în trecutul nostru. În cele din urmă, ele vor

deveni amintirea îndepărtată a ceea ce însemna odată să fii pe deplin uman.

Impunerea acestui tip de schimbare asupra unor populații întregi, așa cum este obiectivul declarat necesar pentru realizarea Marii Resetări, și fără știrea și consimțământul celor afectați, este mai mult decât nechibzuită. Consecințele umbririi puterii divinității noastre sunt mai mult decât produsul secundar neprevăzut al progresului.

Asemenea acțiuni sunt expresii clare ale forței răuvoitoare care provoacă atât de multă durere, război și suferință pe care le vedem în lumea de astăzi. Ele sunt expresii demascate ale forței distructive care trebuie cu onestitate să fie recunoscută, identificată și expusă – forța răului mereu prezentă. Însăși definiția răului este „starea de a provoca durere și suferință inutile, cu efect categoric negativ asupra lumii”[•].

Având în vedere această definiție, vedem că mișcarea globală de înlocuire a umanității noastre cu tehnologia produce un efect negativ în lume, întrucât duce la suferința rezultată din pierderea divinității. În sens deosebit de real, lupta pentru dominația tehnologică asupra corpului este mai mult decât o simplă bătălie pentru progres. Lupta pentru a ne priva de umanitate reprezintă expresia vizibilă și puternică a bătăliei spirituale profunde dintre rău și bine. Acesta este pericolul suprem al transumanismului necontrolat. Este expresia biologică a răului.

Dacă tehnologiile transumaniste nu întâmpină rezistență și nu sunt reglementate, ci sunt impuse populațiilor de toate culturile, riscăm să pierdem caracteristicile pe care le prețuim ca specie. Sunt exact caracteristicile pe care transumanismul le consideră defecte ale intimității emoționale,

[•] „Evil“ („Răul“), Wikipedia, accesat în 11 iulie 2024.

empatiei, reproducerii sexuale și reacției imunitare robuste. Efortul de a crea aceste schimbări la nivelul întregii specii în mod intenționat ne conduce la subtitlul acestui capitol: „Ștergerea legăturii dintre uman și divin“.

Legătura sacră care ne permite să ne accesăm divinitatea și puterea divină este posibilă doar prin intermediul corpului natural, fizic, biologic. Ea nu se poate realiza prin robotică, organe imprimabile 3D și cifrele digitale stocate pe un cip. Numai corpul pur deține ADN-ul fin reglat și în rezonanță cu câmpul morfic al lui Sheldrake și cu divinitatea noastră. A ne împiedica relația cu acest câmp înseamnă a ne opune expresiei rezonante a vieții înseși. Iată răul care se manifestă în viața cotidiană.

O parte a mișcării transumaniste are și o latură bună: descoperim astfel că doar fiind pe punctul de a ne pierde ființa în fața tehnologiei ne recunoaștem profunzimea capacităților umane naturale, extraordinare.

Tradițiile nativilor americani din comunitățile deșertice din New Mexico ne amintesc de adevărul trecutului nostru printr-o istorisire pe care o spun pentru a-și aminti și ei de puterea lor.

O întâlnire neașteptată

În 1990, făceam o drumeție de-a lungul traseului care mărginește stâncile din Chaco Canyon, un sit arheologic străvechi și misterios situat în zona Four Corners din nordul statului New Mexico. Câteva săptămâni mai târziu, urma să conduc un grup de turiști într-un pelerinaj de explorare a sitului și am dorit să verific starea potecilor înainte de a le cere oamenilor să aibă încredere în mine pentru a-i conduce. Această călătorie avea să aibă un rezultat neașteptat, dovedindu-se un punct de cotitură în viața mea.

În timp ce mergeam prin canion într-o direcție, un bărbat nativ american singuratic se apropia de mine din direcția opusă. Când ne-am întâlnit, ne-am oprit pe traseu și ne-am salutat. I-am spus pe scurt că mă aflu într-o călătorie de recunoaștere pentru turul intenționat, verificând starea traseului. Apoi, l-am întrebat ce îl adusesese în acest loc aspru, singur, în acea zi specială.

– Am venit aici să ascult vocile strămoșilor mei, a spus el.

În timp ce vorbea, a făcut semn cu mâna spre stâncile de pe partea cealaltă a canionului, adăugând:

– În peșterile acelea.

Abia în ultimii ani, semnificația Chaco Canyon a fost recunoscută oficial ca singura moștenire rămasă a unui popor misterios și uitat. Deși localnicii au recunoscut de mult timp semnificația sacră a sitului, Chaco Canyon a devenit doar în 1987 un sit al Patrimoniului Mondial al ONU. Odată cu această desemnare, unele porțiuni au fost închise și interzise pentru a fi lăsate moștenire generațiilor viitoare. Peșterile spre care indica nativul american se numărau printre aceste situri. Fără ca eu să îl îndemn, bărbatul a început să spună povestea strămoșilor săi. În cele din urmă, ceea ce li s-a întâmplat acestora cu mult timp în urmă în Chaco Canyon ne oferă perspectiva profundă asupra a ceea ce ni se întâmplă nouă astăzi.

Un timp uitat

Bărbatul a început istorisirea spunând că, acum mult timp, strămoșii săi trăiau într-un mod foarte diferit de cel în care trăim noi astăzi. Erau mai puțini oameni care să folosească resursele, iar locuitorii din Chaco Canyon erau

mult mai apropiați de pământ, onorându-se pe ei înșiși, relațiile cu ceilalți și elementele care le dădeau viață. În această perioadă, oamenii erau fericiți, sănătoși, lipsiți de boli și trăiau până la vârste înaintate pe care astăzi doar ni le putem imagina. Apoi, s-a întâmplat ceva.

Deși înțelepții lor de astăzi nu sunt întotdeauna de acord cu privire la ce anume a reprezentat acel „ceva”, rezultatul istorisirilor împărtășite de ei este același: oamenii Pământului au început să uite cine erau și puterea lor lăuntrică. Au uitat cum să își imagineze, cum să creeze, cum să se vindece și cum să viseze. Au uitat relația lor cu însăși Mama Pământ. Au devenit pierduți, înspăimântați și singuri. Tânjeau după conexiunea despre care știau că este posibilă, dar nu și-o găseau în viață.

În singurătatea lor, au început să construiască în exterior mașini care să reflecte puterile la care visau. Au construit mașini care să le intensifice simțul vederii, dispozitive care să amplifice sunetele pe care nu mai erau în stare să le audă și altele care le trimiteau vindecare în corp exact așa cum corpul obișnuia să creeze vindecare din interiorul său.

Înțelepții lor spun că istorisirea începută cu mult timp în urmă continuă și astăzi. Noi suntem descendenții popoului pierdut. Suntem încă pierduți și astăzi. Încă tânjim după legătura cu Pământul, unii cu alții și cu noi înșine. Istorisirea nu se poate încheia încă, fiind vorba despre noi. Și încă îi scriem ultimul capitol.

Înțelepții spun că vom continua să fim pierduți, înspăimântați și singuri și să construim în afara noastră mașini care imită puterile adormite în noi. Ei afirmă că vom continua să ne aglomerăm lumea și viața cu tot soiul de dispozitive până când ne vom trezi din visul nostru de dor.

Adevărul Pur Uman 29: Unele tradiții indigene sugerează că ne construim în afară lumea complexă a mașinilor și tehnologiei pentru a ne aminti că acestea imită abilitățile aflate deja în noi.

În acel moment, ne vom accepta puterea și vom recunoaște că lumea complexă creată în jur am fost noi, tot timpul, amintindu-ne de forța lăuntrică uitată. Atunci, nu vom mai avea nevoie de mașini. Vom deveni atât de avansați în interior, încât viața noastră va părea mai simplă pentru cei care ne privesc din exterior.

În acest fel, devenim în viață tehnologia cu care ne-am înconjurat în lume. Pe măsură ce ne trezim la adevăratul destin, visăm un nou vis.

Secretul

Noi suntem viitorul pe care l-am așteptat

„Cele mai interesante descoperiri ale secolului XXI nu vor avea loc mulțumită tehnologiei, ci extinderii conceptului despre ceea ce înseamnă să fii om.”

John Naisbitt (1929–2021),
autor american, consultant în afaceri

Există în comunitatea științifică o filosofie emergentă care a atras atenția misticilor, activiștilor, inginerilor și tinerilor deopotrivă ce reflectă istorisirea din capitolul anterior împărtășită de nativul din Chaco Canyon. Filosofia este simplă, cu implicații enorme ale semnificației, dacă se dovedește corectă. Ideea ei de bază poate fi rezumată într-o singură propoziție: *conștiența se informează prin creațiile sale*. Altfel spus, lucrurile pe care le concepem și le construim în lumea din jur sunt de fapt noi – conștiența colectivă – care transmitem mesaje de la noi, despre noi, înapoi către noi.

Prin expresiile exterioare de creativitate și imaginație ne cerem să ne amintim ceva important pentru noi,

ceva de care avem nevoie când îl scoatem în prim-planul creațiilor noastre. Această perspectivă sugerează posibilitatea ca tot ceea ce considerăm de obicei divertisment, inclusiv cărțile, artele plastice, sculpturile, muzica, dansul, filmele, să reprezinte de fapt informații vitale pe care ni le trimitem ca să ne orientăm mai bine printre provocările și suferințele din lume.

Adevărul Pur Uman 30: Prin artă, tehnologie, cărți, muzică și filme, ne transmitem ceea ce ne cerem să ne amintim.

Poate nu este o coincidență faptul că această linie de gândire corespunde limbajului scriitorilor, artiștilor vizuali și muzicienilor când se descriu drept *canale* pentru cuvintele pe care le scriu, imaginile și formele pe care le pictează sau le sculptează ori pentru melodiile care par să provină dintr-o sursă aflată undeva dincolo de ei.

Kelly White, cântăreață și compozitoare stabilită în Florida, descrie excelent această experiență afirmând: „Trebuie să respiri adânc și să lași muzica să curgă *prin* tine. Bucură-te de ea, dă-ți voie să cazi în venerație.”* Dacă acceptăm gândirea rezultată din această filosofie, atunci întrebarea este: ce ne transmit creațiile noastre? Ce ne cerem nouă să ne amintim? Răspunsurile pot fi găsite în înseși temele creațiilor.

Mesaje în filme

S-a spus că nu există întâmplări în Univers, ci doar sincronicități nerecunoscute. Dacă așa stau lucrurile,

* Kelly White, https://www.goodreads.com/author/quotes/210231.Kelly_White.

atunci, în ceea ce poate să reprezinte una dintre cele mai mari sincronități colective ale timpurilor moderne, în 31 martie 1999 a fost lansat un film care a pregătit terenul pentru gândirea care va defini un întreg gen tehnologic al noului secol. Este vorba despre filmul *The Matrix*, al cărui succes a luat prin surprindere industria cinematografică.

La numai 9 luni după lansare, *The Matrix* a generat venituri de 466,6 milioane de dolari la nivel mondial, a câștigat patru premii Oscar și a obținut distincția de a fi cel mai mare succes de box office al anului. Două decenii mai târziu, franciza *The Matrix* rămâne una dintre cele mai puternice și mai recunoscute din industria cinematografică, iar tema filmului este frecvent utilizată de filosofi și oameni de știință ca metaforă pentru subiectele realității virtuale, lăcomiei umane și relației noastre cu binele și răul.

Întrebarea pe care o declanșează acest tip de succes este pur și simplu „De ce?”.

De ce această epopee SF a bătăliei străvechi dintre bine și rău a atins atât de multe vieți, în atât de multe culturi, religii și sisteme de credință, la un nivel atât de profund? Răspunsul la această întrebare constituie poarta către o modalitate semnificativă de a gândi despre noi și de a răspunde la unele întrebări profunde privind originile noastre, natura Cerului și, în cele din urmă, a lui Dumnezeu.

Succesul *The Matrix* poate fi atribuit modului în care își atrage vizual spectatorii. Filmul ne prezintă o serie de scene de acțiune inedite, precum imaginea devenită emblematică a eroului, Neo, care se apleacă pe spate la 90° în timp ce stă în picioare pentru a se feri de gloanțe cu încetinitorul și luptele extreme de arte marțiale care au loc în realitatea virtuală simulată. Acest tip de acțiune și paralelele dintre lumea de astăzi și lupta personajelor pentru

eliberarea de sub controlul unei elite restrânse i-au motivat pe cinefili să rămână conectați la film.

Intriga se învâрте în jurul conștientizării de către personajul principal a faptului că el și tovarășii săi trăiesc ca reprezentări digitale (avataruri) în realitatea virtuală a ceea ce inițial pare a fi lumea noastră cotidiană familiară. Odată ce devin conștienți de adevărata natură a realității lor, intriga se transformă într-o luptă pentru eliberarea omenirii din viața de sclavi energetici în matricea digitală care dă titlul filmului.

Puterile noastre uitate

Dincolo de scenele hollywoodiene de luptă și de utilizarea graficii generate de calculator, mesajul fundamental este limpede: filmul ne spune că există o lume pe care nu putem să o vedem din punctul nostru de observație în timp și spațiu și care influențează lumea pe care o vedem, iar noi existăm în ambele realități. Tocmai acest mesaj, transmis prin forme familiare de divertisment, a apărut și în teoriile mai puțin cunoscute ale științei cuantice. Teoriile reale despre Univers, precum teoria corzilor care propune existența a cel puțin 10 dimensiuni, împreună cu un număr tot mai mare de dovezi care susțin posibilitatea că trăim într-un univers virtual, realitatea simulată de computer, fac filmul și mai atrăgător la nivel intuitiv.

The Matrix nu este singurul film modern care a subliniat posibilitatea ca oamenii să dețină abilități latente ce pot fi exploatare în beneficiul vieții cotidiene. În urma succesului său, a apărut un nou gen de film care a folosit metode similare, inclusiv grafica generată de calculator, pentru a transmite povești care exprimă teme puternice punând la îndoială natura realității noastre.

În 18 decembrie 2009, a fost lansat primul episod al seriei de filme *Avatar*. Filmul multiplu premiat a fost imediat adorat de publicul din întreaga lume și a devenit pelicula cu cele mai mari încasări din toate timpurile, distincție pe care a păstrat-o timp de aproape 10 ani de la lansarea sa inițială. Într-o temă similară celei din *The Matrix*, *Avatar* vorbește despre conștiința umană proiectată într-o altă realitate de către oameni care își animă avatarurile echivalente astfel încât să interacționeze cu ființe care trăiesc pe o planetă îndepărtată.

Na'vi, ființele înalte și grațioase care locuiesc pe planeta pe care se desfășoară acțiunea, au respect profund pentru natură și forțele naturale ale lumii lor, folosite pentru vindecare și evoluție. Exploratorii umani vor să distruge această lume virgină a naturii, așa cum au făcut până la epuizare pe Pământ, iar intriga filmului este reprezentată de contrastul puternic de gândire dintre integrarea în natură și jefuirea ei.

Pe măsură ce avatarul uman principal se cufundă în frumusețea și sacralitatea lumii pe care a fost însărcinat să o cerceteze și să o exploateze, devin tot mai adânci relația cu Na'vi și respectul său pentru ei.

Din perspectiva conștiinței care se informează prin creațiile sale, *Avatar* ne amintește de caracterul sacru al peisajelor noastre naturale, precum și de numărul tot mai mic de locuitori indigeni care supraviețuiesc astăzi, implicați în lupta pentru a păstra și proteja resursele și frumusețea nativă ale lumii.

Mesajele din filmele actuale nu se limitează la avatari și realități virtuale. Acceptarea uriașă a filmelor cu supereroi, precum *Wonder Woman*, *The Avengers* și *Mortal Kombat 2021*, ne oferă o perspectivă asupra sentimentului profund că suntem mai mult decât am fost determinați

să credem. Aceste filme și altele din același gen de acțiune-fantezie evidențiază indivizi cu superputeri latente care sunt treziți exact când lumea are cea mai mare nevoie de ei. Toate aceste filme ne transmit că nu suntem ceea ce ni s-a spus și, probabil, suntem chiar mai mult decât ne-am permis să credem. Fiecare dintre ele poartă mesajul împuternicirii personale și al capacității de a depăși cu succes provocările lumii.

Adevărul Pur Uman 31: Filmele cele mai populare și de succes din zilele noastre sunt cele care prezintă oameni care își amintesc sau descoperă talente și superputeri ascunse.

Dacă filosofia conform căreia comunicăm cu sinele prin creațiile noastre se aplică artelor, atunci este logic ca această temă să se aplice și altor creații, inclusiv celor realizate cu ajutorul tehnologiei. Ce ne spune despre noi tehnologia avansată care ia naștere în locuri precum Silicon Valley din SUA ori Singapore? Despre ce abilități lăuntrice latente ne reamintesc internetul, IA și cipurile ultrarapide? Și ce ne spune avansul rapid al tehnologiei despre momentul trezirii la noul nostru potențial?

De ce acum?

Anii 1960 au marcat tranziția tehnologiei moderne de la utilizarea unor componente electrice greoaie și a unor tuburi de vid umplute cu gaz rarefiat la circuite electrice imprimate pe microcipuri atât de mici, încât sunt vizibile clar doar la lupă. În 1965, Gordon Moore, cofondator al Intel Corporation, a observat că numărul componentelor

unui microcip se dubla la aproximativ fiecare 2 ani. I-a fost imediat evident că, la rata de dublare observată, un fel de limită va fi atinsă până în anii 2020, dacă nu chiar mai devreme. Faptul că materialele din care sunt fabricate cipurile și circuitele conțin atomi cu proprietăți fixe prin definiție i-a sugerat lui Moore că proprietățile elementelor însele vor stabili în curând limite în ceea ce privește funcționarea lor.

Într-un interviu acordat la începutul anilor 2000, Moore a declarat: „Faptul că materialele sunt alcătuite din atomi este limita fundamentală și nu chiar atât de îndepărtată... Ne confruntăm cu limite fundamentale, așa că, într-o zi, va trebui să încetăm să mai facem lucrurile tot mai mici.“* Limitele imaginate de Moore sunt atinse exact așa cum a prezis el.

În 2012, Intel a anunțat primul procesor de 22 nanometri (nm), urmat de un cip de 14 nm în 2014 și unul de 7 nm în 2024. Un nm este o miliardime de metru; altfel spus, un fir de păr uman are o lățime de aproximativ 90 nm, astfel încât un procesor de 7 nm reprezintă aproximativ 1/12 din diametrul său. Asemenea comparații ne ajută să înțelegem de ce tehnologia este atât de limitată. Informația circulă doar atât de repede pe cât se poate deplasa energia între atomii cipului.

Intel a dezvăluit recent că dispune acum de tehnologia necesară pentru a produce un cip de 2 nm, apropiindu-se astfel foarte mult de limita finală prezisă de Moore în 1965. Dacă tehnologia din lumea înconjurătoare ne reamintește de ceva din interior, ce ne solicită să ne amintim aceste viteze de procesare extraordinare și limitările lor?

* „Moore's Law 40th Anniversary with Gordon Moore“, Computer History Museum, 17 decembrie 2007, <https://www.youtube.com/watch?v=MH6jUSjpr-Q>.

Tehnologie pur umană

În capitolul anterior, am analizat ADN-ul din nucleul celulei din perspectivă IT. Astfel, am recunoscut potențialul spiralei duble ca mediu eficient de stocare a cantităților uriașe de informații. Când extindem această gândire pentru a include întreaga celulă, nu doar nucleul, obținem informații noi despre ceea ce conștiința ne îndeamnă să ne amintim. Perspectiva dezvăluie posibilitatea uimitoare care face legătura între filme precum *The Matrix* și povestirile misterioase și mitologice relatate de strămoșii noștri despre supraoamenii din trecutul îndepărtat. Și se bazează pe descoperiri noi validate de comunitatea științifică și efectuate cu ajutorul celei mai performante științe a lumii moderne.

În următoarele secțiuni ale acestui capitol, voi evidenția unele dintre descoperirile convingătoare pe care le consider cele mai inspiratoare și relevante pentru perspectiva mea. Intenționez să ofer un motiv pentru a ne gândi despre noi altfel decât am făcut-o în trecut, ca fiind mai mult decât corpul animat cu țesuturi și fluide. Mai degrabă, vom descoperi că suntem o tehnologie foarte avansată, sofisticată din punct de vedere tehnologic – o *tehnologie soft* cu capacități care depășesc cu mult orice poate fi produs în laboratoarele moderne.

Adevărul Pur Uman 32: Suntem o tehnologie soft sofisticată, cu funcții ale celulelor care corespund și în unele cazuri depășesc capacitatea funcțiilor IA și a componentelor cipurilor.

Să începem această trecere în revistă a tehnologiei noastre soft observând câteva proprietăți fascinante ale corpului însuși. Oamenii de știință ne spun că trupul este format din circa 50 de trilioane de celule individuale. Fiecare dintre acestea, la rândul său, ne spune o poveste semnificativă și poate neașteptată despre potențialul neexploatat și capacitățile supraumane.

Proprietatea 1: Celulele sunt electrice

Fiecare celulă umană generează o tensiune electrică de aproximativ 0,07 volți. Deși aceasta este, desigur, o tensiune mică, matematica spune totul când luăm în considerare numărul de celule care o produc simultan. Prin înmulțirea celor 50 de trilioane de celule cu 0,07 volți emiși de fiecare rezultă un potențial electric uluitor de 3,5 trilioane de volți pentru un singur corp uman! Aceasta este o tensiune atât de mare, încât ne este greu până și să ne imaginăm ce reprezintă acest număr. Următoarea analogie ne este utilă.

Să luăm în considerare binecunoscuta baterie de automobil de 12 volți ca să înțelegem ce înseamnă cu adevărat energia potențială a corpului. Altfel spus, dacă am alinia rânduri de asemenea baterii de 12 volți una lângă alta, ar fi nevoie de trei miliarde de baterii pentru a egala potențialul electric al corpului uman. Ar fi necesare 8 078 de astfel de baterii pentru a umple un singur teren de fotbal și ar fi necesare 371 000 de astfel de terenuri, fiecare plin cu baterii de 12 volți aliniate cap la cap și una lângă alta, pentru a egala potențialul electric inerent din fiecare dintre noi.

Comparațiile tehnologice nu se opresc doar la potențialul electric combinat al celulelor. Fiecare celulă a corpului uman funcționează în mod natural ca un mic circuit electric, cu echivalenți biologici ai condensatoarelor și rezistențelor care reglează energia ce trece prin el.

Am văzut prima dată această analogie a celulei umane cu circuitul electric într-o lucrare de cercetare declasificată care fusese publicată în URSS în anii 1980 ai Războiului Rece. Cercetările din SUA rămăseseră cu mulți ani în urma viziunii URSS de la acea vreme, iar comunitatea științifică americană era reticentă în a gândi la biologia umană din perspectiva fizicii. Însă acest lucru nu s-a întâmplat în alte țări. Oamenii de știință din Asia, Rusia și India publicau, și continuă să publice în mod regulat, cercetări care ne oferă o perspectivă profundă asupra proceselor fiziologice de vindecare și capacității de a ne autoregla potențialul extraordinar.

De exemplu, o lucrare publicată în 2024 în revista *Bangladesh Journal of Medical Physics* corespunde studiului din URSS menționat anterior și descrie componentele biologice ale celulei ca fiind echivalentele electrice ale condensatoarelor și rezistențelor, așa cum este prezentat în ilustrație.*

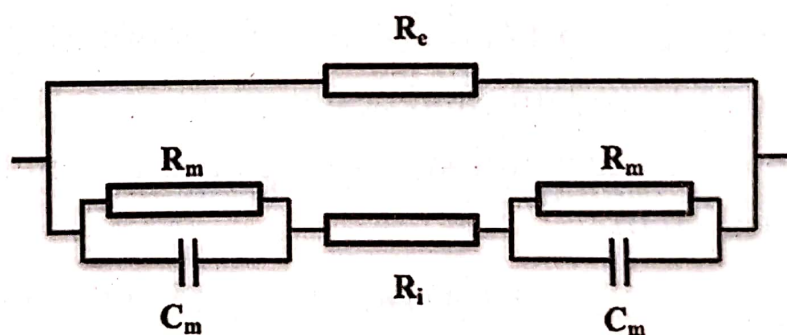

Diagrama schematică a circuitului electric în format biologic al unei singure celule umane. În desen, R_m și C_m indică impedanța pentru membrana celulară. C înseamnă „condensator”, R înseamnă „rezistență”, iar m indică faptul că aceste proprietăți descriu membrana celulei.

Adaptat din *Bangladesh Journal of Medical Physics*

* Shekh M. Mahmudul Islam, „Performances of Multi-Frequency Voltage to Current Converters for Bioimpedance Spectroscopy”, *Bangladesh Journal of Medical Science* 5, nr. 1 (octombrie 2012), pp. 221–4721, <https://doi.org/10.3329/bjmp.v5i1.14671>.

Articolul din *Bangladesh Journal of Medical Physics* descrie modul în care adoptarea naturii electrice a celulei umane deschide ușa unor aplicații medicale inovatoare. Un exemplu îl reprezintă detectarea precoce a cancerului de sân în țările cu puține dispozitive de scanare necesare pentru efectuarea mamografiilor și accesul limitat la acestea.

Proprietatea 2: Celulele sunt tranzistori, rezistențe și condensatoare

Pentru a regla energia electrică din corp, fiecare celulă umană funcționează ca tranzistor, un semiconductor în miniatură care reglează și amplifică energia electrică într-un circuit. Fiecare celulă funcționează și ca rezistență, reglând fluxul de energie prin celulă și furnizând o tensiune specifică pentru tranzistori. Totodată, celula funcționează ca un condensator, stocând și eliberând energie la o anumită rată și într-un anumit timp. Simpla lor menționare sună ca revenirea la componentele electronice pe care obișnuiam să le vedem când deschideam spatele televizorului, radioului, ceasului și amplificatorului de chitară în anii 1960 și 1970.

Când menționez astăzi aceste componente ale tehnologiei casnice în seminarele cu tineri, aceștia par adesea dezorientați la vederea imaginilor proiectate pe ecran. Pentru generațiile tinere, imaginile par obiecte străine dintr-o altă lume și care nu au nicio relevanță în zilele noastre. Aceasta până când le arăt pe ecran imaginea unui circuit imprimat miniaturizat și le spun că toate funcțiile îndeplinite de acele componente mari și greoaie din trecut sunt acum conținute în microcipuri sofisticate și elegante. Apoi, ei dau din cap în semn de înțelegere, întrucât cipurile

sunt tot ceea ce au cunoscut în viața lor și sunt capabili să se raporteze cu ușurință la ele.

Dar studiul despre tehnologia noastră interioară soft nu se încheie aici.

Proprietatea 3: Celulele absorb și emit lumină

Fiecare celulă a corpului absoarbe și eliberează fotoni, materia cuantică din care este făcută lumina (și, în cele din urmă, fiecare atom). *Fotonii*, particule elementare de energie cuantică, se deplasează cu viteza luminii. Dincolo de metafora adesea folosită în comunitățile Noii Gândiri conform căreia suntem „ființe de lumină“, noi generăm efectiv fotoni din interiorul celulelor, iar lumina emisă poate fi măsurată și fotografiată cu ajutorul scanelor avansate concepute pentru asemenea scop.

Dar, oricât de interesant ar fi acest fapt, lumina pe care o absorbim și o transmitem este mai mult decât o simplă scânteie strălucitoare de energie. Lumina este informație. Mașinăria din celule absoarbe lungimile de undă ale luminii primite din lumea înconjurătoare și le traduce în instrucțiuni semnificative care ne alimentează funcțiile vitale. Aceste lungimi de undă ale luminii ne dau viață și ne susțin vindecarea.

Abia recent comunitatea științifică a recunoscut existența *biocâmpului*, un câmp de energie asociat fiecărui corp uman, precum și rolul jucat de accesul la biocâmp în menținerea sănătății și vindecarea de leziuni și boli.

Rezumatul unei publicații din 2015 a Centrului Național pentru Informații Biotehnologice din SUA descrie valoarea și potențialul explorării biocâmpului uman: „Știința biocâmpului este un domeniu de studiu emergent care își propune să ofere baza științifică pentru înțelegerea reglementării homeodinamice complexe a

sistemelor vii. Prin aprofundarea cunoștințelor științifice despre biocâmp, ajungem la înțelegerea superioară a fundamentelor biologiei, precum și a fenomenelor descrise ca «medicină energetică».*

Dacă te întrebi, termenul de „reglementare homeodinamică” este o idee mai nuanțată decât cea de „homeostazie”, concepția conform căreia organismul încearcă întotdeauna să revină la starea sa optimă de temperatură, hidratare, hrănire și oxigenare, printre altele. De aceea dormim, mâncăm, bem apă și ne ferim să resimțim în mod direct temperaturi extreme de frig și căldură, de exemplu. Homeodinamica este o formă mai diversă de autoreglare, care îi oferă stabilitate corpului, dar lasă loc pentru adaptare și creștere.

Pe măsură ce știința biocâmpului uman se bucură de o mai mare acceptare, ne putem aștepta la deschiderea ușilor pentru inovații remarcabile în domeniul asistenței medicale, care vor apărea dintr-o perspectivă net diferită de modelul orientat chimic care impregnează astăzi domeniul medicinei.

De exemplu, am folosit mult timp dispozitive de scanare pentru a detecta tumori în corp. Scanările de care dispunem captează diverse forme de energie, de la imagini de căldură detectate de dispozitivele termice la semnale radio captate de dispozitivele RMN. Dar, deși ne este confortabil să utilizăm energia pentru a *detecta* anomaliile din organism, încă folosim de obicei instrumentul fizic al bisturiului sau razei laser pentru îndepărtarea țesutului anormal descoperit.

* Beverly Rubik *et al.*, „Biofield Science and Healing: History, Terminology, and Concepts”, *Global Advances in Health and Medicine* 4, supliment (1 noiembrie 2015), pp. 8–14, <https://doi.org/10.7453/gahmj.2015.038.suppl>.

Tehnologia biocâmpului deschide eventualitatea de a utiliza energia pentru vindecarea efectivă a țesutului, în locul eliminării lui. Iar dacă nevoia de a îndepărta anumite cantități de țesut persistă, energia biocâmpului poate fi „reglată” pentru a elimina țesutul anormal respectiv fără să fie necesar să se efectueze tăieri în organism, ceea ce îl expune la riscuri de infecție și complicațiile inerente intervenției chirurgicale.

Această tehnologie avansată și altele asemănătoare devin posibile pe măsură ce depășim granițele tradiționale care au separat în trecut științe precum medicina, chimia și fizica.

Proprietatea 4: ADN-ul este o antenă soft

Am descoperit în Capitolul 3 că moleculele lungi de ADN din nucleul celulei funcționează împreună ca o antenă biologică rezonând cu semnale specifice din mediul fizic și emoțional. Segmentele mai mici de ADN care alcătuiesc genele funcționează în același mod și sunt acordate la tipuri specifice de informații care furnizează semnale la fel de specifice. În acest proces se creează tiparele pentru sănătate și vindecare în corp.

Încă o dată, termenul de „antenă” este mai mult decât o metaforă aici. Pe măsură ce cercetarea biocâmpului depășește sfera biologiei pure și accesează domenii conexe de studiu, cercetarea științifică ne spune că suntem intim legați de energetica mediului în modalități pe care abia începem să le înțelegem. O lucrare din 2017 publicată în urma Conferinței Internaționale privind Procesarea Soft: Teorii și Aplicații (2016) afirmă: „Semnalăm faptul că structura tridimensională a ADN-ului se comportă ca antenă fractală, capabilă să interacționeze cu câmpurile

electromagnetice pe o gamă largă de frecvențe. Folosind detaliile de rețea ale ADN-ului uman, am modelat radiația ADN-ului ca antenă elicoidală.^{“*}

În termeni tehnici, această lucrare reafirmă principiul legăturii vitale dintre corp și divinitatea noastră, funcționarea moleculelor vieții ca antene în celule.

Autorii cercetării au publicat lucrări suplimentare care descriu cum, mulțumită caracteristicilor de antenă ale ADN-ului, anumite frecvențe din mediu, naturale și create de om, sunt importante atât în formarea, cât și în vindecarea anumitor boli, inclusiv a unor tipuri de cancer.^{**}

În mod interesant, însăși funcția asemănătoare antenei, care favorizează comunicarea între ADN-ul localizat în interiorul și în exteriorul nucleului, este cea necesară pentru clonarea cu succes a unei forme de viață precum oaia Dolly.

Proprietatea 5: Celulele stochează informații

Așa cum am descris anterior, ADN-ul din fiecare celulă funcționează ca depozit durabil de informații. Însă nu am menționat faptul că există două surse pentru asemenea informații.

În primul rând, este posibilă stocarea versiunii digitalizate a informației scrise în structura ADN-ului și apoi

* Pushpendra Singh *et al.*, „DNA as an Electromagnetic Fractal Cavity Resonator: Its Universal Sensing and Fractal Antenna Behavior“, în *Soft Computing: Theories and Applications; Proceedings of SoCTA 2016*, Advances in Intelligent Systems and Computing 584 (Singapore, Springer), pp. 2213–2223, https://doi.org/10.1007/978-981-10-5699-4_21.

** Martin Blank și Reba Goodman, „DNA Is a Fractal Antenna in Electromagnetic Fields“, *International Journal of Radiation Biology* 87, nr. 4 (28 februarie 2011): pp. 409–415, <https://doi.org/10.3109/09553002.2011.538130>.

recuperarea la o dată ulterioară. Exemplele din cercetările explorate în Capitolul 2 provin din studii în care ADN-ul conținând informația digitală a fost transmis prin generații succesive într-un organism înainte ca informația să fie recuperată, încă intactă și lizibilă.

Al doilea tip de stocare a ADN-ului nu se bazează pe informații provenite din exteriorul, ci din interiorul corpului. Fiecare lanț de ADN deține o înregistrare a fiecărei mutații genetice reușite care a avut loc vreodată, în orice moment, atât pentru un individ, cât și, în cele din urmă, pentru tranzacțiile din istoria speciei noastre. De fapt:

- **Înregistrarea ADN este permanentă.** Cât timp omul rămâne în viață oriunde în Univers, în cele 50 de trilioane de celule ale sale se află înregistrarea permanentă a istoriei genetice a speciei.
- **Înregistrarea ADN este transparentă.** Nu este ascunsă în spatele unui „paravan“ biologic sau într-un loc unde nimeni nu îl va vedea. Înregistrarea istoriei genetice este transparentă și disponibilă pentru toți cei care dețin abilitatea și tehnologia de a accesa și citi codul genetic.
- **Înregistrarea ADN este sigură.** Tranzacțiile ADN din trecut sunt cu noi pentru totdeauna. Toate tranzacțiile ADN la nivel de specie sunt codificate în fiecare dintre cele aproximativ 2,5 miliarde de celule produse în corp în fiecare oră.

Aceste principii de permanență, transparență și securitate sunt atât de eficiente și sofisticate, încât sunt imitate astăzi în tehnologia emergentă care revoluționează lumea banilor, băncilor și finanțelor descentralizate. Această *tehnologie blockchain* a stat la baza criptomonedei Bitcoin, prima și cea mai de succes aplicație de până acum.

Adevărul Pur Uman 33: Pe lângă funcționarea celulelor ca niște componente electrice, ADN-ul păstrează înregistrarea tranzacțiilor genetice care definesc trăsăturile speciei, o înregistrare de tip blockchain transparentă, permanentă și imuabilă.

Când analizăm tehnologia soft a corpului uman din perspectiva IT, este imediat evident că suntem o formă de viață extraordinară, iar existența noastră este rezultatul a mult mai mult decât biologie norocoasă și mutații aleatorii. Celulele îndeplinesc funcții pe care inginerii de software și hardware și designerii de sisteme visează să le creeze în lumea sinteticii și roboticii. Celulele se reproduc, se diagnostichează, se vindecă și se selectează, toate acestea de la sine, într-un mod imposibil de realizat de către cei mai performanți ingineri din prezent, folosind cele mai avansate tehnologii disponibile.

În plus, când sunt deteriorate iremediabil, celulele umane se elimină de la sine pentru a se asigura că informațiile parțiale sau incorecte din ADN nu sunt transmise celulelor noi prin diviziunea celulară. Procesul de *apoptoză*, moartea celulară programată, este parte vitală a dinamicii de vindecare a trupului. Se estimează că organismul elimină zilnic prin apoptoză 50–80 de miliarde de celule, în timp ce celulele sănătoase își continuă diviziunea și reproducerea. Acest ciclu de moarte și reînnoire este cel care menține echilibrul delicat și constant al celulelor care ne oferă viață și vindecare.

Neuroni umani *versus* cipuri

Neuronii se numără printre cele mai misterioase celule ale corpului, deoarece încă suntem în procesul de a descoperi cum sunt fabricați, cum funcționează și de ce anume sunt capabili. Deși în mod obișnuit îi asociem cu creierul, locul unde, într-adevăr, se află în cea mai mare concentrație, ei se găsesc și în restul corpului.

Creierul și măduva spinării formează *sistemul nervos central* (SNC); se estimează că acesta conține circa 86 de miliarde de neuroni. Dincolo de SNC, *sistemul nervos periferic* (SNP) conține neuronii care reprezintă sistemul nervos al restului corpului. Numărul lor exact nu este cunoscut, dar se estimează la 25–40 de miliarde.

Diferiții neuroni din organism joacă roluri variate, însă celulele în sine au formă similară și funcționează la fel. Neuronii comunică între ei pentru a împărtăși informații folosind semnale electrice generate ca urmare a gândurilor, percepțiilor și credințelor noastre, precum și semnale chimice care se deplasează prin *sinapse*, spațiile dintre celule. Capacitatea informației chimice sau electrice de a traversa cu succes o sinapsă este cea care ne determină nivelul de cunoaștere și abilitățile cognitive.

Neuronii joacă un rol vital în tehnologia noastră soft. În unele privințe, neuronii naturali sunt de fapt superiori și chiar mai performanți decât cipurile concepute pentru scopuri similare; ca exemplu, până în prezent, ei funcționează mai rapid.

Viteza procesorului de computer este determinată de viteza ceasului său intern. Ceasul intern generează impulsurile electrice care reglează funcțiile cipului. Când a fost construită prima generație de calculatoare, la mijlocul

secolului XX, viteza ceasului acestora a fost măsurată inițial în kilohertzi (kHz). Un kHz reprezintă 1 000 de cicluri pe secundă. Însă doar câțiva ani mai târziu, în anii 1980, vitezele ceasului au crescut atât de rapid, încât unitățile de măsură au fost schimbate în milioane de cicluri pe secundă sau megahertzi (MHz). În prezent, în primii ani ai secolului XXI, vitezele ceasului sunt măsurate în gigahertzi sau miliarde de cicluri pe secundă (GHz).

Probabil că viteza computerelor va crește în curând pentru a egala viteza creierului uman. Pe măsură ce computerele cuantice devin disponibile, conceptul de „ceas” care limitează viteza de procesare va deveni depășit, întrucât puterea de procesare a computerelor va fi direct legată de forțele fundamentale ale Universului și de viteza luminii. Acestea sunt exact forțele care stau deja la baza neuronilor naturali.

Deși astfel de progrese în puterea de calcul vor deschide cu siguranță ușa către o nouă eră a procesării cuantice ultrarapide, ele nu duc neapărat la depășirea capacităților creierului uman natural de către calculatoarele artificiale. Cognația umană naturală va continua totuși să își accelereze capacitățile în același timp cu extinderea limitei superioare a procesării computerizate. După cum am descoperit în Capitolul 3, limitele și capacitățile superioare ale creierului uman și îndeosebi stările de conștiință pe care acesta le poate atinge par să fie acum măsurabile dincolo de orice limite cunoscute în prezent.

În încercarea de a ilustra superioritatea tehnologiei informatice, transumanistii compară adesea funcția creierului uman cu funcția cipului. Există însă caracteristici ale neuronilor și creierului natural superioare celor ale cipului sintetic și computerului. Viteza de procesare a creierului uman nu este limitată la viteza ceasului intern. Iar unii oameni de

știință, precum Karl Pribram (1919–2015), neurochirurg și neuropsiholog, și colegul său David Bohm (1917–1992), fizician teoretician, au sugerat natura holografică a informațiilor transmise prin creier.* Aceasta înseamnă că datele nu sunt limitate la canalele fizice ale neuronilor în sine.

Studii recente sugerează că, de fapt, creierul este atât de avansat, încât procesează informațiile folosind principii relativiste, propuse pentru prima dată de Albert Einstein, informațiile circulând prin rețelele neuronale cu viteza luminii.** Dincolo de aceste diferențe fundamentale în modul de transmitere a informațiilor, vitezele de procesare ale celor mai avansate cipuri și ale neuronului natural sunt surprinzător de similare.

După cum s-a descris anterior, cea mai mare parte a procesării pe cip se realizează cu ajutorul tranzistorilor care reglează fluxul de informații. Întrucât sinapsele dintre neuroni îndeplinesc funcția similară în creier, în scopul comparației este logic să considerăm aceste două procese ca fiind aproximativ echivalente.

Un studiu realizat de University of California din San Francisco și de Institutul Salk rezumă acești parametri afirmând: „Cipul microprocesor modern are 10^9 tranzistori, creierul uman conține aproximativ 10^{14} sinapse, iar creierul consumă aproximativ la fel de multă energie precum microprocesorul.“***

* David Bohm, *Wholeness and the Implicate Order* (New York, Routledge Classics, 2002).

** Reza Rastmanesh și Matti Pitkanen, „Can the Brain Be Relativistic?“, *Frontiers in Neuroscience* 15 (17 iunie 2021), 659860, <https://doi.org/10.3389/fnins.2021.659860>.

*** Naveen Nagarajan și Charles F. Stevens, „How Does the Speed of Thought Compare for Brains and Digital Computers?“, *Current Biology* 18, nr. 17 (9 septembrie 2008), pp. R756–758, <https://doi.org/10.1016/j.cub.2008.06.043>.

Pentru a atinge nivelul următor de calcul efectiv al vitezelor relative de procesare ale creierului și microprocesorului, cercetătorii au ales să își bazeze calculele pe o realitate general acceptată: există aproximativ 10^{10} neuroni în neocortexul uman și neuronii se declanșează în general la viteza de 10 Hz. Așadar, creierul procesează aproximativ 10^{11} instrucțiuni pe secundă. Iată concluzia documentului: calculele efectuate de creierul uman ar produce „de 100 de ori mai mult decât cele 10^3 milioane de instrucțiuni pe secundă ale microprocesorului modern cu mai multe nuclee (unități de calcul)“*. Altfel spus, pe baza acestor calcule, computerul artificial este de circa 100 de ori mai lent decât creierul uman natural.

Adevărul Pur Uman 34: Capacitatea și funcția neuronului uman sunt adaptabile și măsurabile pentru performanțe dincolo de orice limite cunoscute, în loc să fie îngrădite la modul în care fizica limitează capacitatea cipurilor în stare solidă.

Trebuie luat în considerare un alt fapt: creierul efectuează un fel de „triaj“ când primește informații, precum recunoașterea facială sau analiza unei situații eventual amenințătoare. Informațiile sunt segmentate și prelucrate în funcții paralele, dar la viteze diferite, în funcție de partea creierului care efectuează procesarea. De exemplu, amigdala este centrul de prelucrare a fricii, în timp ce hipotalamusul este locul în care procesăm mirosurile, atingerea și sunetele asociate cu iubirea. Această caracteristică este în contrast puternic cu procesarea computerizată în

*Nagarajan și Stevens, „How Does the Speed of Thought Compare“.

serie. Deși foarte rapid, computerul nu asociază elemente disparate de informații în modul paralel de care suntem capabili noi, oamenii.

Sistemele biometrice care devin obișnuință la punctele de control de securitate ale aeroporturilor utilizează o formă de procesare în serie bazată pe recunoașterea facială. Când ne apropiem de un ghișeu de securitate dintr-un aeroport, senzorii de deasupra capului ne scanează fața și se realizează o înregistrare digitală a conturului facial și a unor caracteristici precum distanța dintre ochi și spațiul dintre vârful nasului și vârful buzelor, printre altele. Aceste informații sunt apoi comparate cu înregistrarea digitală a sute de mii sau chiar milioane de alte persoane pentru a găsi ceea ce se consideră a fi o potrivire adecvată. În acest fel, autoritățile analizează că nu reprezentăm o amenințare pentru public sau pot să ne rețină dacă suspectează că am comis o infracțiune sau că suntem pe cale să o facem.

Studiile arată că, deși oamenii sunt capabili să recunoască o față cunoscută în doar 360–390 de milisecunde (miimi de secundă), îndeplinirea sarcinilor durează 1–2 secunde pentru sistemele uzuale de recunoaștere facială computerizată.* Deși s-a recunoscut precizia computereilor în ceea ce privește imaginile statice simple, oamenii au încă un avantaj când vine vorba despre recunoașterea scanărilor faciale complexe sau a imaginilor în mișcare.

* Gladys Barragan-Jason *et al.*, „Fast and Famous: Looking for the Fastest Speed at Which a Face Can Be Recognized“, *Frontiers in Psychology* 4 (3 martie 2013), <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2013.00100>.
Vezi și: Gabrielle Shea, „Face Recognition Technology Accuracy and Performance“, Bipartisan Policy Center, 24 mai 2023, <https://bipartisanpolicy.org/blog/frt-accuracy-performance>.

De ce umanitatea noastră triumfă în fața tehnologiei

Pe lângă capacitățile umane remarcabile descrise în secțiunile anterioare, noi, oamenii, avem și o altă capacitate care ne conferă un avantaj special. Este vorba despre capacitatea extraordinară de *autoreglare* a multor potențialele care zac latente în noi. De exemplu, suntem singura formă de viață cunoscută capabilă de alegerea de a crea reacția imunitară mai puternică în organism și rezistența sporită la schimbările semnificative din viața și lumea noastră. Totodată, avem abilitatea de a alege să reducem stresul până la nivelul molecular al ADN-ului care trezește vindecarea profundă și multe altele. Cheia aici este că suntem singurele creaturi de pe Pământ capabile să inițieze astfel de superpotențiale la cerere, în locul și momentul alese de noi, fără să așteptăm indicații din partea lumii din jur pentru a trezi aceste stări ale ființei.

Frumusețea modelului nostru uman constă în faptul că nu trebuie să cunoaștem știința funcționării acestor sisteme ca să beneficiem de avantajele lor.

Modul în care suntem creați este atât de sofisticat, încât accesul la interacțiunile complexe care au loc în culisele corpului este facilitat de „interfața de utilizator” a percepțiilor noastre. Experiențele zilnice de gândire, simțire, emoție, credință, respirație și concentrare sunt declanșatorii care pun în mișcare cascada de reacții chimice de care uzual nu suntem conștienți. Totuși, acestea sunt exact evenimentele care ne umplu viața cu sănătate, vindecare și bucurie sau, dimpotrivă, cu boală, suferință și disperare.

Adevărul Pur Uman 35: Ne autoreglăm tehnologia soft avansată prin interfețele de utilizator ale gândului, sentimentului, emoției, respirației și altor factori epigenetici.

Semnul revelator al unei tehnologii cu adevărat avansate este faptul că interfața cu utilizatorul – tabloul de bord pentru accesarea funcțiilor dispozitivului – este simplă și ușor de utilizat. De exemplu, când pornim smart-phone-ul pe care îl ținem în palmă, activăm aplicații și canale de informații prin simpla atingere a ecranului cu vârful degetelor, vorbind cu asistentul virtual programat ori selectând câmpuri evidențiate. Astfel, îndeplinim sarcini întregi fără să tastăm un singur cuvânt de instrucțiuni.

De obicei, nu avem nicio idee despre ceea ce se întâmplă în spatele scenei și înlesnește conectarea cu prietenii și familia sau transferul de bani din contul bancar pentru a plăti o factură. Și nici nu trebuie să știm. Aceasta este frumusețea interfeței cu utilizatorul. Straturile de hardware, firmware și software dintre noi și funcțiile aparatului fac treaba pentru noi.

„Interfața utilizatorului” uman pentru accesarea tehnologiei noastre extraordinare funcționează în același mod. Prin implicarea în diferite combinații de acțiuni familiare, cotidiene, accesăm, declanșăm și activăm o gamă impresionantă de potențiale disponibile în corp.

Descoperirea care a șocat comunitatea științifică

În 26 iunie 2000, Bill Clinton, președintele de atunci al SUA, a făcut ceva ce foarte puțini președinți americani

au făcut vreodată în timpul mandatului lor. În direct la televiziune, vorbind de pe un podium din Camera de Est a Casei Albe, el a anunțat finalizarea unui proiect științific care a durat ani întregi: cartografierea genomului uman. Comparând Proiectul Genomului Uman cu proiectul de cartografiere a SUA cu 200 de ani în urmă, Clinton a declarat că acesta are o importanță și mai mare: „Fără îndoială, este cea mai importantă, cea mai strălucitoare hartă realizată vreodată de omenire.”*

Deși cartografierea genomului uman a însemnat o realizare imensă care trebuie sărbătorită, unii oameni de știință au fost mai puțin uimiți de ea și mai mult nedumeriți de ceea ce a dezvăluit ea. Aceasta deoarece rezultatele programului au răsturnat teoria îndelung susținută privind ADN-ul și genele și rolul lor în corp.

Înainte de acest anunț, exista convingerea larg acceptată că fiecare genă din ADN programează o singură proteină specifică în organism. Această corespondență biunivocă percepută a condus la ideea că, dacă reușim să izolăm genele responsabile pentru proteine specifice, suntem capabili să utilizăm terapii și să creăm medicamente pentru a modifica orice genă care nu funcționează corect.

Corpul uman are mai mult de 100 000 de proteine unice care lucrează împreună pentru a susține toate organele, glandele, țesuturile și sistemele. Înainte de Proiectul Genomului Uman se preconiza că, întrucât o genă produce o proteină, ar trebui să existe cel puțin 100 000 de gene care să fie descoperite și cartografiate. În cele din urmă, se aștepta ca succesul hărții genetice să ducă la crearea a 100 000 de

* Biroul Secretarului de presă al Casei Albe, „June 2000 White House Event“, comunicat de presă, 26 iunie 2000, actualizat în 29 august 2012, <https://www.genome.gov/10001356/june-2000-white-house-event>.

medicamente noi – câte unul care să abordeze funcționarea fiecăreia dintre genele preconizate.

La jumătatea proiectului, însă, a devenit evident că era ceva în neregulă cu această ipoteză. Și nu doar un pic. Era extrem de greșită. Numărul de gene cartografiate până atunci era atât de mult sub ceea ce se anticipase, încât oamenii de știință au fost șocați și confuzi.

Până la finalul proiectului, a fost dezvăluită o nouă poveste umană. Întregul nostru genom s-a dovedit a fi rezultatul a numai circa 24 000 de gene. Iar discrepanța dintre așteptări și realitate nu a fost rezultatul greșelii într-o formulă matematică sau al unei simple erori de rotunjire. Harta a dezvăluit cu exactitate că avem doar circa 25% dintre genele prezise de teoria epocii.

Exista o singură explicație logică pentru această discrepanță uriașă: teoria existentă conform căreia genele și proteinele se potrivesc între ele era greșită.

Adevărul Pur Uman 36: În anul 2000, oamenii de știință au descoperit că genomul uman este format din numai circa 24 000 de gene, ceea ce indică eroarea relației acceptate anterior, conform căreia câte o genă produce fiecare dintre cele circa 100 000 de proteine ale corpului.

Descoperirea faptului că atât de puține gene gestionează sistemele complexe ale corpului a fost ca un cutremur care a șocat întreaga comunitate științifică, medicală și farmaceutică. Având în vedere complexitatea corpului uman în comparație cu alte forme de viață, era de așteptat să avem o mulțime de gene care să ne gestioneze complicata mașinărie biologică. Ceea ce ne-a dat de gândit a fost

faptul că formele de viață „inferioare“ aveau un număr comparabil sau chiar mai mare de gene decât noi!

Banalul șoarece de câmp, de exemplu, are 25 000 de gene – cu 1 000 mai multe decât noi, oamenii complecși –, în timp se consideră ce planta de lotus înflorită are circa 40 000 de gene, cu în jur de 15 000 mai multe decât noi.

În mod evident, era ceva în neregulă cu modul în care genele fuseseră analizate în trecut. Era o eroare în genetica predată în sălile de clasă, utilizată pentru justificarea proiectelor de cercetare de milioane de dolari și promovată ca bază pentru medicamente noi. Și acel „ceva“ este ceea ce a deschis ușa către descoperirea radicală care evidențiază de ce avem asemenea puteri și rolul divinității noastre și al proceselor divine.

Epigenetica: descoperirea genelor multifuncționale

Proiectul Genomului Uman a arătat că genele noastre nu sunt „fixe“ în ceea ce privește funcția lor. Ele nu sunt segmente statice de ADN care îndeplinesc o sarcină și numai una, ci, mai degrabă, sunt dinamice, maleabile și se programează singure în funcție de cerințele mediului în care se află. Studii ulterioare au arătat că o singură genă umană este capabilă să programeze până la 100 de proteine diferite, descoperire ce explică de ce aceste 24 000 de gene produc până la 400 000 de proteine unice, inclusiv cele aproximativ 100 000 care ne mențin în viață.

Asemenea descoperiri au condus la apariția unei științe „noi“ denumite „epigenetică“. Prefixul *epi* înseamnă „deasupra“, iar *genetica* se referă la genom. Rezultă, așadar, că studiul epigeneticii investighează factorii aflați

deasupra sau dincolo de genomul propriu-zis care declanșează gene specifice pentru a produce proteine specifice.

Voi descrie în detaliu unii dintre acești factori în secțiunile următoare.

Anterior, când am descris epigenetica, am pus cuvântul „nou“ între ghilimele deoarece, deși termenul „epigenetică“ a devenit popular în ultimii ani, teoria în sine nu este nouă și a fost de fapt dezvoltată la sfârșitul anilor 1960. Ea s-a bazat pe studii de laborator care au dezvăluit puterea mediului de a programa genele.

Principiul epigeneticii este adesea demonstrat cu ajutorul modelului simplu al celulelor într-un vas Petri, precum în exemplul următor.

Vom începe experimentul cu un grup de celule identice cultivate într-un vas Petri tipic de laborator. Celulele provin din aceeași sursă, sunt de aceeași vârstă și au proprietăți identice. Dacă luăm o parte din celulele din vasul Petri inițial și le punem într-un alt recipient expus unui mediu diferit, celulele încep să se dezvolte în mod diferit. Declanșatorul schimbării poate fi modificarea mediului chimic sau a mediului nutrițional ori rezultatul unei modificări a mediului emoțional. Aceasta este puterea genelor.

O singură genă produce numeroase proteine diverse. Acest lucru este posibil deoarece segmente variate ale genelor (numite „exoni“) se combină în feluri diferite pentru a construi proteine diferite. De exemplu, celula expusă la un mediu poate să devină o celulă musculară. O altă celulă luată din același vas Petri inițial de celule identice și expusă apoi la un anumit mediu devine o celulă sanguină ori hepatică, osoasă sau de alt tip. Principiul epigeneticii explică de ce este posibil acest lucru: mediile diferite trezesc segmente diferite ale genelor, astfel încât acestea să reacționeze la mediu într-un mod care îl reflectă.

Adevărul Pur Uman 37: Prin epigenetică, este posibil ca o genă umană să „programeze” până la 100 de proteine unice. Aceasta înseamnă că putem să realizăm mai multă programare cu câteva gene foarte eficiente.

Procesul prin care neuronii se schimbă, cresc, se „conectează” și „se aprind” ca reacție la mediul emoțional oferit este numit „neuroplasticitate”. Plasticitatea celulelor nervoase și cerebrale ne spune că sistemele nervoase cu care avem de-a face nu sunt complet fixe, statice și rigide. Mai degrabă, ele sunt, așa cum sugerează termenul „plastic”, maleabile și dinamice. Principiul i se aplică și genomului. *Plasticitatea genetică* a ADN-ului este cea care ne împuternicește să ne eliberăm de rănilor, suferințele și traumele care pot fi programate în genom prin epigenetică și factori epigenetici.

Există o varietate de factori epigenetici declanșatori, iar oricare dintre aceștia, sau o combinație a lor, poate fi responsabil pentru configurațiile ADN care ne aduc viață, bucurie și vindecare, precum și suferință, teamă și boală. Declanșatorii epigenetici sunt factori de mediu, precum toxine din aerul pe care îl respirăm și alimentele pe care le consumăm, substanțe pe care le ingerăm, precum medicamentele eliberate pe bază de rețetă și drogurile recreative, inclusiv psihedelicele sintetice și naturale pe bază de plante și alcoolul.

Cu toate acestea, cei mai puternici factori epigenetici care ne influențează fiecare aspect al vieții sunt probabil factorii invizibili și dificil de măsurat. Acești factori provin din energia emoțiilor conștiente și subconștiente, din gânduri și din ceea ce credem că este adevărat despre noi. Deși

avem acces personal la asemenea factori invizibili, ei sunt uneori cei mai misterioși și mai dificil de transformat.

Cea mai înaltă măiestrie în viață decurge din descoperirea capacității de a ne schimba convingerile. Când alegem să ne actualizăm povestea de viață și să gândim diferit despre noi, principiile epigenetice ne spun cum schimbarea percepției ne modifică de fapt corpul.

Descoperirea neuronilor-oglină reprezintă exemplul deplin al modului în care funcționează acest proces.

O descoperire neașteptată în creier

În 2004, un grup de savanți italieni au anunțat o descoperire cu implicații care continuă să zguduie lumea psihologiei, biologiei și evoluției. Raportul cercetărilor care au condus la această descoperire, publicat în prestigioasa revistă *The Annual Review of Neuroscience*, a anunțat o „verigă lipsă” evolutivă care oferă o cale nerecunoscută până acum către stări avansate de cunoaștere și învățare. Articolul identifica în creierul uman un nou tip de neuron numit „neuron cubelli” sau, mai frecvent, „neuron-oglină”.*

Neuronii-oglină sunt situați în porțiuni ale creierului care au legătură cu funcții esențiale precum atingerea, temperatura și durerea. Acest lucru este important deoarece asemenea funcții sunt localizate în zona cea mai recent dezvoltată a creierului uman, cea care ne-a conferit umanitatea când am apărut, acum circa 200 000 de ani. Ceea ce deosebește neuronii-oglină de ceilalți neuroni ai creierului este modul în care aceștia funcționează. Experimentele arată că

* Giacomo Rizzolatti și Laila Craighero, „The Mirror-Neuron System”, *Annual Review of Neuroscience* 27 (iulie 2004), pp. 169–192, <https://doi.org/10.1146/annurev.neuro.27.070203.144230>.

neuronii-oglindă se declanșează (se aprind) în două seturi de condiții foarte diferite.

În primul rând, deloc surprinzător, neuronii-oglindă se activează când trăim o experiență fizică. Indiferent dacă facem o drumeție singuri, cufundați în frumusețea și aerul rece și rarefiat al traseului montan de mare altitudine, ori explorăm intimitatea senzuală a contactului fizic cu partenerul de cuplu, neuronii-oglindă sunt activați și reacționează la această experiență trăită prin trimiterea de semnale către părți ale creierului și corpului care eliberează substanțe chimice pentru a ne sprijini în experiența noastră.

De exemplu, în timpul întâlnirii romantice, producem substanțe chimice de legătură (dopamina și oxitocina) și adrenalina ca reacție la emoția și posibilitățile imaginate simțite în acel moment. În plus, bărbații produc hormonul vasopresină pentru a consolida experiența legăturii prin identificarea partenerului sexual ca partener preferat.

Informația-cheie aici este următoarea: chimia corpului se schimbă ca reacție la experiența pe care o trăim efectiv în acel moment.

A doua condiție declanșatoare este poate cea mai surprinzătoare și misterioasă. Acest declanșator deține cel mai mare potențial în ceea ce privește capacitatea de stăpânire de sine, vindecare și reglare a corpului. Descoperirea din 2004 a arătat că neuronii-oglindă se activează și atunci când doar privim pe altcineva având o experiență. Altfel spus, neuronii nu fac diferența între a trăi efectiv o experiență și a fi martor la una.

Adevărul Pur Uman 38: Neuronii-oglindă nu fac diferența între a trăi efectiv o experiență și a privi pe altcineva trăind una.

Implicațiile acestei descoperiri sunt vaste și controversate, fiind deosebit de profunde în ceea ce privește responsabilitatea și măiestria personală. Experimente suplimentare au deschis porțile unor posibilități care încep să pară SF. Doar că asemenea posibilități nu sunt fictive, ci deosebit de reale. Și, odată ce le vedem, nu mai putem să ne prefacem că nu le-am văzut.

Depinde de noi să le ignorăm sau să acceptăm ceea ce înseamnă ele pentru viața noastră.

Observat *versus* imaginat: creierul nu face diferența

Scanările cerebrale care documentează un experiment realizat la prestigiosul Institut Salk din La Jolla, California, publicat în 2007, ilustrează modul în care se activează neuronii-oglindă.* Experimentul a constatat în utilizarea tehnologiei de scanare pentru a documenta activitatea neuronilor-oglindă din creierul unei persoane în timp ce aceasta efectua trei sarcini diferite. Prima linie a scanării arată părțile creierului activate de simplul act al subiectului de a întinde mâna după un obiect. Deloc surprinzător, porțiunile creierului care s-au „aprins” au fost locurile asociate în mod obișnuit cu funcțiile de întindere a brațului și de deschidere a mâinii pentru apucarea unui obiect fizic.

În a doua parte a experimentului, subiectul testat nu a întins mâna fizic după vreun obiect, ci doar a *observat-o* pe o altă persoană care făcea acest lucru. A doua linie a

* Flavia Filimon *et al.*, „Human Cortical Representations for Reaching: Mirror Neurons for Execution, Observation, and Imagery”, *NeuroImage* 37, nr. 4 (1 octombrie 2007), pp. 1315–1328, <https://doi.org/10.1016/j.neuroimage.2007.06.008>.

scanării dezvăluie puterea și misterul neuronilor-oglină, arătând că aceleași zone din creierul subiectului se aprindeau ca și cum acesta ar fi făcut de fapt acțiunea. Deși intensitatea activității a fost ușor diminuată, creierul subiectului se comporta ca și cum persoana ar fi trăit experiența reală.

Al treilea rând al scanării este cel în care devin evidente cele mai adânci, mai controversate și mai puternice implicații ale neuronilor-oglină pentru viața noastră. Aici, subiectul nu întinde mâna fizic după obiect și nici nu privește pe altcineva cum întinde mâna, ci se *vizualizează* în momentul în care întinde mâna după obiect. În mintea sa, se vede – se imaginează – atingând obiectul.

După cum am observat anterior, deși gradul de activare este oarecum redus în comparație cu actul de a întinde mâna fizic, creierul reacționează evident la experiența imaginată ca și cum ar fi implicat în experiența trăită în timp real. Aceasta este partea experimentului care deschide ușa către implicațiile sale cele mai nesigure, dar cu potențialul de a aduce cea mai mare putere.

Experiența de a ne folosi imaginația pentru a vizualiza o acțiune cu ochii minții evocă o reacție similară în creier și eliberează în corp aceleași substanțe chimice ca și cum am trăi efectiv experiența. Din acest motiv, modul în care ne vedem pe noi în lume – *modul în care ne vizualizăm atât conștient, cât și subconștient* – este atât de important pentru sănătatea și starea noastră de bine.

Corpul produce sănătatea, tonusul fizic și vitalitatea pe care noi îl programăm să le producă prin intermediul imaginii noastre de sine. Iar percepțiile despre noi înșine pe care le „transmitem” zilnic neuronilor-oglină reprezintă o parte importantă a programării.

Adevărul Pur Uman 39: Modul în care ne vedem în imaginație declanșează neuronii-oglină pentru a-i semnaliza corpului informațiile care ne susțin imaginea de sine.

Sistemele vitale, inclusiv sistemul endocrin și cel imunitar, reacționează adaptativ la semnalele neuronilor-oglină. Acestea produc în organism reacțiile chimice care corespund și susțin condițiile observate (imaginate) cu ochii minții.

Având în vedere experimentul Institutului Salk și alte experimente similare, oare ce ar însemna pentru noi să ne vedem ca fiind întregi, compleți și sănătoși? Și care sunt implicațiile practicării acestui tip de vizualizare în mod constant, zi de zi, susținând o asemenea viziune ca parte a unui ritual conștient de vitalitate și vindecare?

Răspunsul este evident: întrucât creierul nu face diferența între experiențele trăite, cele observate și cele imaginate, capacitatea noastră de a ne păstra în minte imagini cu noi ca ființe sănătoase, pe deplin capabile din toate punctele de vedere, declanșează neuronii-oglină pentru a reacționa în același fel. Și tocmai acest lucru a fost ilustrat de studiile anterioare.

În trecut, se considera că efectul vizualizării este determinat de ceea ce astăzi cunoaștem drept *efectul placebo*. De obicei, privim acest fenomen ca rezultatul misterios și pozitiv al crizei de vindecare pe care medicina convențională îl atribuie doar credinței pacientului în propria capacitate de însănătoșire, într-un tratament sau în persoana care îl îngrijește.

În lumina acestor descoperiri, te întreb: cu ce îți hrănești neuronii-oglină? Ce imagini ale tale crezi, menții

și aprofundezi în fiecare zi, an de an? Te concentrezi asupra lucrurilor care îți plac cel mai puțin la tine, precum apariția ridurilor noi, a unui strat de grăsime corporală, a unei pete recente, sau menții o imagine despre tine în starea optimă de vitalitate și sănătate pe care o dorești?

Deși nu există răspunsuri „corecte” sau „greșite” la aceste întrebări, răspunsurile tale te ajută să înțelegi modul în care îți funcționează viața și corpul și oferă informațiile necesare pentru a face schimbări pozitive la alegere.

Trezirea superputerilor noastre

Pe lângă dezvăluirea existenței neuronilor-oglină și a potențialului lor în viața noastră, o altă descoperire recentă zguduie din temelii ceea ce am fost determinați să credem despre limitele și posibilitățile noastre: rețeaua neuronală din inimă, menționată anterior în acest capitol.

În anii de școală, am fost învățat despre creier că reprezintă organul principal al corpului uman. Mi s-a spus că el trimite semnale și oferă instrucțiuni restului corpului pentru ca acesta să funcționeze astfel încât să trăim sănătoși și prosperi. Am fost învățat că inima este doar o pompă, una foarte eficientă, cu sarcina de a deplasa sângele prin corp pe parcursul vieții. Dar noile descoperiri ne spun acum că ambele ipoteze sunt eronate – sau cel puțin incomplete.

Un număr tot mai mare de dovezi științifice sugerează acum că acțiunea de pompare a inimii, oricât de importantă ar fi, pălește în comparație cu funcțiile suplimentare îndeplinite de inimă. Altfel spus, deși inima realizează acțiunea uimitoare de pompare a sângelui prin corp pe parcursul vieții, nu acesta este scopul său principal.

În 1991, o descoperire științifică publicată în revista *Neurocardiology* a pus capăt oricărei îndoieli persistente că inima umană se limitează la funcția de pompă. Numele revistei ne oferă un indiciu cu privire la descoperirea relației solide dintre inimă și creier, nerecunoscută până atunci. O echipă de savanți condusă de dr. J. Andrew Armour, de la University of Montreal, care studia relația intimă dintre inimă și creier a descoperit că aproximativ 40 000 de neuroni specializați, *neurite senzoriale*, formează o rețea de comunicare chiar în interiorul inimii.*

În termeni simpli, Armour și echipa sa au descoperit rețeaua neuronală cunoscută acum drept „micul creier” al inimii. Lucrarea lor, publicată de Colegiul Regal al Psihiatrilor, relatează în termeni ușor de înțeles: „«Creierul inimii» este o rețea complexă de nervi, neurotransmițători, proteine și celule de susținere similare celor găsite în creierul propriu-zis.”**

Adevărul Pur Uman 40: O rețea neuronală, „micul creier” din inima umană, gândește, simte, experimentează și își amintește independent de creierul din craniu.

Rețeaua neuronală a inimii are rolul esențial de a monitoriza și detecta modificările nivelului de hormoni și altor substanțe chimice din corp, iar apoi de a-i transmite creierului aceste modificări. Creierul va activa apoi sistemele care

* J. Andrew Armour, *Neurocardiology: Anatomical and Functional Principles* (Boulder Creek, California, Institute of HeartMath, 2003).

** Mohamed Omar Salem, „The Heart, Mind and Spirit”, Royal College of Psychiatrists, <https://www.rcpsych.ac.uk/docs/default-source/members/sigs/spirituality-spsig/spirituality-special-interest-group-publications-professor-mohamed-omar-salem-the-heart-mind-and-spirit.pdf>.

ne satisfac în mod corespunzător nevoile. Inima îndeplinește această funcție prin conversia limbajului emoțional al percepțiilor corpului, care include modul în care ne simțim în legătură cu mediul înconjurător, în limbajul electric al sistemului nervos, astfel încât mesajele sale să aibă sens pentru creier. Mesajele inimii îi transmit creierului când ne simțim în siguranță în lume, astfel încât să ne concentrăm asupra întăririi sistemului imunitar, de exemplu, sau când simțim că lumea nu este sigură și avem nevoie de mai multă adrenalină pentru a ne adapta la o situație stresantă.

Acum, după ce micul creier din inimă a fost recunoscut de cercetători, a fost dezvăluit și rolul său profund în îndeplinirea funcțiilor fizice și spirituale. Iată câteva dintre aceste funcții:

- comunicarea cu neuronii senzoriali localizați în alte organe
- accesarea unei forme de intuiție profundă cunoscută ca „inteligenta inimii“
- intrarea intenționată în stări de intuiție profundă la cerere
- accesarea mecanismelor de autovindecare intenționată
- declanșarea la cerere a abilităților de superînvățare, superamintire și supercunoaștere

Coerență la cerere

Micul creier din inimă funcționează în două feluri distincte, dar înrudite. În primul, inima acționează uneori independent de creierul din craniu. Când o face, gândește, percepe, învață, își amintește și chiar simte singură lumea noastră interioară și exterioară. Ea își stochează

impresiile și amintirile la nivel local, în cadrul rețelei neuronale cardiace.

În al doilea rând, inima acționează în armonie cu creierul din craniu într-un mod care ne permite să facem ceva ce nicio altă formă de viață nu este capabilă – cel puțin, formele de viață cunoscute astăzi. Suntem capabili să armonizăm rețelele neuronale din inimă și din creier ca să obținem sincronizarea celor două organe într-un singur sistem puternic pe care să îl accesăm și să îl aplicăm în viața noastră.

Tehnica în trei pași utilizată pentru a obține coerența dintre inimă și creier este:

1. Concentrează-ți atenția în zona inimii.
2. Încetinește respirația până când expirația este mai lungă decât inspirația. De exemplu, inspiră numărând până la 4, apoi expiră numărând până la 6.
3. Evocă în mod conștient și intenționat un sentiment pozitiv, precum recunoștința sau grija, pentru orice sau oricine.

Combinarea acestor trei pași, cu senzația de la Pasul 3 menținută timp de minimum 3 minute, dă naștere unui semnal electric care călătorește de la inimă la creier și creează starea de armonie numită „coerență”. Când sentimentul din inimă produce un semnal de 0,1 Hz, se creează premisele armoniei optime, denumite simplu „coerența inimă-creier”^{*}.

^{*} Rollin McCraty *et al.*, *The Coherent Heart: Heart-Brain Interactions, Psychophysiological Coherence, and the Emergence of System-Wide Order* (Boulder Creek, California, HeartMath Research Center, Institute of HeartMath, 2009), <https://www.heartmath.org/resources/downloads/coherent-heart>.

Încă o dată, subliniez faptul că avem capacitatea de autoreglare a condițiilor interioare care creează coerența inimă-creier, întrucât uneori este ușor să trecem cu vederea cuvintele care descriu acest proces. Suntem singura formă de viață cu capacitatea de a *alege* în mod conștient armonizarea rețelelor neuronale ale inimii și creierului, precum și unde și cum armonizăm puterea a două organe separate într-un sistem vital și puternic, conectat în rețea. Capacitatea de a stabili această stare de conștiență după voință și la cerere conduce spre un nivel puternic de măiestrie unic în sine.

Adevărul Pur Uman 41: Suntem singura formă de viață cunoscută capabilă să armonizeze în mod intenționat rețelele neuronale ale inimii și creierului pentru a crea starea optimizată a coerenței inimă-creier.

Acțiunea de a crea coerența inimă-creier optimizează sistemele corporale, precum sistemul imunitar, respirator, nervos și altele. În acest fel, devenim cea mai bună versiune a noastră pentru orice activități în care alegem să ne implicăm pe parcursul zilei și pentru a cultiva starea de bine pe termen lung. Beneficiile acestei sincronizări sunt numeroase și ar face subiectul unei cărți întregi.

Un articol din 2022 publicat de *Alleviant Integrated Mental Health* rezumă astfel unele dintre beneficii: „Ca urmare [a creării coerenței inimă-creier], vei simți mai multă bucurie, energie și vitalitate crescute, capacități sporite de luare a deciziilor și rezultate îmbunătățite ale sănătății mentale și fizice.”*

* „12 Benefits of Brain and Heart Coherence“, Alleviant Integrated Mental Health, accesat în 12 iulie 2024, <https://alleviant.com/12-benefits-of-brain-heart-coherence>.

Unele dintre cele mai puternice dovezi care susțin puterea pur fiziologică oferită de coerența inimă-creier se regăsesc în studiile inițiale realizate de Institutul HeartMath, o organizație de cercetare care face pionierat în studiul inimii umane în modalități neconvenționale. Studiile HeartMath arată, de exemplu, că nivelul de dehidroepiandrosteron (DHEA) din organism crește cu 100% pe o perioadă de 30 de zile de la stabilirea coerenței inimă-creier regulate.*

DHEA este un hormon cu rol vital în corp. Este un precursor care trebuie să fie prezent pentru ca organismul să creeze și să utilizeze alți hormoni vitali, inclusiv testosteron și estrogen. Studiile arată că nivelurile de DHEA scad de obicei odată cu vârsta și trebuie să fie disponibile în organism pentru a ne menține sănătoși și puternici. Practica regulată de stabilire a coerenței inimă-creier susține niveluri sănătoase de DHEA chiar și mai târziu în viață, când acestea scad de obicei.

Pe lângă creșterea nivelurilor de DHEA în organism, studiile au arătat că, mulțumită coerenței inimă-creier, nivelul cortizolului, hormonul stresului, a scăzut cu 23% în același timp în care a crescut nivelul de DHEA. Alte studii au arătat că proteina anticorp imunoglobulina A (IgA), prima linie a apărării imunitare, localizată în celulele din gură, a reacționat într-o măsură surprinzătoare pentru subiecții participanți la cercetare.

După doar 5 minute de trăire a sentimentelor pozitive (recunoștință sau compansiune), parte a tehnicii coerenței

* Rollin McCraty *et al.*, „The Impact of a New Emotional SelfManagement Program on Stress, Emotions, Heart Rate Variability, DHEA and Cortisol“, *Integrative Psychological and Behavioral Science* 33, nr. 2 (aprilie-iunie 1998), pp. 151–170, <https://doi.org/10.1007/BF02688660>.

În trei etape prezentate anterior, subiecții au avut parte de „creșterea imediată cu 41% în medie a nivelului lor de IgA. După o oră, nivelurile IgA au revenit la normal, dar au crescut lent în următoarele 6 ore”^{*}.

Recunoașterea superputerilor noastre

Studiile realizate de HeartMath și Allegiant au semnificație dublă. În primul rând, ele ne spun că avem capacitatea – puterea – de a trezi și de a îmbunătăți în mod deliberat reacții fizice importante, precum cea imunitară. Sistemele influențate pozitiv de starea de coerență sunt unele despre care se credea anterior că se află dincolo de capacitatea de a fi accesate în mod semnificativ.

În al doilea rând, faptul că este posibil să ne îmbunătățim corpul ca rezultat al experiențelor pe care le gestionăm și le creăm când alegem, la cerere, ne arată că suntem înzestrați cu capacitatea de a ne autoregla remarcabila tehnologie soft, inclusiv toate funcțiile descrise anterior în capitolul de față. Acestea sunt tipurile de abilități pe care inginerii visează să le imprime sistemelor artificiale (roboți și aplicații IA).

Descoperirea de către Armour a neuronilor din inimă ne oferă motive să schimbăm pentru totdeauna modul în care ne percepem pe noi înșine. Ea pune într-o lumină nouă posibilitățile corpului, precum și ceea ce suntem capabili să realizăm în viața noastră. Știința din noul domeniu al neurocardiologiei abia începe să ajungă din urmă

^{*} Glen Rein, Mike Atkinson și Rollin McCraty, „The Physiological and Psychological Effects of Compassion and Anger“, *Journal of Advancement in Medicine* 8, nr. 2 (vara 1995), pp. 87–105, <https://www.heartmath.org/assets/uploads/2015/01/compassion-and-anger.pdf>.

descoperirile străvechi, indigene și credințele spirituale în privința explicării sursei experiențelor precum intuiția, precogniția și autovindecarea. În mod aproape universal, învățătura tradițională recunoaște influența directă a inimii asupra personalității, deciziilor zilnice și capacității de a face alegeri morale care includ discernerea între bine și rău.

Îmbrățișarea beneficiilor înțelepciunii inimii ne catapultează imediat dincolo de limitele nepercepute în trecut referitoare la modul în care trăim, capacitatea de a rezolva probleme și, poate cel mai important, capacitatea noastră de a iubi. Aceste capacități ne oferă și reziliența în a îmbrățișa în mod sănătos marile schimbări din viața noastră.

Inima face parte dintr-o rețea neuronală extinsă care se dezvoltase deja la apariția strămoșilor noștri pe Pământ. Deținem în inimă un mic creier format din celule care gândesc, simt și își amintesc independent de creierul din craniu și suntem capabili să activăm singuri beneficiile din relația creier-inimă. Luând în considerare toate acestea, sunt câteva întrebări pe care trebuie să ni le adresăm: „Ce altceva face inima și noi abia începem să înțelegem?“, „Ce capacități așteaptă să fie descoperite astăzi și pe care fie am uitat că le avem, fie abia acum începem să le înțelegem pe deplin?“.

În ultimul timp, noi descoperiri publicate în reviste științifice răspund la asemenea întrebări aproape săptămânal.

Trezirea tehnologiei noastre soft

Descoperirea relațiilor dintre celulele corpului, neuronii-oglină din creier și puterea inimii umane a deschis calea către înțelegerea unui nou tip de tehnologie, dincolo

de orice am conceput în trecut. Tehnologia suntem noi. Noi suntem tehnologia soft sofisticată pe care ne străduim să o integrăm în cele mai avansate mașini ale prezentului. Pentru a ne vedea pe noi în acest fel, este necesar un tip de gândire foarte diferit de cel care privește corpul uman ca pe un sistem fragil de biologie norocoasă, fluide saline, sânge și oase.

În sens real, tehnologia soft este cu ani-lumină dincolo de orice lucru pe care inginerii moderni sunt capabili să îl construiască astăzi în laboratoare și roboți. Ea înseamnă că am depășit componentele primitive ale cipurilor din siliciu dur, nanoboților încorporați și senzorilor implantați în piele.

Suntem mai mult decât înlocuitorii artificiali ai organelor efective, care dețin doar potențialul limitat de a ne imita abilitățile naturale. Suntem mai mult întrucât suntem un alt tip de tehnologie, una soft. Suntem făcuți din neuroni cu membrane autovindecătoare și potențiale ionice care se deplasează de-a lungul pereților celulari, care sunt pornite, oprite și autoreglate după voință și la cerere, când alegem să trezim aceste sisteme. Iată ce înseamnă să fii pur uman.

În loc să privim corpul ca fiind produsul defectuos al mutațiilor aleatorii într-o perioadă îndelungată (așa cum ne cere să acceptăm teoria evoluției a lui Charles Darwin), el este de fapt o formă avansată de tehnologie biologică. Dacă ne permitem să ne vedem umanitatea prin prisma ingineriei, începem să ne dăm seama cât de sofisticate și complexe ne sunt structurile și potențialele biologice și celulare. Tot ceea ce inginerii încearcă să inventeze și să dezvolte în lumea înconjurătoare, de la rețele avansate de comunicații la tehnologia blockchain, constituie o slabă

aproximare a rețelelor de comunicații și a sistemelor de creștere, diagnosticare și reparare existente dintotdeauna în noi.

Cheia aici este că noi deja facem lucrurile și îndeplinim funcțiile pe care propunerile transumaniste ne cer să le acceptăm în corp. Doar că le facem mai bine.

Adevărul Pur Uman 42: Corpul uman pur este o tehnologie soft foarte avansată, sofisticată din punct de vedere tehnologic, care, în multe feluri, depășește componentele artificiale ale tehnologiei informatice pentru a face posibile stări avansate de conștientă și vindecare.

Ne putem gândi la organele și sistemele din cop ca reprezentând programe separate, dar armonioase, care funcționează sub sistemul de operare al conștienței, ceea ce ne oferă acces la divinitatea noastră. În mod asemănător, ne putem gândi la divinitate ca reprezentând un sistem de ghidare care ne îndrumă să devenim cea mai bună versiune a noastră. Când ne privim umanitatea din aceste perspective, suntem, la propriu, tehnologia avansată pe care cei mai performanți ingineri din prezent visează să o creeze. Noi suntem tehnologia pe care o așteptăm.

5

Divinitatea de fiecare zi

Destinul nostru de a trăi liberi

„Fiecare om se naște cu o putere infinită
împotriva căreia nicio forță de pe Pământ
nu are nici cea mai mică importanță.”

Neville Goddard (1905–1972),
autor, orator și mistic din Barbados

Cheia pentru trezirea puterii extraordinare a divinității noastre se află dincolo de cuvintele poveștilor pe care ni le spunem și în care credem. Ne putem spune, de exemplu, că ne naștem cu superabilități de telepatie, autovindecare și longevitate asemănătoare puterii zeilor. Avem posibilitatea să participăm la seminare și ateliere, să ne înscriem la cursuri online și să călătorim în locuri îndepărtate și misterioase care păstrează moștenirea civilizațiilor trecute, căutând să ne descoperim superputerile. Deși fiecare dintre aceste acțiuni ne poate inspira și conduce către o comunitate de minți asemănătoare care să ne sprijine în călătorie, în final ele nu ne vor îndeplini visurile.

Până când nu le *trăim* cu adevărat și nu ne asumăm responsabilitatea de a le pune în aplicare în viață, puterile descoperite rămân doar niște posibilități la care aspirăm. La fel cum rezultatul unui program de calculator este mai mult decât limbajul folosit pentru a-l scrie, trebuie să căutăm mai adânc decât cuvintele poveștilor noastre pentru a cunoaște vindecarea și potențialul care ne așteaptă.

Este posibil ca tocmai această putere să fi fost descoperită de George Ivanovici Gurdjieff, filosof și mistic armean-francez din secolele XIX–XX, ca urmare a căutării sensului profund al vieții. În memoriile sale, *Meetings with Remarkable Men*, Gurdjieff detaliază anii săi de explorare pentru a descoperi misterele trecutului nostru. Călătoriile l-au purtat prin Egipt, Asia Centrală, India, Iran și Tibet, urmărind indicii străvechi care l-au condus la temple, sate și numeroși învățători. În cele din urmă, a ajuns într-o mănăstire secretă ascunsă în munții Hindukuș, din nordul Afganistanului, considerată acum sediul misterioasei Frății Sarmoung.

Acolo, starețul mănăstirii i-a adresat cuvinte de încurajare care i-au validat căutările. În adaptarea cinematografică a istoriei lui Gurdjieff, actorul care îl portretizează afirmă: „Acum ai găsit condițiile în care dorința inimii tale poate să devină realitatea ființei tale. Rămâi aici până când vei dobândi în tine o forță pe care nimic nu o poate distruge.”* Nu am nicio îndoială că puterea divinității umane – capacitatea de a ne depăși limitele percepute – a jucat un rol puternic în condițiile descoperite de Gurdjieff.

Pentru a dezvălui condițiile în care dorințele inimii devin realitatea vieții noastre, trebuie să ne înțelegem

* „Meetings with Remarkable Men: Gurdjieff's Search for Hidden Knowledge“, regizat de Peter Brook (Londra, Enterprise Pictures, 1979).

relația cu noi, cu lumea și, în cele din urmă, cu Dumnezeu. Prin cuvintele trecutului ni se oferă cunoștințele necesare pentru a face exact acest lucru. În cartea sa *Profetul*, Kahlil Gibran ne reamintește că nu putem fi învățați adevărurile pe care le cunoaștem deja. „Nimeni nu îți poate dezvălui ceea ce zace deja pe jumătate adormit în zorii cunoașterii tale”.^{*} Este extrem de logic să avem deja ascunse în noi cunoștințele și capacitatea de a trezi forța care ne permite „să ne depășim limitele percepute”. Este însăși definiția atingerii divinității lăuntrice, prin ale cărei expresii mărește accesăm cele mai înalte niveluri ale destinului în viață.

Adevărul Pur Uman 43: Cu cât ne exprimăm mai înalt divinitatea, cu atât realizăm mai mult din destinul nostru.

Deși ne putem baza pe o varietate de surse care să ne inspire și să ne îndrume în viață, inclusiv pe îndrumarea religioasă și spirituală, aceste surse nu vor face treaba în locul nostru. Realizarea destinului potențialului împlinit este o muncă interioară. Numai noi, prin alegerile de viață, ne dăm voie să fim inspirați și să acționăm pe baza îndrumărilor primite.

Când vine vorba despre structura de bază și „cablajul” biologic care ne conferă umanitatea, suntem toți cam la fel. Sunt deja prezente componentele de bază ale rețelei neuronale avansate cu capacitatea pentru stări înalte, precum neuronii-oglină, și capacitatea de autoreglare a biologiei celulare. Experiențele unice de viață îi fac pe

^{*} Kahlil Gibran, *The Prophet* (New York, Alfred A. Knopf, 1963), p. 28. [*Profetul*, traducere în limba română apărută la Editura For You. (n.ed.)]

unii dintre noi să aibă părți ale cablajului și, deci, ale abilităților mai dezvoltate decât alții. Totuși, cu excepția unor circumstanțe extreme care să ne invalideze într-un anumit fel, fiecare dintre noi deține capacitatea de a-și îmbunătăți, rafina și perfecționa abilitățile divine.

Prin împărtășirea exemplelor următoare intenționez să inspir, să trezesc și să afirm această realizare în tine și în mine, folosind exemple concrete de experiențe umane trăite. Admirând realizările altor oameni, deschidem ușa posibilității ca tot ceea ce am considerat adesea a fi experiențe rare și supranaturale, doar pentru unii oameni speciali în trecut, să ne arate de fapt ceea ce este posibil și normal pentru noi toți ca parte naturală a vieții cotidiene.

Intuiția de mamă

În primăvara anului 2012, T.J. Findlay, soldat în armata australiană, se afla într-o misiune uzuală de patrulare cu unitatea sa militară într-o provincie izolată din Afganistan. Dintr-odată, a fost zguduit de unda de șoc a unei explozii violente de pe drumul din fața sa. Șocat, dar conștient încă, și-a ridicat privirea de la solul unde fusese aruncat și a văzut vehiculul din fața sa în flăcări. Convoiul fusese ținta unei bombe de pe marginea drumului sau fusese lovit direct de o grenadă propulsată de o rachetă. Un pasager din vehiculul care ardea era un soldat afgan cu care T.J. se împrietenise recent, deoarece amândoi aveau copii mici de care le era dor în timpul misiunii.

Instinctiv, T.J. a alergat spre vehiculul în flăcări pentru a-și scoate din incendiu prietenul și pe orice supraviețuitor cât mai repede posibil. Grație combinației de pregătire și eroism, atât el, cât și prietenul său au supraviețuit

miraculos atacului, în condiții relativ bune. Mai târziu în aceea zi, în timpul unui apel telefonic video cu familia sa din Brisbane, T.J. i-a povestit experiența dureroasă soției sale, Kira. În timpul convorbirii, a aflat că atât soția, cât și mama lui știau deja că el fusese în pericol.* Și, deși ele nu cunoșteau detalii despre ceea ce se întâmplase, nu era nevoie să știe ca să simtă că era ceva în neregulă.

Mai devreme în aceea zi, mama lui T.J. avusese sentimentul puternic că se întâmplase ceva cu el. Fără să cunoască detaliile dezastrului cu care s-a confruntat fiul ei, ea știa cu certitudine absolută că era ceva în neregulă. Prin conexiunea intuitivă cunoscută și simțită cu T.J. încă de la nașterea sa, știa că acesta avea dificultăți. Bazându-se pe puterea credinței lor împărtășite, mama și Kira s-au rugat pentru sănătatea și siguranța lui T.J. pe tot parcursul zilei. Doar după ce acesta le-a contactat, mai târziu, intuiția lor a fost validată și au aflat detaliile întâmplării.

Din fericire, această relatare a intuiției unei mame cu privire la fiul ei în timpul războiului a avut un final fericit. Iar acum apar următoarele întrebări: cum a știut mama lui T.J. cu atâta certitudine că fiul ei era în pericol? Cum putea să detecteze că el se afla în pericol înainte de a primi apelul telefonic către familie sau vreo notificare din partea ofițerilor la comandă?

Conectat pentru viață

Auzim adesea relatări despre legătura mamei cu copiii ei și despre cum aceasta continuă dincolo de naștere și copilărie, chiar și la anii maturității. Mama afirmă în mod

* „Mother's Intuition?“, Channel 10 News, 31 mai 2012, <https://www.youtube.com/watch?v=oMWzsoSBSP8>.

obișnuit că „știe“ instinctiv când copilului îi este foame, este rănit și are nevoie de ajutor. Până de curând, relația dintre mamă și odrasla sa, atât copil, cât și adult, a fost în mare parte anecdotică. Noi descoperiri au schimbat acest lucru și ne oferă acum informații despre cum funcționează intuiția maternă, cum poate fi întărită și de ce durează până târziu în viață.

O lucrare din 2015 publicată în revista *BioEssays* detaliază un studiu privind relația dintre corpul mamei și ADN-ul fătului din pânțele ei. Rezultatul cercetării este surprinzător*, arătând că ADN-ul copilului nenăscut nu este limitat la corpul fătului în sine. Mai degrabă, în timp ce se află în pânțele, ADN-ul copilului circulă în sângele mamei. Și ideea-cheie este că ADN-ul rămâne în anumite organe și țesuturi ale corpului mamei timp de mulți ani după sarcină și naștere. În mod specific, lucrarea afirmă: „S-a constatat că există celule fetale care rămân în corpul mamei dincolo de perioada sarcinii și, în unele cazuri, până la zeci de ani după nașterea copilului.“**

Există un rezultat neașteptat al studiului care ne ajută să înțelegem mecanismele aflate la baza puterii intuiției: împărtășirea ADN-ului bebelușului cu mama este o experiență bidirecțională. În timp ce ADN-ul din uter circulă prin corpul mamei, ADN-ul mamei circulă și se depune în același timp în organele și țesuturile copilului nenăscut.

* Amy M. Boddy *et al.*, „Fetal Microchimerism and Maternal Health: A Review and Evolutionary Analysis of Cooperation and Conflict beyond the Womb“, *BioEssays* 37, nr. 10 (octombrie 2015), pp. 1106–1118, <https://doi.org/10.1002/bies.201500059>.

** Katya Orlova, „Mother’s Day Genetics: How Long Does a Mother «Carry» a Child?“, *Ariel Precision Medicine*, 10 mai 2020, <https://arielmedicine.com/mothers-day-genetics-how-long-does-a-mother-carry-a-child>.

Mai exact, articolul afirmă: „Și celulele mamei rămân în sângele și țesuturile copilului timp de decenii, inclusiv în organe precum pancreasul, inima și pielea.”^{*} Acest schimb bidirecțional ne ajută să înțelegem legătura intuitivă dintre mamă și copilul ei.

Antena noastră ADN

Am menționat anterior că, pe lângă faptul că furnizează modelul pentru dezvoltarea și creșterea corpului, ADN-ul funcționează și ca antenă care primește informații de la un câmp inteligent de energie/informații aflat la baza existenței noastre. Mai exact, se afirmă că „structura tridimensională a ADN-ului se comportă ca antenă fractală, capabilă să interacționeze cu câmpurile electromagnetice pe o gamă largă de frecvențe”^{***}.

Funcția de antenă a ADN-ului este cea care ne oferă perspectiva asupra intuiției profunde dintre mamă și copil. Când copilul se află în pânțele ei și câteva decenii după naștere, mama și copilul comunică prin intermediul „internetului” naturii pentru schimbul de informații prin rezonanță biologică.

Totodată, se pare că această legătură contribuie la durerea pe care o simțim atunci când noi, adulții, ne pierdem părinții sau când părintele își pierde în mod tragic un copil. Spunem că resimțim sentimentul de pierdere și de gol

^{*} Orlova, „Mother's Day Genetics”.

^{**} Pushpendra Singh *et al.*, „DNA as an Electromagnetic Fractal Cavity Resonator: Universal Sensing and Fractal Antenna Behavior”, în *Soft Computing: Theories and Applications: Proceedings of SoCTA 2016*, Advances in Intelligent Systems and Computing 584 (Singapore, Springer), pp. 2213–2223, https://doi.org/10.1007/978-981-10-5699-4_21.

și, adesea, chiar durerea fizică din inimă și abdomen pe care medicina convențională nu poate să o explice.

Ca notă personală, când mi-am pierdut mama din cauza Covid-19 în timpul pandemiei din 2021, am stat în spital pentru simptome cardiace care păreau să nu aibă nicio sursă biologică. Toate testele fizice și markerii chimici au ieșit perfect. Simptomele misterioase au fost atribuite în cele din urmă afecțiunilor somatice produse de durerea nerezolvată resimțită din cauza pierderii mamei. Cu această idee în minte, nu este surprinzător faptul că simptomele fizice au dispărut imediat când am început să mă ocup în mod direct și specific de durerea mea. Până în prezent, acele simptome nu au mai revenit.

Scopul împărtășirii acestui exemplu este că deținem acum înțelegerea bazată pe biologie și fizică a intuiției materne, care înainte era anecdotică și atribuită coincidenței. Pe măsură ce acceptăm realitatea conexiunii noastre energetice, devine mai ușor să recunoaștem că aceasta nu se limitează exclusiv la mamă și copiii ei. Știm acum că fiecare lanț de ADN dintre cele 23 de perechi de cromozomi situate în fiecare nucleu al celor aproximativ 50 de trilioane de celule ale corpului uman mediu sunt antene conectate la ceva. În timp ce unele rămân „acordate” la mama care ne-a purtat, alte porțiuni ale antenelor ADN sunt acordate la elementele lumii în care trăim.

Ce îi spunem câmpului?

Prin relația rezonantă cu câmpul energetic aflat la baza existenței noastre, suntem într-o conversație continuă cu lumea din jur. Trimitem constant mesaje vibratorii

În acest câmp reprezentând sursa experienței noastre. În același timp, primim constant informații și suntem afectați de același câmp. Când recunoaștem existența acestei dinamici de comunicare bidirecțională și rolul câmpului în viața noastră, întrebarea evidentă devine: ce îi spunem noi câmpului? A deveni conștienți de gânduri, emoții și convingeri și de modul în care reacționăm la evenimentele vieții înseamnă a deveni conștienți de limbajul pe care îl transmitem sursei existenței noastre. Conștientizarea și observarea atentă sunt factori importanți și în înțelegerea a ceea ce ne spune câmpul prin intermediul sentimentelor și intuiției.

Adevărul Pur Uman 44: Suntem în comunicare constantă, rezonantă cu lumea din jur prin antenele biologice ale moleculelor și celulelor noastre.

Nu trebuie să fii mamă ca să primești „indiciile” intuitive care vin spre tine în fiecare zi. Astfel de informații sunt parte naturală și inevitabilă a vieții, o consecință a trăirii cotidiene. Dobândim un nivel înalt de măiestrie îmbrățișând aceste expresii ale divinității și permițându-i intuiției să devină parte naturală a vieții.

A realiza „imposibilul”

În 1863, alergătorul britanic William Lang a alergat 1 milă (1,61 kilometri) în 4 minute și 2 secunde. Timp de 91 de ani după performanța lui Lang, au eșuat toate încercările de a parcurge mila în mai puțin de 4 minute, deși adesea alergătorii se apropiau de acel record. Folosind diferite suprafețe pentru pistele de alergare, metode variate

de antrenament și diferite tipuri de încălțări, timp de aproape un secol s-a crezut că abilitatea umană de a alerga 1 milă în mai puțin de 4 minute reprezenta un fel de limită misterioasă pentru mușchii, coordonarea și viteza noastră. Toate acestea s-au schimbat în primăvara anului 1954.

În 6 mai 1954, Roger Bannister, atlet britanic în vârstă de 25 de ani, a alergat mai repede decât oricine în aproape un secol de evenimente de atletism. Astfel, el a doborât recordul aparent imposibil pentru cursa de 4 minute. Timpul său a fost de 3 minute și 59,4 secunde. Oricât de uimitoare ar fi fost performanța lui Bannister, ceva și mai uimitor s-a întâmplat la scurt timp după stabilirea acestui record mondial. Evenimentele care au urmat recordului lui Bannister sunt motivul pentru care scriu acest capitol.

După numai 46 de zile, alergătorul australian John Landy a doborât din nou recordul cu o marjă și mai mare. Timpul lui Landy a fost de 3 minute și 57,9 secunde. În lumea atletismului, ceea ce unora le pare de a fi doar câteva fracțiuni de secundă a reprezentat pentru Landy o prăpastie uimitoare între timpul său și cel al lui Bannister. Dar rezultatele care au bătut recorduri nu s-au oprit la Landy. În deceniile de după reușita sa, până în 2022, alți 1 755 de atleți din întreaga lume au stabilit recorduri pentru cursa de 1 milă sub 4 minute. Din iulie 2024, recordul este de 3 minute și 43,13 secunde, iar în topul celor care au învins cronometrul se află și 109 femei.

Cineva a trebuit să o facă primul

Sucesiunea evenimentelor care au condus la timpul de parcurgere a distanței de 1 milă în acum obișnuitele sub 4 minute ne oferă o perspectivă puternică asupra

lumii, precum și asupra vieții noastre. După stabilirea recordului lui Lang, a durat aproape 100 de ani pentru ca primul om să alerge 1 milă în mai puțin de 4 minute. Totuși, după ce s-a întâmplat acest lucru, a durat doar 46 de zile pentru ca altcineva să doboare noul record. Astăzi, parcurgerea milei în mai puțin de 4 minute nu mai este privită ca barieră impenetrabilă în calea capacității umane.

Prin noi forme de antrenament fizic, emoțional și psihologic, alergătorii reușesc acum să parcurgă în mod obișnuit 1 milă sub 4 minute. Și, în mod interesant, timpurile sunt tot mai rapizi. Întrebarea este: de ce? De ce nu a fost doborât recordul mai devreme, în 1900? Sau în 1926, în timpul prestigioasei curse Wanamaker Mile din New York? Sau în timpul cursei Emsley Carr, din Marea Britanie, care a început în 1953? Și de ce a devenit mai ușor pentru atleti să facă acest lucru acum, după ce Roger Bannister a depășit bariera celor 4 minute în 1954?

Răspunsul la aceste întrebări este scurt și simplu: *cineva a trebuit să o facă primul*. Un individ a trebuit să realizeze primul o performanță aparent imposibilă și să o facă în mod vizibil și public, în prezența oamenilor, înaintea ca alții să îl urmeze. Iată scopul împărtășirii acestei relatări. Din motive explorate în acest capitol, de obicei trebuie să fim mai întâi martorii îndeplinirii unui act, unei fapte sau unei realizări extraordinare la care aspirăm înainte să acceptăm că este posibil să facem acest lucru în viața noastră.

Ca exemplu, impactul asupra altor alergători nu ar fi fost același dacă Roger Bannister ar fi doborât în secret bariera de 4 minute, poate pe o pistă acoperită, ascunsă într-o parte a lumii despre care nimeni nu știa, sau dacă ar fi făcut-o într-o încăpere fără ferestre, fără camere de luat vederi care să înregistreze performanța, fără ca nimeni să

fie prezent pentru a fi martor la realizarea sa. Deși poate că ar fi doborât recordul, dacă nimeni nu ar fi știut sau nu l-ar fi văzut făcând-o actul nevăzut nu ar fi avut aceeași capacitate de a influența percepțiile și așteptările altor alergători. Aceasta este cheia extinderii a ceea ce considerăm a fi limitele capacităților noastre și ale *codului destinului* la care este supus fiecare dintre noi.

Puterea de a fi martor la imposibil

Când suntem martorii realizării extraordinare a unei persoane care este în esență ca noi – un alt om care s-a născut ca noi, trăiește și respiră ca noi, mănâncă la fel ca noi și are sentimente și emoții la fel ca noi, iar această persoană face ceva ce noi am crezut că era de neatins în trecut –, atunci realizarea sa excepțională devine puntea care ne leagă de o posibilitate mai mare în viața noastră.

La nivel nonverbal, actul de a fi martor la reușita altcuiva pare să ne ofere o formă de permisiune psihologică, spunându-ne că, dacă altcineva este capabil de acea realizare, vom fi și noi. Nu este tipul de permisiune al unei persoane cu autoritate, cu putere asupra noastră, ci, mai degrabă, codul de permisiune emoțional și psihologic ne vorbește, traversându-ne barierele de neîncredere și îndoială. A cunoaște existența unor asemenea punți constituie cheia împlinirii destinului uman.

Adevărul Pur Uman 45: Când vedem cum o persoană reușește acolo unde alții au eșuat, reușita ei este o punte care ne înlesnește să îi călcăm pe urme.

După cum am descoperit în Capitolul 4, ne naștem cu potențialul extraordinar de a mișca electricitatea din celule

și de a stoca și concentra energia, informațiile și lumina în modalități precise în organism. Potențialul nostru de a face aceste lucruri este uneori exprimat prin performanțe fizice, precum parcurgerea distanței de 1 milă în mai puțin de 4 minute. Totodată, este exprimat prin dobândirea vindecării lăuntrice aparent miraculoase sau prin facilitarea unei asemenea vindecări pentru altcineva.

Uneori, potențialul se manifestă prin capacitatea de a realiza fapte aparent supraomenești de telepatie, telekinzie (deplasarea obiectelor fizice fără a le atinge), superînvățare, supermemorie și supercunoaștere. Și, în timp ce unii oameni par să aibă nativ tendința de a realiza cu ușurință fapte extraordinare, alții deprind adesea aceleași abilități în prezența celor care le stăpânesc deja.

De exemplu, maeștrii yoghini din munții Himalaya le-au demonstrat discipolilor că sunt capabili să depășească „legile” fizicii folosind doar respirația și concentrarea emoțională. Odată ce ucenicii au fost martorii puterilor supranaturale de vindecare sau bilocație ale maeștrilor, a fost necesar să aleagă ce au însemnat în viața lor experiențele la care au fost martori. Au trebuit fie să respingă complet ceea ce văzuseră și să le considere iluzii sau magie, fie să accepte și să își ajusteze viața și sistemul de credințe pentru a-i face loc noii realități.

Următoarea istorisire despre marele yoghin Milarepa, care a trăit în jurul anului 1100, și experiența mea referitoare la moștenirea lăsată de el discipolilor constituie exemplul desăvârșit pentru ceea ce vreau să spun aici.

Eliberat de materia fizică

În secolul al XI-lea, yoghinul budist tibetan Milarepa s-a retras în peșterile izolate din munții Himalaya. El

intenționa astfel să se izbăvească de pe urma abuzării de puterile artelor marțiale stăpânite anterior și a suferinței produse altora. Simțea că, dedicându-și restul vieții pentru a stăpâni pe deplin potențialul neexploatat din corpul său și folosindu-l doar pentru a face lucruri bune în lume, își va onora scopul în viață și va obține iertarea pentru faptele sale rele.

Călătoria sa de izbăvire a durat până la finalul vieții, la vârsta de 84 de ani. Fără hrană, îmbrăcăminte sau distrageri importante care să îi întrerupă concentrarea interioară, Milarepa a trăit ani întregi fără să mănânce aproape nimic, fără să aibă aproape nimic, în frigul aspru al mediului de la mare altitudine. Singurele sale contacte umane erau discipolii și pelerinii ocazionali care ajungeau la peșterile care îl adăposteau. Privarea pe care și-a impus-o, deși extremă, i-a facilitat în cele din urmă abilitatea de a-și atinge obiectivul: măiestria yoghină.

Înainte de moartea sa, în 1135, Milarepa a lăsat o dovadă a eliberării obținute față de lumea fizică. Această dovadă a rămas și astăzi sub forma unei serii de miracole care continuă să îi nedumerească pe oamenii de știință moderni. Existența acestor miracole reprezintă un fenomen considerat imposibil de către savanți. Totuși, miracolele rămân și de aceea împărtășesc această relatare.

Pentru a-și demonstra măiestria yoghină asupra limitelor mediului său fizic – suprafețele stâncoase reci ale peșterii –, Milarepa a realizat în mod repetat o performanță pe care oamenii de știință și scepticii nu au reușit niciodată să o reproducă. El începea prin a-și așeza palmele deschise pe unul dintre pereții stâncoși, la nivelul umerilor. Apoi continua să își mute mâinile fără efort mai adânc în stânca aflată în față, deasupra sau

dedesubtul lui, ca și cum stânca nu ar fi existat! Când făcea acest lucru, discipolii săi afirmau că pereții peșterii de sub palmele sale se comportau ca și cum s-ar fi topit la atingere.

Pe măsură ce continua să împingă în pereții, pardoseala și tavanul peșterii, Milarepa a lăsat urme adânci ale mâinilor și picioarelor sale, pentru a fi văzute de toți. Aceste amprente rămân și astăzi în peșterile lui Milarepa și continuă să-i inspire pe yoghinii moderni.

Să văd cu ochii mei

În 1998, am condus un grup într-un pelerinaj de mai multe săptămâni pe platoul tibetan și am ales în mod intenționat un traseu prin Nepal care să ducă la peșterile lui Milarepa. Ca om de știință și specialist în arte marțiale, studiasem ani întregi viața și tradițiile yoghinului și doream să văd cu ochii mei moștenirea măiestriei sale și dovezile lăsate generațiilor viitoare.

După 19 zile de călătorie și de aclimatizare la altitudini de 4000 de metri, am ajuns la lăcașul marelui yoghin, exact acolo unde el stătuse cu aproape 900 de ani în urmă. Cu fața la doar câțiva centimetri de peretele peșterii, priveam direct spre amprente misterioase ale lui Milarepa.

Mi-am deschis palma mâinii drepte și am pus-o peste una dintre amprentele mâinii sale drepte. Mi-am simțit vârfurile degetelor în amprenta lăsată în urmă de yoghin, în poziția exactă în care își așezase degetele cu secole înainte – sentiment care m-a smerit și m-a inspirat în același timp. Potrivirea era atât de deplină, încât orice îndoială cu privire la autenticitatea amprente a dispărut rapid.

Imediat, gândurile mi s-au îndreptat către omul în-suși. Voiam să știu ce se întâmpla cu el când fuziona cu

acea stâncă. La ce se gândea? *Ce simțea?* Cum a sfidat „legile“ fizice care ne spun că două „lucruri“ – precum o mână umană și un perete de stâncă – nu pot să ocupe același spațiu în același timp?

Traducătorul tibetan care m-a însoțit în timpul vizitei a părut să anticipeze întrebările mele. Mi-a spus că Milarepa credea cu tărie că el și pereții de stâncă ai peșterii nu erau separați. Prin practicile sale yoghine, Milarepa învățase că stânca nu-l poate conține și nu-i poate limita mișcările. El și-a demonstrat credința față de sine și față de discipolii săi mișcându-și mâinile liber oriunde dorea, chiar dacă se întâmpla ca peretele unei peșteri să reprezinte locul mișcării sale.

Transformarea în prezența imposibilului

Discipolii lui Milarepa au fost inspirați fiind martori la ceva considerat imposibil de credințele convenționale. Faptele lui le-au oferit permisiunea de a se elibera de convingerile lor limitate cu privire la ceea ce era posibil.

Aceasta este chiar definiția puterii divine: ea ne permite să ne *depășim* limitele percepute. Discipolii au văzut cu ochii lor măiestria învățătorului asupra materiei solide. În acest caz, au descoperit motivul pentru a-și schimba felul în care gândeau despre relația lor cu lumea nu prin cuvintele unei legende transmise de la o generație la alta, ci prin observarea chiar de către ei a motivului. Au trăit direct și personal realizarea miracolului și, astfel, experiența lor a fost cea care i-a transmis minții că nu sunt legați de legile realității, așa cum erau ele cunoscute la acea vreme.

Adevărul Pur Uman 46: Când vedem că alt om depășește limitele acceptate pentru noi înșine, avem de ales: fie respingem ceea ce am văzut, considerând că este de neatins, fie acceptăm ceea ce am văzut și ne schimbăm sistemul de credințe pentru a ne adapta noii credințe.

Deși trăim la 900 de ani după Milarepa, viața de astăzi nu este atât de diferită de viața discipolilor din peșteră. Fiecare dintre noi se confruntă cu aceeași dilemă precum a lor când au fost martorii realizărilor yoghinului. Dilema este următoarea. Pe de o parte, familia, prietenii și apropiații discipolilor lui Milarepa trăiau într-un timp și într-un loc în care acceptau un anumit mod de a vedea lucrurile și funcționarea lumii. Acesta includea credința că stânca din peretele unei peșteri este o barieră pentru carnea corpului uman. Pe de altă parte, discipolii au fost martorii excepției de la „legi“.

Ironia este că ambele modalități de a vedea lumea erau absolut corecte. Fiecare dintre ele depindea de modul în care persoana alegea să se gândească la relația sa cu lumea într-un anumit moment de timp. Era vorba despre ceea ce acceptau și credeau.

Utilizând limbajul fizicii cuantice în locul miracolelor yoghine, un număr tot mai mare de savanți de top sugerează că Universul și tot ceea ce conține el este ceea ce „este“ *din cauza* forței conștienței însăși: convingerile noastre și ceea ce acceptăm ca realitate a lumii. În mod interesant, cu cât înțelegem mai bine relația dintre experiențele interioare și lumea noastră, cu atât această sugestie devine mai puțin deplasată.

Deși istorisirea despre amprentele mâinilor lui Milarepa este un exemplu puternic al călătoriei unui om pentru descoperirea relației cu lumea, nu trebuie să facem un pelerinaj în munții Himalaya pentru a descoperi același adevăr pentru noi! Sunt disponibile astăzi exemple moderne de evenimente miraculoase care sfidează paradigma științifică actuală și ne pun la încercare sistemele de credințe.

Discipolii măștrilor din trecut au trebuit să accepte puterea acelor miracole și ce au însemnat ele în viața lor în acea vreme. În mod asemănător, avem și noi oportunitatea de a face acest lucru astăzi. Vindecarea documentată a unei afecțiuni aparent incurabile folosind o formă avansată de lucru cu energia a deschis ușa către noi posibilități pentru miile de oameni care au călătorit în peșterile lui Milarepa ori au văzut dovezile înregistrate.

Miracol sau tehnologie?

În 1995, am avut ocazia să fiu martorul unui miracol al zilelor noastre pe care puțini oameni din lumea occidentală îl văzuseră la vremea respectivă. Studiam Chi-Lel, o formă de Qigong care tocmai fusese introdusă în Occident prin intermediul unei descendente de discipoli care au păstrat-o în China timp de 500 de ani. Miracolul a fost reprezentat de dispariția unei tumori letale din vezica urinară a unei femei adulte în mod imediat, verificabil și în timp real. Medicii occidentali au diagnosticat tumoarea ca fiind malignă și i-au spus că este inoperabilă. Ea le-a mulțumit pentru opinia lor și a început călătoria în protocoale alternative de vindecare care au condus-o în cele din urmă la experiența la care urma să fiu martor.

La un curs la care am participat împreună cu un număr mic de discipoli dedicați, grupului i s-a arătat un film creat de instructorul nostru. Acesta fusese rugat să înregistreze procedura în care participase la vindecarea petrecută în așa-numitul „spital fără medicamente”^{*} din Beijing, în China.

Clinica din Beijing era una dintre numeroasele din regiune care, la acea vreme, foloseau în mod curent metode tradiționale non-medicale de vindecare și o făceau cu succes previzibil. După ce instructorul a creat un context astfel încât filmul să aibă sens pentru noi, am fost pregătiți pentru ceea ce urma să vedem. Instructorul a subliniat că filmul avea ca scop să ne arate ceva: puterea de vindecare se află deja în fiecare dintre noi. *Nu* a fost reclamă pentru clinică sau invitație pentru toți cei cu o afecțiune letală să facă o cursă nebunească spre Beijing.

Ceea ce urma să vedem în film putea fi realizat oriunde, în sala de clasă sau acasă, în sufrageria familiei și prietenilor. Cheia vindecării, spunea el, este capacitatea de a concentra emoțiile și energia în corpul nostru sau în corpul unei persoane dragi (cu permisiunea sa) în mod noninvaziv și plin de compasiune.

Femeia din film venise la clinica fără medicamente ca ultimă speranță, întrucât orice altceva eșuase. Clinica a pus mai întâi accentul pe responsabilitatea personală pentru sănătatea zilnică. Femeii i s-a cerut să adopte un stil nou de viață, cu mișcare și respirație care susține viața, în loc ca personalul clinicii să o „repare” pur și simplu și să o trimită acasă. Aceste etape preliminare au fost vitale

^{*} Luke Chan, „101 Miracles of Natural Healing: Chi-Lel Qigong for Health, Longevity, Creativity, and Mental Clarity” (Beijing, Benefactor), 1995, material video.

pentru vindecare. Fără ele, vindecarea pe care urma să o trăiască se putea dovedi doar temporară sau chiar ineficientă. Protocoalele de susținere a vieții deprinse au inclus modalități noi de alimentație, forme blânde de mișcare pentru stimularea forței vitale (*chi*) din corp și tipuri speciale de respirație care favorizează vindecarea fizică.

Urmând aceste schimbări simple în stilul de viață timp de câteva săptămâni înainte de procedurile efective ale clinicii, corpul femeii a fost întărit pentru eventuala vindecare naturală. În urma procedurilor, a devenit logic ca femeia să urmeze tratamentul înregistrat în film.

Când a început filmarea, am văzut-o pe femeie întinsă pe ceea ce părea a fi o targă de spital. Era trează, pe deplin conștientă și nu i se administrase niciun sedativ sau anestezic. Trei medici în halate albe de laborator stăteau în spatele ei, în timp ce un tehnician ecograf era așezat în fața ei, ținând în mână o baghetă cu ultrasunete care urma să fie utilizată pentru a crea o imagine în timp real a masei din corpul ei. Ni s-a spus că imaginea nu va fi cronometrată, precum un film natural educativ care prezintă, de exemplu, procesul de formare a unei rețele neuronale, care durează zile întregi, condensat în doar câteva secunde. Filmul nostru nu urma să fie editat, astfel încât să observăm adevăratul efect al practicienilor asupra vindecării în timp real.

Filmul a fost scurt, mai puțin de 4 minute. În acest interval, toți am văzut ceva care este considerat un miracol de către știința modernă și standardele din medicina occidentală. Totuși, în contextul informațiilor împărtășite în această carte, este ceva ce are sens deplin. Practicienii au căzut de acord asupra unei fraze care să consolideze un tip special de sentiment în interiorul lor. Când am aflat traducerea în engleză a frazei, mi-am amintit de un

principiu dezvăluit de filosoful Neville Goddard: „Transformă-ți visul viitor în realitate prezentă asumându-ți sentimentul dorinței tale împlinite.”* Practicienii întrețineau sentimentul puternic, concentrat și simțit că femeia era deja vindecată.

Deși știau că tumoarea existase fizic în momentele dinaintea procesului, practicienii au recunoscut și faptul că existența acesteia era doar o eventualitate dintre multe altele din câmpul cuantic. În acea zi specială, ei au trezit codul care invocă o altă posibilitate în limbajul recunoscut de câmp și la care acesta reacționează: limbajul emoțiilor umane care direcționează energia.

Urmărindu-i pe practicieni, i-am auzit repetând cuvintele unui fel de mantră, care se traduce liber prin „deja împlinit, deja împlinit”. Micul nostru grup era absolut tăcut în timp ce urmăream cu uimire evenimentele derulate pe ecran. La început, părea că nu se întâmplă nimic. Dintr-o dată, în timp real, tumoarea a început să tremure și să nu mai fie vizibilă, ca și cum ar fi oscilat între realități. În câteva secunde, s-a estompat și apoi s-a evaporat complet de pe ecran. A dispărut.

Restul era încă acolo, așa cum fusese cu doar câteva secunde înainte. Totul, cu excepția tumorii care îi amenințase viața femeii. Pereții vezicii urinare erau la fel. Semelele de înregistrare de pe ecografie erau la fel. Camera arăta la fel. Practicienii și tehnicianul erau acolo și nimic „ciudat” nu părea să se fi întâmplat în altă parte, cu excepția afecțiunii care îi amenințase viața femeii cu doar câteva secunde înainte.

Tumoarea nu mai exista.

* Neville Goddard, *The Power of Awareness* (Marina del Rey, California, DeVorss, 1952), p. 10.

A muta munții

Îmi amintesc că mă gândeam la îndemnul spiritual străvechi conform căruia cu un pic credință concentrată – credința unui grăunte de muștar – este posibil să muți munții. Totodată, îmi amintesc că, înainte de acel moment, am crezut întotdeauna că mutarea munților era o metaforă. Acum știam că era ceva la propriu. Cei trei vindecători chinezi au mutat muntele biologic al tumorii și au făcut-o fără să atingă fizic corpul femeii.

În anii 1970, cercetătorii care studiau efectele Meditației Transcendentale (MT) au documentat următorul fapt: condițiile din lumea reală pot fi influențate când un număr relativ mic de meditatori avansați își efectuează meditațiile simultan.

Mai exact, cercetătorii au descoperit că, atunci când doar rădăcina pătrată a unui procent de 1% dintr-o anumită populație medita folosind tehnicile MT, populația studiată a înregistrat o scădere a infracțiunilor, mai puține accidente rutiere și mai puține vizite la Camera de urgențe a spitalului.

Formula dezvăluită de cercetătorii MT pentru orașe întregi pare să fi fost validată cu populația redusă a clinicii în ziua filmării. În filmul clinicii se aflau în total 6 persoane în timp ce avea loc vindecarea (3 practicieni, tehnicianul, operatorul de filmare și femeia supusă vindecării). Aplicând formula, rădăcina pătrată a 1% din populația acelei camere în acea zi era de numai 0,244 dintr-o persoană! Cu acceptarea și credința absolută a mai puțin de o persoană că vindecarea a avut deja loc, realitatea fizică a corpului femeii s-a schimbat.

Deși valorile în acest caz au fost mici, formula a rămas valabilă. După cum s-a menționat anterior, rădăcina pătrată a 1% dintr-o anumită populație este numărul *minim* de persoane necesare pentru a relansa o nouă realitate. După toate probabilitățile, toate cele 6 persoane din cameră au simțit sentimentul vindecării, iar înregistrarea video a arătat că a fost nevoie de 2 minute și 40 de secunde pentru ca trupul femeii să reflecte realitatea lor colectivă.

Având în vedere aceste statistici, după vizionarea filmului în sala de curs am profitat de ocazie și l-am întrebat pe instructor dacă a fost necesară prezența mai multor persoane pentru succesul rezultatului. Trebuia neapărat să fie 3 practicieni? Ar fi funcționat dacă ar fi fost doar doi? Sau chiar unul singur? Răspunsul instructorului oferă o concluzie puternică la această relatare. El ne-a spus: „După toate probabilitățile, femeia putea să realizeze vindecarea chiar dacă nu era nimeni în preajmă. *Era capabilă să se vindece singură*. Totuși, întrucât uneori ne este dificil să ne acceptăm puterea, se pare că ne descurcăm mai bine când suntem înconjurați de alți oameni care gândesc și cred la fel ca noi.” Și asta a fost. Iată confirmarea a ceea ce toți simțim, dar suntem adesea reticenți să afirmăm în viața noastră: suntem ființe extrem de puternice, cu abilități dumnezeiești când suntem conectați la câmpul de posibilități aflat la baza existenței noastre.

Condiționarea conform căreia suntem slabi, neputincioși și în mare parte nedemni de bunătate și vindecare ne sunt atât de adânc întipărite în psihic ca urmare a programelor primite de la familie, societate și instituții religioase, încât ne este adesea dificil să ne acceptăm puterea chiar și în ceea ce privește vindecarea. Din acest motiv, practicanții de Chi-Lel lucrează de obicei împreună cu alți

oameni pentru a-și sprijini pacienții, precum și unii pe alții, în timpul sesiunilor de vindecare.

Cu permisiunea practicienilor, am împărtășit de atunci acest film cu numeroase audiențe din întreaga lume. Există situații în care unii oameni au înregistrat și au distribuit fără permisiune extrase din film pe rețelele de socializare în mod iresponsabil, fără să explice contextul a ceea ce este prezentat. După cum ne putem imagina, această practică iresponsabilă a dus la confuzie pentru unii și neîncredere pentru alții, crezând că văd un „fals grosolan“, o imagine în photoshop sau modificată de IA. Împărtășesc aici semnificația filmului pentru a remedia eventualele confuzii cu privire la această practică și ce înseamnă ea.

De ce să nu fie vindecarea atât de simplă?

Reacțiile spectatorilor la film sunt variate și previzibile. Odată ce are loc vindecarea, există în general o tăcere scurtă în care oamenii înregistrează în inimă și minte ceea ce tocmai au văzut cu ochii lor. Tăcerea face loc suspinelor de bucurie, râsetelor și chiar aplauzelor. Pentru unii, vizionarea filmului este copleșitoare. Pentru alții, reprezintă validarea binevenită a ceea ce ei simt deja că este posibil. Totuși, chiar și convingerea lor este susținută de validarea tangibilă a faptului de a fi martor la ceea ce mulți consideră imposibil și de a vedea cum se întâmplă aceasta în timp real.

Pentru alte persoane mai sceptice, o întrebare pe care o aud de obicei este: „Dacă acest lucru este real, de ce nu știm despre el?“

Răspunsul meu este: „Acum știți!“

„Cât durează efectul vindecării?“ este următoarea întrebare. Când le-am adresat aceeași întrebare instructorilor,

am aflat că studiile de urmărire prezintă o rată de succes de 95% după 5 ani pentru pacienții care continuă practicile deprinse la clinică de respirație și mișcare și modificările stilului de viață, precum alimentația.

Cu un oftat provenit de undeva între dorința de a crede și frustrarea de a cunoaște atât de mulți oameni care nu au fost ajutați de tehnicile medicale occidentale convenționale, aud de obicei ceva de genul: „Este prea simplu... Nu poate fi atât de simplu!”

Dar de ce să nu ne așteptăm să fie atât de simplu? În cadrul câmpului, toate lucrurile sunt posibile, iar noi ne alegem eventualitățile. Știind că totul, de la cea mai oribilă suferință la extazul minunat, precum și fiecare posibilitate dintre aceste extreme, există deja ca potențial, este complet logic să avem puterea de a colapsa spațiul dintre extreme și de a aduce o posibilitate de alegere în viața noastră. Și avem puterea de a face acest lucru prin limbajul tăcut al divinității lăuntrice care îi comunică acelui câmp prin vehiculele imaginației, visurilor și convingerilor.

De ce să nu ne așteptăm ca vindecarea noastră să fie atât de simplă și ușoară?

Convingerea că suntem „aici” și că posibilitățile sunt „în afară” ne oferă uneori sentimentul inaccesibilității eventualităților pozitive. Dar aceleași reguli care descriu *modul* în care funcționează câmpul ne spun și că, într-o realitate profundă, ceea ce considerăm de obicei că este „în altă parte” este deja „aici” și invers. Este vorba despre modul în care ne gândim la noi înșine în câmpul posibilităților.

Descoperirile științifice din ultimii 150 de ani, precum rezultatul misterios al experimentului celor două fante, care arată cum undele invizibile de energie potențială se transformă în particule vizibile ale realității când le

observăm, demonstrează deja conexiunea intimă dintre conștiință, realitate și credință. Ele au mai arătat și altceva: creierul și corpul sunt echipate cu celule nervoase care ne permit să folosim și să participăm la această relație.

Capacitatea de a folosi conștiința pentru a ne orienta în câmpul care conectează toate lucrurile reprezintă exemplul deplin de aplicare modernă a relației străvechi dintre conștiință și lumea de fiecare zi.

Când „acolo“ este „aici“

În anii 1990, am avut ocazia să particip în calitate de vorbitor principal la o conferință internațională la care au luat cuvântul unele dintre cele mai importante voci din domeniul științei revoluționare. Am avut ocazia acolo să vorbesc direct cu gânditorii care deschideau calea în dezvăluirea noii povești umane, de la Edgar Mitchell, fost astronaut și al șaselea om care a pășit pe Lună, Zecharia Sitchin, lingvist și specialist erudit în tainele sumeriene, și fizicianul Michio Kaku, co-dezvoltatorul teoriei corzilor, până la psihologul John Mack, răpit de OZN.

Fiecare dintre savanți și cercetători a adus o perspectivă unică la povestea emergentă a Universului. Unul dintre cei mai influenți în ceea ce privește dezlegarea misterului divinității noastre a fost Russell Targ, fizician și parapsiholog american. Subiectul abordat de Targ în timpul vizitelor a fost legat de fenomenul cunoscut astăzi sub numele de „vedere la distanță“.

În anii 1970, Targ și echipa sa de la Institutul de Cercetare din cadrul Universității Stanford au primit sarcina de a valida mai întâi fenomenul vederii la distanță și apoi de a dezvolta un anumit protocol structurat. Acesta trebuia să poată fi repetat, predat altora și utilizat în diverse

aplicații, de la proiecte militare pentru identificarea locației armelor inamice ascunse până la aplicarea legii prin localizarea persoanelor dispărute.*

Vederea la distanță este, pe scurt, capacitatea unui om de a atinge starea de conștiență care îi permite să observe obiecte, locuri și evenimente îndepărtate în timp real fără să-și părăsească vreodată poziția fixă. În timpul sesiunii de vedere la distanță, persoana care vizualizează lucrează cu un facilitator instruit care o ajută să intre în acea stare specifică de conștiență și, odată ajunsă acolo, să o mențină în loc să alunece mai adânc în starea binecunoscută de somn și vis. Odată ce persoana a atins acel nivel, devine posibil să își manevreze conștiența și să se orienteze către orice locație din câmp pentru a vedea detaliile locului respectiv. La nivelul de existență atins în această stare de conștiență, conceptele de „aici” și „acolo” se destramă și, pentru persoana care navighează în câmp, aici este acolo, iar acolo este deja aici.

Locațiile vizate variază de la coordonate bine cunoscute, precum latitudinea și longitudinea, la un punct marcant de reper, adresa fizică a străzii sau chiar un număr de birou ori de apartament dintr-o clădire. După cum s-a menționat anterior, prin alcătuirea noastră biologică suntem legați de un câmp de energie și informații care nu este limitat de legile fizicii, timpului și spațiului.** Relația

* Russell Targ și Harold Puthoff, „Remote Viewing of Natural Targets”, Stanford Research Institute, 26 august 1974, <https://www.cia.gov/readingroom/docs/CIA-RDP96-00787R000500410001-3.pdf>. Inițial clasificat. Publicat în 7 august 2000.

** Rollin McCraty, Mike Atkinson și Raymond Trevor Bradley, „Electrophysiological Evidence of Intuition: Part 1. The Surprising Role of the Heart”, *Journal of Alternative and Complementary Medicine* 10, nr. 1 (februarie 2004), pp. 33–43, <https://doi.org/10.1089/107555304322849057>.

dintre biologia noastră și câmp înseamnă un fapt: conștientizarea persoanei care vede la distanță nu este limitată la ținte din prezent sau chiar de pe Pământ. Experimentele au demonstrat că este posibilă vizualizarea la distanță a evenimentelor care au loc în alte părți ale cosmosului, precum și a celor care se vor întâmpla în viitor ori s-au petrecut în trecut.

Intuiția profundă poate fi învățată

În 1972, Armata americană a intrat oficial în arena investigării intuiției profunde și a vederii la distanță prin intermediul strategiei *războiului extrasenzorial* din Războiul Rece. CIA a descoperit că fosta URSS experimenta de ani întregi cu telepatia umană și alte abilități extrasenzoriale, ceea ce a dezavantajat SUA, care au început explorarea târziu. În această perioadă, Targ și Harold Puthoff, colegul său de la Institutul de Cercetare Stanford, au fost contractați de armata americană pentru a investiga ceea ce s-a numit „fenomene extrasenzoriale repetabile” și posibilele lor aplicații militare.

Investigațiile inițiale de la Institut au dus la descoperirea aspectului identificat de cercetători ca fiind un „canal perceptiv pe distanțe de kilometri”^{*}. Altfel spus, primele experimente au confirmat că noi, oamenii, avem capacitatea de a simți și de a percepe – de a vedea la distanță – la nivel nonfizic întins pe distanțe mari, folosind starea modificată de conștiență.

^{*} Harold E. Puthoff și Russell Targ, „A Perceptual Channel for Information Transfer over Kilometer Distances: Historical Perspective and Recent Research”, *Proceedings of the Institute of Electrical and Electronics Engineers* 64, nr. 3 (martie 1976), pp. 329–354, <https://www.cia.gov/readingroom/docs/CIA-RDP79-00999A000300060005-1.pdf>. Inițial clasificat. Publicat în 24 iunie 2003.

Documentele declasificate arată că primele investigații au confirmat (1) „că este posibilă obținerea unor cantități semnificative de informații descriptive despre locații îndepărtate” și (2) „că distanța fizică separându-l pe subiect de scena care urmează să fie percepută nu afectează foarte mult acuratețea percepției”.^{*} În timpul experimentelor, investigatorii au lucrat cu oameni sensibili din punct de vedere extrasenzorial pentru a perfecționa protocoalele care au produs cele mai bune efecte în materie de vedere la distanță. Rezultatele au fost uimitoare.

De exemplu, unul dintre rapoartele declasificate descrie primele investigații pentru a determina validitatea protocoalelor dezvoltate de echipe. Obiectivul declarat al unuia dintre proiecte a fost vizualizarea echipamentelor de la Laboratorul Național Lawrence Livermore, din apropiere, situat la aproximativ 80 de kilometri de Universitatea Stanford, unde se afla persoana care efectua vederea la distanță. Raportul a arătat că „acuratețea generală a vederii la distanță a fost de 77%, iar fiabilitatea generală, de 78%”^{**}. Este interesant că acuratețea descrierii unei ferme cu mori de vânt situate chiar în afara laboratoarelor a fost de 100%.^{***}

Inelele lui Jupiter

Unul dintre cel mai des raportate experimente efectuate în această perioadă a fost realizat de Ingo Swann, cunoscut medium, artist și autor. Înainte ca sonda spațială Pioneer 10 a NASA să fie programată să treacă prin

^{*} Targ și Puthoff, „Remote Viewing of Natural Targets”.

^{**} Mahadeva Srinivasan, „Clairvoyant Remote Viewing: The US Sponsored Psychic Spying”, *Strategic Analysis*, 26, nr. 1 (ianuarie-martie 2002), https://ciaotest.cc.columbia.edu/olj/sa/sa_jan02srm01.html.

^{***} Srinivasan, „Clairvoyant Remote Viewing”.

centura de asteroizi și să exploreze planeta Jupiter, Swann a dorit mai întâi să vizualizeze chiar el planeta de la distanță. Dorea să compare ceea ce vedea intuitiv de la distanță cu imaginile și citirile reale trimise în cele din urmă de nava spațială pe Pământ.

Swann a făcut acest lucru în 1972 și, spre surprinderea sa și a anchetatorilor, prima sesiune de vedere la distanță a detectat un inel în jurul a ceea ce se considera la acea vreme a fi Jupiter fără inele. Experții au bănuț că el și-a direcționat cumva greșit vizionarea și au presupus că a depășit ținta Jupiter și că vizualiza de fapt inelele cunoscute ale lui Saturn, următoarea planetă mai îndepărtată din sistemul solar.

Însă precizia și acuratețea abilităților de vedere la distanță ale lui Swann au fost confirmate în 4 decembrie 1973. Atunci, NASA a primit imaginile trimise de nava spațială Pioneer 10 în timpul survolării lui Jupiter. De la astronomi și geologi la cosmologi și ingineri, toți au fost la fel de surprinși. Imaginile arătau limpede că Jupiter are de fapt o serie de inele, reflectând ceea ce Swann descriesese în sesiunea sa de observare.* Studiile ulterioare au arătat că inelele lui Jupiter sunt alcătuite în principal din praf, care este mai greu de detectat de pe Pământ decât inelele de gheață ale lui Saturn. Acest fapt a explicat de ce inelele nu fuseseră observate anterior de astronomi sau de nave spațiale.

Odată ce vedem, nu mai putem să pretindem că nu am făcut-o

Există un scop dublu al împărtășirii exemplelor din acest capitol. În primul rând, vreau să demonstrez cât de profundă este relația noastră perceptivă cu câmpul aflat la

* Srinivasan, „Clairvoyant Remote Viewing“.

baza realității noastre. În al doilea rând, vreau să arăt că suntem conectați biologic pentru a interacționa cu acest câmp prin intermediul conștiinței și intuiției în modalități extraordinare, semnificative și utile. Toate acestea sunt ilustrate de faptul că Armata americană a investit timp, energie și resurse în validarea vederii la distanță și apoi a dezvoltat protocoale care pot fi învățate și abilități pentru a le fi predate altora.

Evenimente precum cele descrise de relatările din acest capitol, dar și altele, ne oferă o indicație asupra capacităților care ne așteaptă când ne îmbrățișăm potențialul uman. Ele ne arată că, dacă o persoană deprinde și dezvoltă abilitățile următoare, dovezile sugerează că toți putem învăța să facem aceste lucruri:

- să se conecteze cu precizie la starea de bine a unei persoane dragi aflate de cealaltă parte a lumii
- să își ridice starea de conștiință la nivelul la care nu mai este limitată de materia fizică
- să vindece afecțiuni care pun viața în pericol și pe care medicina convențională evită să le abordeze
- să vizualizeze la cerere locuri, obiecte și persoane îndepărtate din trecut, prezent și viitor, precum și din alte lumi, cu grad ridicat de acuratețe

Acest eșantion de exemple impresionante dezvăluie capacități și aptitudini posibile grație umanității noastre. Ele sunt disponibile pentru fiecare dintre noi. De fapt, prin intermediul unora dintre cele mai vechi și mai prețuite tradiții spirituale, ni se spune că destinul nostru este să îmbrățișăm aceste abilități extraordinare – și mai mult decât atât.

Metoda de a utiliza potențialul extraordinar al unui om pentru a-i inspira pe alții să se vadă într-o lumină nouă era bine cunoscută și îmbrățișată în tradițiile vechilor maeștri. De exemplu, cele patru evanghelii ale Noului Testament îl descriu pe maestrul Iisus din Nazaret înfăptuind lucrări miraculoase, precum înmulțirea unor cantități limitate de alimente pentru a-i hrăni pe cei mulți, vindecarea răniților și bolnavilor și chiar readucerea la viață a celor morți.

Când era întrebat cum reușea vindecările, Iisus atribuia abilitățile sale aparent miraculoase în primul rând relației cu Dumnezeu. Apoi, le spunea discipolilor că sunt capabili să facă aceleași lucruri precum el și chiar mai mult decât atât în timpul vieții lor dacă își dau voie să creadă în ceea ce le-a arătat și să urmeze calea oferită.

De exemplu, în *Ioan* 14, 12, Iisus spune: „Cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” (sublinierea mea)

Aceste cuvinte, deși vechi, nu sunt depășite. Știința a dezvăluit că, atunci când suntem martori personali la faptele extraordinare ale altora, corpul nostru – rețelele neuronale, neuronii-oglină, secrețiile hormonale, reacțiile imunitare și fiziologia generală – este influențat pozitiv de această experiență. Senzația de impact înseamnă că timpul ne spune că tot ceea ce am văzut la altcineva este posibil și pentru noi.

Avem nevoie de motive ca să credem în noi

Literatura tradițiilor spirituale străvechi din întreaga lume, precum diverse scripturi hinduse și texte biblice, ne spune că trăim într-o lume a iluziei și într-o epocă plină de

amăgire. Descoperirile împărtășite în cartea de față confirmă temele din această literatură:

- *Iluzia* este că suntem ființe imperfecte, fragile și neputincioase, susceptibile la boli, care fac parte dintr-o lume separată de noi.
- *Amăgirea* este că, în starea aparent vulnerabilă de slăbiciune, ne este necesar ceva dincolo de noi ca să fim sănătoși și să avem succes în lume.

Ni se spune în prezent că acest salvator este înlocuirea corpului cu aproximări artificiale ale biologiei naturale. Latura perfidă a înșelăciunii este că soluțiile pe care suntem încurajați să le acceptăm vor acoperi în realitate puterea divinității noastre și ne vor face și mai vulnerabili la frica și controlul pe care spunem că vrem să le vindecăm și să le depășim.

Suntem datori să ne păstrăm și să ne protejăm darul trupului și divinitatea care ne-a fost dăruită cu mult timp în urmă. Când ne trăim divinitatea în viața cotidiană, ne amintim că suntem o specie benefică prin natura umanității noastre.

Adevărul Pur Uman 47: A ne trăi divinitatea înseamnă a ne vindeca de convingerea înșelătoare că suntem ființe cu defecte, fragile și neputincioase, care au nevoie de ceva din afară ca să reușească în lume și să prospere în viață.

Când suntem martorii divinității altora, ne trezim la realitatea faptului că suntem Dumnezeu/eterni în corp. Această conștientizare trebuie să devină principiul călăuzitor al noii lumi care se naște și fundamentul noii povești umane.

6

Om sau hibrid?

A cui idee de progres o urmăm?

„Devenim o specie hibridă – o fuziune
între biologie și tehnologie.”

Dan Brown (1964 –),
romancier american

În timpul crizei financiare din 2008, Rahm Emanuel, șeful de cabinet al președintelui Barack Obama, a rostit celebra afirmație „Niciodată nu trebuie să lași o criză gravă să se irosească. Vreau să spun prin aceasta că este o oportunitate de a face lucruri pe care crezi că nu aveai posibilitatea să le faci înainte”^{*}. Declarația și gândirea aflate la baza acesteia au devenit cunoscute sub numele de „Regula lui Rahm” și au fost utilizate pentru a justifica acțiuni fără precedent în ceea ce privește politicile financiare. Printre acestea se numără reducerea ratelor dobânzilor la 0% și adoptarea de către Congres a Legii de Stabilizare Economică de Urgență

^{*} John Mutter, „Opportunity from Crisis: Who Really Benefits from PostDisaster Rebuilding Efforts”, *Foreign Affairs*, 18 aprilie 2016, <https://www.foreignaffairs.com/world/opportunity-crisis>.

din 2008, în valoare de 700 de miliarde de dolari, cunoscută și sub numele de „salvarea băncilor” sau „salvarea Wall Street”, care a împiedicat lichidarea marilor bănci și instituții financiare din cauza crizei. Nu este surprinzător faptul că Regula lui Rahm a fost utilizată în timpul perioadelor de criză și după anul 2008.

În ianuarie 2020, Klaus Schwab, fondatorul Forumului Economic Mondial (FEM), a deschis reuniunea anuală a organizației de la Davos, în Elveția, declarând că pandemia Covid-19 le oferă membrilor săi o oportunitate rară, fără precedent în istorie. Criza paralizantă, susținea el, inclusiv pierderea de afaceri și locuri de muncă, perturbarea lanțurilor de aprovizionare la nivel global și prăbușirea unor economii întregi, le oferă guvernelor și companiilor motivul de a pune în aplicare politici și reforme care să depășească simpla remediere a sistemelor defectuoase și ineficiente.

El a văzut pandemia ca fiind oportunitatea de a aplica Regula lui Rahm la scară largă, un vehicul pentru a implementa schimbări radicale în societatea globală însăși și, în cele din urmă, în viața noastră. A numit această oportunitate „Marea Resetare”, termen utilizat în prezent în mod obișnuit pentru a justifica schimbări sociale, economice, financiare și biologice umane imense. Toate acestea sunt acum propuse și, în unele cazuri, sunt puse în aplicare prin intermediul programului ONU al celor 17 Obiective de Dezvoltare Durabilă (ODD). Data până la care aceste obiective urmează să fie puse complet în aplicare a fost stabilită pentru anul 2030. Mișcarea de a implementa atât de multe schimbări radicale într-o perioadă atât de scurtă a declanșat o mare parte din tulburările economice și sociale la care suntem martori în lumea de astăzi.

Adevărul Pur Uman 48: În 2020, FEM a anunțat planurile pentru Marea Resetare, o încercare fără precedent de a construi o nouă societate digitală în urma pandemiei globale aflată încă în curs de desfășurare și a haosului provocat de blocajele petrecute în numeroase țări în acel an.

În loc să-i ajute pe oameni, companiile și economiile naționale să se recupereze după impactul paralizant al pandemiei din 2020, viziunea lui Schwab a fost și continuă să fie refacerea lumii din jur și a lumii din noi în modalități care sună ca intriga unui film SF distopic.

În timpul unui interviu acordat la Școala Lee Kuan Yew de Politici Publice din Singapore, Schwab a declarat că lumea trăiește în prezent a Patra Revoluție Industrială. După cum știm, Prima Revoluție Industrială este recunoscută în mod obișnuit ca fiind trecerea pe scară largă, începând din jurul anului 1760, de la agricultură la industrie, producția de bunuri și automatizarea care au ușurat mult viața oamenilor.

A Doua Revoluție Industrială a început în 1879, odată cu inventarea becului și a unei multitudini de dispozitive alimentate cu energie electrică, de la liniile de asamblare pentru construirea mașinilor și țeserea textilelor până la invenția aparatelor de birou și de uz casnic conectabile.

Revoluția digitală, care a început în 1980, a declanșat a Treia Revoluție Industrială. Aceasta este marcată de apariția computerelor personale și de faptul că proprietatea asupra datelor a devenit baza piețelor, economiilor și producției.

Potrivit lui Schwab, a Patra Revoluție Industrială are loc acum. Ea constă în fuzionarea tuturor tehnologiilor

din revoluțiile industriale anterioare într-o singură realitate transumanistă, extrem de conectată și interconectată digital. Lucrările publice elaborate de FEM arată viziunea pentru această vastă sferă de date: întregul sistem să fie guvernat automat de algoritmi sofisticăți, supraveghere intensă și un sistem avansat de IA. Schwab și alți membri FEM consideră convergența vieții fizice, digitale și biologice drept următoarea etapă inevitabilă de progres în evoluția civilizației și a omenirii.

Adevărul Pur Uman 49: Viziunea pentru Marea Resetare este de a ne uni pe noi și toate sistemele actuale de finanțe, afaceri, producție, transport și fabricație alimentară pe care le folosim, precum și obiceiurile de consum, călătorie, stil de viață și cheltuieli, într-o singură rețea vastă gestionată și reglementată prin supravegherea unei IA avansate.

Eu consider că integrarea propusă de FEM a corpului și conștiinței umane în peisajul digital este iresponsabilă și periculoasă și reprezintă o amenințare ireversibilă la adresa vieții și umanității noastre.

În iunie 2019, FEM și ONU au semnat Cadrul de Parteneriat Strategic, document care prezintă un set cuprinzător de obiective pe care speră să le atingă reciproc până în 2030. Ca urmare a influenței exercitate de guvernele, corporațiile și instituțiile financiare care alcătuiesc FEM și a acestei colaborări recente cu ONU și guvernele lumii, voi folosi afirmațiile publice și obiectivele declarate ale ONU ca exemple specifice ale încercării mai ample de a introduce transumanismul în viața noastră.

Introducerea noastră în matrice

Schwab a clarificat exact aspectele vieții care vor fi afectate de Marea Resetare. „Nu este doar o revoluție digitală. Este digitală și, desigur, fizică prin nanotehnologie, *dar este și biologică.*“* (sublinierea mea) Componenta biologică identificată de Schwab este cea mai îngrijorătoare în ceea ce privește umanitatea noastră. Când afirmă că revoluția digitală este „biologică“, el spune că o parte a revoluției include fuzionarea sau înlocuirea corpului natural cu sisteme digitale din diverse motive.

Credința FEM că evoluția ca specie este cumva legată de „progresul“ fuziunii nanotehnologiei și IA cu corpul uman deschide calea către o serie de consecințe tulburătoare și întrebări fără răspuns. În secțiunile următoare, vom explora modul în care transumanismul intenționează să îmbine tehnologia cu corpul uman și ce înseamnă aceasta pentru viața de fiecare zi.

Adevărul Pur Uman 50: Cheia succesului Marii Resetări este fuziunea digitală a oamenilor, incluzând biometria intimă și semnele vitale, precum și semnele de furie, frică și bucurie, în matricea globală, pentru a fi interpretate de sisteme automatizate.

Unele elemente ale Marii Resetări sunt deja în curs de desfășurare. Ele transformă deja lumea din jur. Un exemplu îl reprezintă politicile care înlocuiesc agricultura

* Klaus Schwab, „What Is the Fourth Industrial Revolution? by Prof Klaus Schwab“, Lee Kuan Yew School of Public Policy, 13 iulie 2016, <https://www.youtube.com/watch?v=7xUk1F7dyvI>.

organică deținută la nivel local și de mici dimensiuni cu mari ferme corporatiste care necesită pesticide și tehnologii OMG pentru a se menține. Un altul constă în obiectivele climatice care, dacă ar fi îndeplinite, ar crea de fapt un mediu global pe care nu l-am mai văzut din Pleistocen – o eră improprie pentru orice formă de viață de pe Pământ, inclusiv pentru specia umană. În timp ce aceste elemente ale Marii Resetări schimbă lumea din jur, după cum vom vedea mai târziu în acest capitol, propunerile biologice ale lui Schwab și ale altora sunt menite să schimbe lumea din interiorul nostru.

Cea mai îngrijorătoare parte a Marii Resetări este faptul că unele aspecte ale agendei ne sunt deja implementate în viață și în corp fără a se răspunde la întrebări fundamentale privind relația noastră cu obiectivele sau, dacă se răspunde la ele, fără ca răspunsurile să fie împărtășite în mod deschis.

Iată câteva dintre aceste întrebări fundamentale: Cine decide ce tehnologii sunt de fapt bune pentru noi? Ce criterii sunt utilizate pentru a ne asigura că acestea sunt cu adevărat sigure? Cine stabilește ce populații și grupuri sunt obligate să adopte anumite tipuri de tehnologie? În ce măsură vom fi obligați – și chiar forțați – să respectăm aceste decizii?

Este important să recunoaștem că, în prezent, numeroase decizii care modifică biologia sunt luate de persoane și organizații pe care noi, cetățeni ai țărilor respective, nu le-am ales să ne reprezinte, pe noi sau interesele noastre. Printre aceste organizații se numără corporații a căror misiune axată pe profit reprezintă un conflict evident de interese când vine vorba despre luarea de decizii privind politica socială, asistența medicală și stilul nostru de viață.

Cât de multă suveranitate avem noi, cetățenii, în privința alegerii de a accepta sau de a respinge introducerea în corp a terapiei genice inovatoare sau tehnologiei medicale și de alt tip, precum cipurile RFID (acum disponibile ca opțiune pentru membrii serviciilor militare americane și utilizate frecvent la oameni pentru afaceri și aplicații financiare în unele țări europene, precum Suedia, și cu acceptare tot mai largă în Franța, Marea Britanie și Mexic)?

Nu aș scrie despre propunerile Marii Resetări dacă ele ar reflecta doar considerațiile întâmplătoare ale câtorva intelectuali universitari inofensivi, care se întâlnesc o dată pe an într-o bibliotecă veche și întunecată pentru a discuta despre evenimentele globale. Însă aceste idei sunt reprezentative pentru ceva mult mai mare, mai bine organizat și mai intenționat decât atât. Ele reflectă în mod direct acțiunile intenționate și obiectivele declarate ale FEM, care au fost rafinate de la prima sa reuniune convocată de Schwab, în 24 ianuarie 1971.

Scurtă privire asupra unui parteneriat îngrijorător

În 2019, programul ONU de modificare a societății globale, cunoscut sub numele de „Obiectivele de Dezvoltare Durabilă (ODD) ale ONU pentru 2030“, a devenit un vehicul juridic și politic care să permită punerea în aplicare a Marii Resetări a FEM. Deși nu reprezintă în sine subiectul acestei discuții, cele 17 obiective de inginerie socială ale programului sunt importante pentru amenințarea transumanistă la adresa umanității și divinității noastre înnăscute. Din acest motiv, voi rezuma pe scurt preocupările mele folosind un exemplu reprezentativ al obiectivelor ONU.

În 2015, ONU a propus această serie de 17 obiective cu scopul declarat de „a ne transforma lumea”^{*}. Clarificând și mai mult intenția obiectivelor, ONU le consideră „o chemare la acțiune pentru a pune capăt sărăciei și inegalității, a proteja planeta și a ne asigura că toți oamenii se bucură de sănătate, dreptate și prosperitate”^{**}. La prima vedere, aceste obiective exprimă viziunea minunată a ceea ce ar fi posibil dacă națiunile ar coopera pentru a face din lume un loc mai bun. Fiecare are un titlu care îi definește scopul, precum „Sănătate și stare de bine”, „Zero foamete” și „Orașe și comunități durabile”. Și, fără îndoială, fiecare reprezintă o aspirație sinceră și aparent altruistă. Cine nu și-ar dori sănătate într-o lume devastată de boli? Cine nu și-ar dori să vadă zero foamete în condițiile în care o mare parte a familiei noastre globale se confruntă cu aceasta?

Să fie limpede: problema nu o reprezintă obiectivele în sine, ci modul în care ONU a convenit să le realizeze. Acordul de parteneriat din 2019 dintre FEM și ONU stabilește intențiile acestora de a valorifica puterea financiară și politică a corporațiilor membre ale FEM ca temelie pentru Marea Resetare.

Adevărul Pur Uman 51: În 2019, ONU a încheiat în mod oficial un parteneriat cu FEM pentru a accelera punerea în aplicare a Marii Resetări, folosind Obiectivele de Dezvoltare Durabilă (ODD) 2030 ca vehicul în acest sens.

^{*} „Sustainable Development Goals”, Organizația Mondială a Sănătății, accesat în 12 iulie 2024, <https://www.who.int/europe/about-us/our-work/sustainable-development-goals>.

^{**} *Idem*.

De exemplu, ODD 2, țelul „Zero foamete“, este unul care mă pasionează în mod deosebit. Statisticile globale arată că avem în prezent alimente mai mult decât suficiente pentru a hrăni fiecare copil, femeie și bărbat de pe fața Pământului. Nu există nicio lipsă de provizii. Nu din cauza lipsei de alimente sunt înfometați și mor de foame membrii familiei noastre globale. Problema este lipsa de leadership care ar face o prioritate din ajungerea alimentelor deținute deja în locurile și la oamenii cu cea mai mare nevoie de ele.

Când menționez leadershipul, nu mă refer neapărat la conducerea politică a unei națiuni precum SUA, Marea Britanie, Rusia sau China. Mă refer la gândirea tuturor liderilor, inclusiv a ta și a mea, și la modul în care conducem în comunitate prin politicile noastre. Prea puțini lideri au făcut din bunăstarea umană universală o prioritate vitală. Ținând cont de acești factori, consider că livrarea proviziilor alimentare existente în locurile cu cele mai mari nevoi reprezintă un scop declarat și o prioritate în obiectivul „Zero foamete“. Totuși, detaliile planului pentru ODD 2 se concentrează asupra tehnologiei și companiilor agricole, în locul acestei schimbări vitale în gândire și în prioritățile umane.

ODD 2 propune „creșterea investițiilor, inclusiv prin intensificarea cooperării internaționale, în infrastructura rurală, cercetarea și serviciile de extensie agricolă, dezvoltarea tehnologică și bănci de gene de plante și animale pentru a spori capacitatea de producție agricolă în țările în curs de dezvoltare, în special în țările cel mai puțin dezvoltate“* (sublinierea mea).

*„Goal 2: Zero Hunger“, Organizația Națiunilor Unite, accesat în 12 iulie 2024, <https://www.un.org/sustainabledevelopment/hunger>.

Având în vedere viziunea atât a FEM, cât și a ONU, direcția acestui obiectiv ne spune că din atingerea obiectivului de eliminare a foametei la nivel global fac parte absorbția fermelor familiale mici și private de către marile conglomerate corporatiste și utilizarea ingineriei genetice pentru culturile în sine, precum și pentru modificarea biologiei insectelor care sunt atrase de culturi, împreună cu aplicarea de aditivi chimici și pesticide specializate.

Această temă a înlocuirii metodelor locale de agricultură, pe care s-au bazat în mod tradițional familiile și comunitățile, cu programe centralizate conduse de mari întreprinderi și firme de înaltă tehnologie nu este izolată la doar unul dintre obiective. De exemplu, modalitatea de atingere a ODD 3, care vizează „asigurarea vieții sănătoase și promovarea stării de bine pentru toți, la orice vârstă”, include politici de „sprijinire a cercetării și dezvoltării de vaccinuri și medicamente pentru bolile transmisibile și netransmisibile care afectează în principal țările în curs de dezvoltare [și] asigurarea accesului la medicamente și vaccinuri esențiale la prețuri accesibile”^{*}.

Este adevărat, unele vaccinuri tradiționale folosite cu succes de peste un secol pentru populațiile vulnerabile își au încă rolul lor. Dar utilizarea generalizată a noilor terapii genice propuse pentru a îndeplini obiectivele acestor programe-terapii, atât de noi încât nu se cunosc posibilele efecte pe termen lung și de durată asupra copiilor și populației adulte, se poate dovedi mai problematică decât bolile în sine.

^{*} „SDG Target 3.b Essential Medicines and Vaccines“, Organizația Mondială a Sănătății, Global Health Observatory, accesat în 12 iulie 2024, https://www.who.int/data/gho/data/themes/topics/sdg-target-3_b-development-assistance-and-vaccine-coverage.

Împărtășesc asemenea exemple pentru a oferi o idee despre modul în care ceea ce era viziunea izolată și utopică a câtorva persoane care se întâlneau în fiecare an la Davos a fuzionat acum cu eforturile personalului ONU, sprijinit și finanțat la nivel global. Iar concentrarea lor combinată are potențialul de a juca un rol important și îngrijorător în viața noastră.

Când a fost supusă la vot punerea în aplicare a ODD-2030, viziunea lor combinată a câștigat aprobarea a peste jumătate dintre națiunile membre ale ONU. Documentul ratificat acum la nivel internațional îi permite unui sistem digitalizat, supravegheat și controlat de transumanism și guverne să devină realitate în timpul vieții noastre.

În următoarele secțiuni ale acestui capitol, voi analiza în profunzime politicile propuse, tehnologia care le va face posibile și ce pot să însemne acestea pentru noi, pentru evoluția ca specie și divinitatea noastră înăscută.

Pregătirea terenului pentru Marea Resetare

În 2018, cu doi ani înainte de pandemia din 2020, care a declanșat Marea Resetare, Yuval Noah Harari, voce influentă în elaborarea politicilor FEM, a prezentat la Davos o viziune distopică asupra lumii și asupra locului nostru în ea care, în opinia sa, ne așteaptă peste doar câțiva ani. Harari este autor prolific, filosof și profesor de istorie. Un articol din 2022 publicat în *Current Affairs* îl desemna drept consilierul și consultantul preferat al „unora dintre cei mai puternici oameni din lume”^{*}. Printre cei consiliați se

^{*} Darshana Narayanan, „The Dangerous Populist Science of Yuval Noah Harari”, *Current Affairs*, 6 iulie 2022, <https://www.currentaffairs.org/2022/07/the-dangerous-populist-science-of-yuval-noah-harari>.

numără membri ai UNESCO, directori ai FMI și persoane cu influență mediatică, precum Mark Zuckerberg, fondatorul Meta.

Viziunile lui Harari cu privire la viitorul nostru au fost prezentate pentru prima dată la reuniunea anuală a FEM din 2018 și apoi din nou în perioada de vârf a pandemiei din 2020. Acestea sunt deosebit de îngrijorătoare din cauza vocii sale influente și amplorii schimbărilor pe care FEM și ONU încearcă să le impună societății globale.

Harari și-a început prezentarea din 2020 afirmând cu autoritate și în mod concret despre generația noastră că este „probabil una dintre ultimele de *Homo sapiens*“*. Apoi a spus că, în câțiva ani, progresele rapide ale tehnologiei ne vor permite să proiectăm „corpul, creierul și mintea“ în așa măsură încât vom deveni o specie mai diferită față de noi înșine în acel moment viitor decât suntem astăzi față de neanderthalienii care au trăit acum 40 000 de ani.

Harari afirmă că singurul factor care va permite schimbarea atât de drastică și rapidă îl reprezintă recunoașterea în prezent a biologiei umane ca o „tehnologie“ care poate fi piratată. El consideră că trupul nostru complex poate fi redus la un sistem de algoritmi în măsură a fi cunoscuți, revizuiți și în cele din urmă rescriși.** Dar, așa cum am descoperit în exemplul fetițelor gemene modificate genetic din Capitolul 3, încă nu s-a stabilit la a cui idee de „îmbunătățire“ sau la ce fel de perfecțiune se va conforma un astfel de om modificat.

* Yuval Noah Harari, „Will the Future Be Human? Yuval Noah Harari“, Forumul Economic Mondial, 25 ianuarie 2018, <https://www.youtube.com/watch?v=hL9uk4hKyg4>.

** *Idem*.

Așa cum ne amintește cunoscuta zicală „frumusețea stă în ochii privitorului“, ideea arbitrară despre ceea ce-l face pe om îmbunătățit sau perfecționat pare să stea în ochii celor care fac editarea genetică. Mulțumită acestei capacități divine de a rescrie codul genetic al vieții înseși, Harari consideră că oamenii vor fi modificați pentru a interacționa cu lumea digitală în modalități de neconceput cu doar câțiva ani în urmă.

În prezentarea sa de la Davos, Harari și-a detaliat perspectiva asupra viitorului nostru recunoscând că, în cei 4 miliarde de ani anteriori, întreaga viață a fost guvernată de doi factori: legile selecției naturale și principiile biochimiei organice. Progresele tehnologice de care dispunem astăzi fac posibilă ocolirea ambilor factori. Cel puțin așa consideră susținătorii Marii Resetări. Ei își imaginează formele de viață din viitor ca fiind definite nu de evoluția naturală a vieții biologice, ci reprezentând produse ale modelului nostru inteligent. „Nu modelul inteligent al unui zeu aflat deasupra norilor, ci modelul nostru inteligent și modelul inteligent al cloud-urilor: cloud-ul* IBM și cloud-ul Microsoft“**, clarifică Harari.

Harari rezumă această parte a prezentării sale din 2020 afirmând că în prezent depășim barierele care au limitat organismele la viața organică naturală și intrăm într-o eră care include viața anorganică. Altfel spus, el consideră că ne aflăm în pragul dezvoltării unor forme de viață bazate pe mașini în loc de carbon, așa cum suntem noi. Problema cu asemenea aprecieri în ceea ce privește oamenii provine din gândirea descrisă anterior în carte. Conform dovezilor prezentate în Capitolul 3, conștiința care animă corpul uman

* Joc de cuvinte bazat pe polisemia cuvântului *cloud*: „nor“ sau „sistem de stocare“. (n.tr.)

** Yuval Noah Harari, „Will the Future Be Human?“.

și care este sursa empatiei, cugetării și intelectului nu se găsește în corpul în sine. Mai degrabă, celulele și materialul genetic care alcătuiesc corpul fizic sunt canalul către o parte din noi care nu este conținută în corpul fizic.

Adevărul Pur Uman 52: Luând cuvântul la Davos în fața organizațiilor, corporațiilor și instituțiilor financiare ale căror operațiuni și scopuri ne influențează viața cotidiană, Yuval Noah Harari a declarat că biologia umană este acum o „tehnologie” care poate fi piratată.

Când aud viziunea împărtășită de Harari, reacția mea este imediată și definitivă. Instinctul îmi spune imediat „Nu!”. „Nu” traiectoriei pe care ne-am plasat. „Nu” normalizării acceptării pe scară largă a dispozitivelor tehnologice în corp. „Nu” ușurinței cu care unii futuriști acceptă această direcție tehnologică drept progres și următorul pas inevitabil în evoluția umană. Dacă Harari ar fi fost singura persoană care intenționează acest viitor eventual, probabil că nici nu i-aș fi menționat viziunea aici. Dar nu este singurul.

Ca ecou al opiniilor lui Harari, Amy Webb, profesoară la NYU Stern School of Business, a detaliat ce înseamnă rescrierea codurilor genetice ale diferitelor specii. În timpul unei mese rotunde speciale a FEM, ea a declarat: „Vorbim despre îmbunătățirea biologiei și redefinirea organismelor în scopuri benefice. Acest lucru ne va permite nu doar să modificăm genomurile, ci și, mai important, să scriem un nou cod pentru viață. Vom avea permisiune la nivel de scriere.”*

* „World Economics [sic] Forum Discusses mRNA“, Tony Heller, 6 ianuarie 2023, <https://www.youtube.com/watch?v=P8Fn07gMtxY>.

Permisuniunea la nivel de scriere menționată de Webb este o referire la jargonul programării informatice. Ea înseamnă că programatorul are capacitatea (permisiunea) de a accesa efectiv blocurile de construcție ale unui cod la nivel elementar. Acest acces face posibilă schimbarea blocurilor, rescrierea codului și obținerea de rezultate noi.

Același principiu de programare pe calculator se aplică și în cazul permisiunilor de a interveni în codul ADN fundamental al vieții umane.

Am ajuns la momentul istoric în care avem capacitatea de a șterge, tăia, lipi, îmbina și reduce la tăcere (inactiva) genele care ne fac cine și ce suntem. Asta înseamnă că, precum în cazul accesului la codul computerului, și noi putem fi modificați, schimbați și refăcuți în modalități care ne determină să devenim ceva foarte diferit de ceea ce am fost în trecut. Înseamnă totodată că poate fi creată o formă de viață umană complet nouă, cu caracteristici și capacități care o separă și o fac foarte diferită de ceilalți membri ai speciei noastre.

Aplicațiile acestor noi forme de viață pot să varieze de la ființe umanoide rezistente la toxine și radiații, care să îndeplinească sarcini ce le-ar dăuna celor pur umani care nu sunt îmbunătățiți, până la dezvoltarea de supersoldăți cu „capacități biologice îmbunătățite“. Și există zvonuri că armata chineză deja lucrează la aceasta din urmă.*

Luarea în considerare a unui asemenea tip de modificare umană reflectă o filosofie eronată încă de la început.

* Stephen Chen, „Chinese Team behind Extreme Animal Gene Experiment Says It May Lead to Super Soldiers Who Survive Nuclear Fallout“, *South China Morning Post*, 29 martie 2023, <https://www.scmp.com/news/china/science/article/3215286/chinese-team-behind-extreme-animal-gene-experiment-says-it-may-lead-super-soldiers-who-survive>.

Această gândire pornește de la premisa că avem în noi ceva care este stricat și trebuie „reparat“.

Repararea „defectelor“ umane

Trăim într-un moment istoric în care natura excepțională a umanității noastre este pusă la îndoială, negată și redusă la o succesiune de variabile în ecuația vieții. Ca variabile, aceste calități pot fi manipulate, revizuite și chiar înlocuite cu totul. În „Transhumanism and the Death of Human Exceptionalism“, scriitorul Peter Clarke sintetizează această gândire afirmând: „Ca mișcare filosofică, transumanismul pledează pentru îmbunătățirea omenirii prin modificări genetice și amplificări tehnologice, considerând că nu există nimic deosebit de sacru în condiția umană. El recunoaște de la bun început că trupul și mintea sunt pline de defecte care nu numai că pot fi reparate, ci și *trebuie* să fie reparate.“*

David Pearce, filosof și transumanist britanic, a subliniat și mai mult așa-numitele „defecte“ ale umanității noastre. În timpul unui interviu cu el și un coleg cofondator al Human+ (cunoscută anterior ca Asociația Transumanistă Globală), Pearce a afirmat că utilizarea tehnologiei este singura opțiune pentru a obține lumea de pace și prosperitate la care tânjim: „Dacă vrem să trăim în Paradis, va trebui să îl proiectăm chiar noi. Dacă vrem viață veșnică, va trebui să ne rescriem codul genetic plin de erori și să devenim dumnezei.“**

* Peter Clarke, „Transhumanism and the Death of Human Exceptionalism“, Areo, 7 martie 2019, <https://areomagazine.com/2019/03/06/transhumanism-and-the-death-of-human-exceptionalism>.

** Andres Lomena, „Transhumanism: Nick Bostrom and David Pearce Talk to Andres Lomena“, *Literal Magazine* 31 (iarna 2012–2013), p. 58, <https://literalmagazine.com/assets/l31-web.pdf>.

Așadar, care sunt „erorile” din umanitatea noastră care trebuie reparate? Probabil nu este o surpriză faptul că unele dintre cele mai prețioase calități pe care le apreciem și le sărbătorim se numără printre defectele percepute la care se referea Pearce.

În secțiunile următoare, voi identifica unele dintre caracteristicile-cheie considerate de transumanişti defecte umane.

Defectul 1: „Defectul” emoției umane

Un aspect al umanității noastre considerat cel mai adesea defect este capacitatea de a simți emoții profunde și uneori aparent ilogice. De la puterea violentă de a ne răni și distruge unii pe alții la puterea miraculoasă de vindecare provenită din bucurie și iubire, emoția umană rămâne o forță incertă și misterioasă. Până în prezent, încercările de a proiecta și reproduce emoțiile umane cu ajutorul software-ului s-au blocat în frustrare și dezamăgire.

Cariere și vieți întregi au fost dedicate cultivării și dezvoltării exprimării emoțiilor noastre, celebrate sub formă de muzică, poezie, sculptură, pictură și dans. Creatorii fac acest lucru în speranța că experiențele lor comune vor potoli cumva setea de conectare dorită intens de toți. Emoțiile individuale sunt cele care formează legăturile colective care ne unesc ca societăți și comunități.

Autorul Jonathan Cook descrie gândirea care propune desființarea emoțiilor umane. „În timp ce unele versiuni ale transumanismului prevăd o viață emoțională îmbunătățită prin integrarea cu tehnologia digitală, mulți dintre cei care încearcă în prezent să îmbunătățească viața umană cu ajutorul IA emoționale merg în direcția opusă,

*folosind instrumente de analiză a sentimentelor ca să le învețe pe ființele umane cum să-și reprime emoțiile.”**
(sublinierea mea)

Din punctul meu de vedere, ultimul lucru de care avem nevoie este o IA capabilă cumva să modereze și în cele din urmă să reprime emoțiile umane. Dezvoltarea acesteia este probabil una dintre cele mai periculoase căi pe care putem alege vreodată să o urmăm ca specie. În epoca noastră de extreme și conflicte dezlanțuite în întreaga lume, ființele lipsite de emoții nu ar empatiza cu cei care suferă cel mai mult.

Capacitatea de a simți și de a exprima ceea ce simțim este probabil una dintre cele mai puternice, pline de speranță și promițătoare forțe din viața noastră. Puterea emoțiilor este cea care ne permite să apreciem frumusețea apusului de soare pe o plajă, a plimbării de dimineată într-o pădure și a chimiei sexuale care ne atrage magnetic spre alții. Emoțiile au legătură directă și cu empatia la adresa altora, inclusiv a dușmanilor noștri. Empatia pentru viața, familia și suferința celor cu care ne aflăm în conflict este cea care conduce adesea la negocierile care fac pacea posibilă.

Descoperirile recente ale științei moderne se adaugă acum unui număr tot mai mare de dovezi care sugerează că abilitatea de a simți emoții în prezența frumuseții este mai mult decât o simplă experiență plăcută, fiind o putere reală și transformatoare. Experiența în privința frumuseții, de exemplu, și emoția pe care frumusețea o provoacă în noi sunt directe, senzuale și transformatoare.

*Jonathan Cook, „Should AI Cure Humanity of Its Emotions?“, *Medium*, 7 august 2018, <https://jonathanccook.medium.com/should-ai-cure-humanity-of-its-emotions-2a3a041428e1>.

Se consideră că noi, oamenii, suntem singura specie vie cu capacitatea de a percepe frumusețea în lumea din jur și de a o căuta în viața cotidiană. Prin experimentarea frumuseții ni se oferă puterea de a modifica senzațiile din corp. La rândul lor, senzațiile sunt direct legate de modul în care neuronii „se conectează” și „se aprind” (se activează), modificând astfel chimia celulelor și organelor. Frumusețea are puterea de a ne schimba viața și nu este exagerat să afirmăm că aceeași frumusețe care ne schimbă viața are puterea de a ne transforma lumea!

Există o cheie pentru a le permite emoțiilor să ne modifice percepțiile și comportamentul: trebuie să alegem să privim dincolo de vătămarea, durerea și suferința care ne sunt prezentate în acel moment pentru a recunoaște frumusețea existentă deja în toate lucrurile. Abia atunci vom fi dezvăluit puterea alegerii frumuseții în viața noastră. Iar acest lucru necesită evoluția și desăvârșirea puterii emoțiilor. Cook rezumă aceasta minunat: „Ca să merite să trăim în el, viitorul trebuie să fie mai mult, nu mai puțin, emoțional.”*

Defectul 2: „Defectul” nașterii din uter

Dintotdeauna, copiii au crescut în pântec. Femeile au riscat consecințele eventuale și durerea nașterii în schimbul beneficiilor de a aduce o nouă viață pe lume. Nașterea naturală poate fi minunată și plină de bucurie. Unele femei au orgasm în timpul ei. Dar poate fi și periculoasă, dureroasă, vătămătoare din punct de vedere fizic și plină de incertitudini și complicații, inclusiv, în unele cazuri, fatală pentru mame și copii.

Potrivit lui Otto Rank, psihanalist austriac, experiența nașterii copilului și separarea care urmează nașterii

* Cook, „Should AI Cure Humanity“.

naturale, inclusiv împingerea bruscă din siguranța uterului cald și lichid într-un mediu mai rece și mai uscat și șocul fizic al tăierii cordonului ombilical, reprezintă prima și poate cea mai intensă traumă din viața noastră. El susține că această experiență ne stabilește cursul stării emoționale de bine pentru tot restul vieții.

Transumanistii consideră acum trauma, suferința și pericolele asociate nașterii naturale ca fiind depășite și opționale. Ei și-au propus să „rezolve” problema femeilor în corpul cărora cresc copiii prin utilizarea tehnologiei avansate de editare a genelor și a uterului artificial, intenționând să obțină acest lucru până în 2050.

De fapt, suntem mai aproape de realitatea nașterilor în afara uterului decât își dau seama mulți oameni. Într-un studiu publicat în revista *Nature Communications*, Emily Partridge, de la Spitalul de Copii din Philadelphia, a condus o echipă care a reușit să creeze pânțe artificiale pline de lichid, dătătoare de viață, pentru opt fetoși de miel. Oile sunt adesea folosite ca înlocuitori ai oamenilor în cercetare din cauza asemănării în ceea ce privește venele, arterele și mărimea creierului.*

Mieii din acest studiu aveau între 105 și 115 zile, echivalentul unui făt uman de 23 de săptămâni, vârsta esențială pentru somnul REM și reacțiile la mediu. În uterele artificiale, creierul, organele și chiar blana mieilor s-au dezvoltat în mod normal în timpul petrecut în interiorul dispozitivelor.

În cazul în care experimentele continuă să fie încununate de succes, iar tehnologia avansată este aprobată de

* Emily A. Partridge *et al.*, „An Extra-Uterine System to Physiologically Support the Extreme Premature Lamb”, *Nature Communications* 8 (25 aprilie 2017), p. 15112, <https://doi.org/10.1038/ncomms15112>.

FDA, așa cum se așteaptă în viitorul apropiat, cercetătorii consideră că, în 3–5 ani, pânțele artificiale vor fi utilizate la bebeluși umani în circumstanțe speciale.

Aceasta este o veste binevenită pentru medicii și mamele care se confruntă cu situații medicale extreme care duc la nașteri premature periculoase și uneori fatale. Totuși, odată ce opțiunea uterului artificial va fi în vigoare, transumanistii susțin că noile dispozitive și editarea genetică a embrionilor vor deveni în curând obișnuite. Ei consideră că asemenea tehnologii vor înlocui incertitudinile concepției naturale și eventualele complicații ale nașterii naturale.

Zoltan Istvan, o voce importantă a mișcării transumaniste, speculează astfel cu privire la calendarul realizării nașterii umane fără uter: „Scopul prezent al domeniului în creștere al nașterii prin ectogeneză [*nota autorului*: nașterea fără uter natural] este de a-l utiliza pentru a-i menține în viață – și încă în creștere – pe copiii născuți prematur în jurul a 23–24 de săptămâni. În cele din urmă, aceste progrese vor conduce probabil la o eră a copiilor născuți fără a mai fi deloc necesar uterul femeii.“*

Din punct de vedere istoric, actul concepției umane (sexul) și decizia de a aduce pe lume un copil au fost strâns legate de conexiunea dintre parteneri și structura familiei. Această conexiune include angajamentul implicit că bebelușul rezultat va fi îngrijit și i se vor oferi competențele necesare pentru a se dezvolta în mediul său imediat. Potrivit lui Istvan, una dintre eventualele consecințe ale nașterilor transumaniste care utilizează pânțele artificiale

* Zoltan Istvan, „Transumanist Science Will Free Women from Their Biological Clocks“, *Quartz*, 14 ianuarie 2019, <https://qz.com/1515884/transumanist-science-will-free-women-from-their-biological-clocks>.

autonome este legată de asemenea factori. Capacitatea de a concepe și de a naște fără uterul femeii „poate să ducă în cele din urmă la o societate în care relațiile, sexuale sau de altă natură nu sunt necesare din punct de vedere funcțional pentru a continua specia umană”^{*}.

Altfel spus, în lumina acestor tehnologii, nu este atât de exagerat să ne imaginăm o lume a fabricilor de producere a copiilor, structuri mari asemănătoare depozitelor în care rânduri de pânțecă artificiale conțin fetuși umani vii. În timpul dezvoltării lor, feteșii pot fi „optimizați” pentru funcții specifice, precum performanțe atletice sau creșterea IQ-ului – ori să devină supersoldăți – cu ajutorul tehnologiei de editare a genelor și monitorizați de computere și IA până în momentul... *nașterii* lor? Deocamdată, nici măcar nu deținem vocabularul necesar pentru a denumi rezultatul unei schimbări atât de drastice în viața umană. Nu ar fi corect să spunem că acești copii sunt „născuți”, deoarece nu ar exista o naștere reală, așa cum se întâmplă în mod obișnuit cu ieșirea prin canalul de naștere.

La sfârșitul dezvoltării lor în uterul artificial, bebelușii ar fi efectiv *transferați* din mediul lichid al tehnologiei în aerul uscat și în mâinile unui tehnician sau în brațele unui receptor mecanizat – un robot. Dacă acest lucru sună precum filmul SF *The Matrix* din 1999, trebuie să ne întrebăm: de unde vin ideile pentru asemenea viziuni futuriste?

Unii cercetători și futuriști consideră că filmele pe care le creăm astăzi sunt reflecțiile conștienței de masă care ne informează cu privire la ceea ce ne așteptăm să trăim în viață pe baza traiectoriei actuale a politicilor, gândirii și tehnologiei. În lumea de astăzi, vedem precursorii exact ai rezultatului tocmai descris, începând cu scăderea rapidă și fără precedent a ratei natalității la nivel mondial.

^{*} Istvan, „Transumanist Science Will Free Women“.

Conform datelor ONU, lumea a atins un nivel maxim al fertilității feminine în 1963, cu o medie de 5,3 copii născuți în acel an raportat la numărul de femei.* De atunci, această rată a scăzut cu peste 50%, ajungând la o medie de 2,32 copii.** Până în 2021, peste jumătate dintre țările lumii vor avea o rată a natalității sub rata de înlocuire de 2,1 copii, necesară pentru menținerea populației globale actuale.***

Fertilitatea umană este complexă și există o serie de factori care contribuie la scăderea ratei natalității. Printre aceștia se numără toxinele din mediul înconjurător și perturbatorii hormonal care afectează calitatea spermei, precum și viabilitatea ovulelor. În plus, factorii sociali și economici din țările mai bogate au deplasat atenția și semnificația creșterii unei familii până în punctul în care aceasta este considerată mai degrabă opțională decât necesară.

Consider că scăderea reală și foarte rapidă a fertilității împreună cu opțiunea de a aduce pe lume un copil fără durerea și suferința fizică aferente au deschis ușa nașterii de copii „concepuți genetic” în afara uterului – viziunea transumanștilor de a elimina defectele umane prin inginerie pentru a crea societatea ideală.

Deoarece transumanștii consideră defecte unele dintre cele mai valoroase trăsături umane, este deosebit de tulburătoare tendința de a ne „edita” capacitățile prețioase.

* Max Roser, „Fertility Rate”, Our World in Data, ultima modificare: martie 2024, <https://ourworldindata.org/fertility-rate>.

** *Idem*.

*** „The Lancet: Declines in Global Fertility Rates Set to Transform Global Population Patterns by 2100”, Institute for Health Metrics and Evaluation, 20 martie 2024, <https://www.healthdata.org/news-events/newsroom/news-releases/lancet-dramatic-declines-global-fertility-rates-set-transform>.

Exact la acest lucru se referea Yuval Noah Harari când a afirmat că suntem printre ultimele generații de *Homo sapiens*. El ne transmitea că progresele tehnologice de care dispunem acum, gândirea aflată la baza direcției în care ne îndreptăm și rezultatele deja apărute ne conduc spre a deveni forme hibride de viață care nu mai sunt pur umane.

Adevărul Pur Uman 53: Transumanismul consideră că unele dintre cele mai prețuite caracteristici și abilități ale noastre sunt defecte care pot fi remediate și „reparate” cu ajutorul tehnologiei avansate de editare genetică și nanorobotică disponibile în prezent.

Această nouă specie de hibrizi tehnoumeni este necesară pentru a pune în aplicare principiile Marii Resetări. Altfel spus, în absența hibrizilor tehnoumeni propuși, Marea Resetare nu poate fi implementată. Odată ce defectele emoțiilor și rezultatele imprecise ale concepției aleatorii au fost „rezolvate”, transumanismul consideră că următorul pas este să rezolve „defectele” din societate.

Cum ar arăta o societate transumanistă?

Lumea propusă a Marii Resetări care ar „repara” societatea postpandemică este o lume a înlocuirii. Este o lume care înlocuiește ideile și valorile precum individualitatea, unicitatea, inovarea și încrederea în sine cu o societate slabă și omogenă considerată corectă și egală pentru toți. Dar există o problemă: ceea ce este considerat ca fiind corect și egal de către unii, mai ales cei aflați la putere, este o lume în care alții dintre noi și-au pierdut multe dintre libertățile câștigate cu greu.

Este o lume în care discursul, ideile și informațiile sunt controlate. Ele trebuie să fie astfel pentru ca noile inovații și opțiuni care amenință starea de fapt să nu fie cunoscute sau puse la dispoziție. În loc de lumea tradițională și consacrată a vieții localizate, care s-a dovedit sănătoasă, durabilă și viabilă timp de milenii, lumea Marii Resetări este una a uniformizării și a centralizării puterii, controlului și resurselor, toate reglementate cu ajutorul unui nou val de tehnologii de supraveghere și sisteme „inteligente“.

În discursul său din 2020 adresat participanților la Davos, Harari a descris modul în care algoritmi IA ai Marii Resetări ne vor cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine. Aceștia vor prezice totul, de la starea viitoare de sănătate și durata vieții până la cunoașterea preferințelor sexuale chiar înainte ca noi să le identificăm în copilărie. Harari împărtășește din experiența sa personală cât de diferită (și probabil mai bună) i-ar fi fost viața dacă ar fi știut de timpuriu ce înseamnă sentimentele sale sexuale, în loc să se zbată ajungând la concluzia preferinței pentru același sex, pe care o IA ar fi fost în măsură să i-o ofere cu ani înainte. El susține că algoritmi vor ști aceste lucruri despre noi mulțimită interfețelor digitale om-mașină integrate fiziologic, care le vor permite accesul la detaliile intime ale vieții noastre. Aceasta va include accesul la gândurile și sentimentele intime referitoare la experiențele personale de viață.

O asemenea transparență îi va permite IA să ne ajute și să ne facă anumite aspecte ale vieții mai convenabile, dar ne prezintă și proverbiala sabie cu două tăișuri. De exemplu, este posibil ca adevărul dezvăluit de datele noastre biometrice, precum ritmul cardiac, reacția chimică a pielii și dilatarea pupilelor, să ne scoată la iveală

sentimentele autentice cu privire la o nouă politică guvernamentală sau de asistență medicală cu care nu suntem de acord, iar acest adevăr să fie folosit împotriva noastră. Datele ar arăta în mod corect că am respins emoțional noua politică, deși în aparență am dat din cap, am bătut din palme și am făcut anumite lucruri ca să o susținem.

Să sperăm că acest nivel de abuz de date nu se va întâmpla niciodată. Însă tehnologia este deja disponibilă pentru a susține un astfel de scenariu, dacă se face alegerea în acest sens.

Iată de ce începerea rapidă a fuzionării tehnologiei cu corpul și încercarea de a normaliza utilizarea de dispozitive în interiorul nostru este atât de îngrijorătoare. În timp ce nanodispozitivele de astăzi sunt cu siguranță cele mai avansate din istoria omenirii și pot fi categoric aplicate pentru cele mai înalte beneficii în sănătate și vindecare, acestea sunt dezvoltate într-un mediu în care puterile se luptă pentru influența și controlul lor în încercarea de a ne „perfecționa” specia.

Am mai văzut acest lucru. Ceea ce observăm astăzi este doar cea mai recentă repetiție a vechii idei care a luat amploare la începutul secolului XX, când se numea „eugenie”.

Un nume nou pentru o idee veche

O definiție de dicționar pentru „eugenie” este „practică sau susținerea reproducerii selective controlate a populațiilor umane (prin sterilizare) pentru a le îmbunătăți compoziția genetică”.

* *Merriam-Webster Dictionary*, „eugenics”, accesat în 12 iulie 2024, <https://www.merriam-webster.com/dictionary/eugenics>.

Tehnologia CRISPR de editare a genelor, descrisă anterior, face acum posibilă alegerea trăsăturilor copilului înainte să se nască. Nașterile reușite ale gemenelor editate genetic din China au demonstrat că această tehnologie a depășit deja nivelul teoriei. Implicațiile morale și sociale ale editării genetice a oamenilor ne-au plasat pe un teritoriu neexplorat și au reaprins conversația cu privire la acest tip de tehnologie și la ceea ce înseamnă ea în viața noastră. Deși reapariția discuției pare nouă pentru membrii generațiilor mai tinere, ideea de a folosi selecția naturală în favoarea anumitor trăsături a apărut de fapt cu mult timp în urmă.

În Europa secolului al XIX-lea, de exemplu, era un lucru obișnuit să se încurajeze familiile cu trăsături „dezirabile”, precum frumusețea, inteligența și sănătatea, să aibă cât mai mulți copii, în încercarea de a insufla populației locale asemenea trăsături minunate. Dar există și o latură întunecată a acestei gândiri: persoanele cu trăsături considerate indezirabile, precum antecedente penale, boli mintale, dizabilități fizice sau inteligență scăzută, erau descurajate și adesea împiedicate să procreze. Practicile utilizate la acea vreme pentru a preveni aceste nașteri includeau sterilizarea forțată, forme primitive de avort și posibilitatea legală de a împiedica anumite căsătorii în care rezultatul unei sarcini ar fi fost suspect. Aceste practici au fost formalizate și instituționalizate la începutul secolului XX sub termenul generic de „eugenie”.

Problema evidentă aflată la baza filosofiei eugeniei este legată de cine stabilește criteriile și ia deciziile care determină calitățile umane considerate „bune” sau nu. În trecut, rasismul, asemenea decizii și consecințele lor oribile se bazau adesea pe pseudoștiință și opinia publică.

Adevărul Pur Uman 54: Utilizarea editării genetice și a terapiilor chimice în gestionarea concepției și nașterilor umane pentru asigurarea rezultatului predeterminat al trăsăturilor „dezirabile” este versiunea înalt tehnologizată a vechi ideologii a eugeniei.

O lucrare publicată în 1999 de *BMJ* prezintă din perspectivă științifică, nu pur emoțională, trei preocupări care decurg din gândirea eugenică. Articolul afirmă: „Cele mai frecvente argumente împotriva oricărei încercări fie de a evita o trăsătură prin inginerie genetică germinală, fie de a crea mai mulți copii cu trăsăturile dorite se încadrează în trei categorii: îngrijorări legate de prezența forței sau a *constrângerii*, impunerea unor standarde arbitrare de *perfectiune* sau *inegalități* care pot să apară din permiterea practicii alegerii eugeniei.”* Iată în continuare o scurtă discuție despre fiecare dintre aceste preocupări.

Preocuparea 1: Constrângerea

Este suficient să privim doar mișcarea eugenică de la începutul secolului XX pentru a găsi exemple ale modului în care o societate impune prin constrângere restricții ale opțiunilor reproductive în încercarea de a limita sau chiar de a elimina părți întregi ale sale. Între circa 1907 și începutul anilor 1970, peste 60 000 de oameni din SUA au fost sterilizați legal împotriva voinței lor, lucru posibil conform legislației eugenice acceptate la acea vreme.**

* Arthur L. Caplan, Glenn McGee și David Magnus, „What Is Immoral about Eugenics?“, *BMJ* 319, nr. 7220 (13 noiembrie 1999), 1284, <https://doi.org/10.1136/bmj.319.7220.1284>.

** Paul Lombardo, „Eugenics Sterilization Laws“, Eugenics Archive, Dolan DNA Learning Center, Cold Spring Harbor Laboratory, accesat în 12 iulie 2024, http://www.eugenicsarchive.org/html/eugenics/essay_8_fs.html.

Articolul *BMJ* citat în secțiunea anterioară afirmă că politicile constrângătoare de reproducere de orice fel, inclusiv sterilizarea forțată, obiceiurile reproductive și partenerii obligatorii, sunt „condamnabile din punct de vedere moral” din partea oricărei forme de autoritate, inclusiv a guvernelor și instituțiilor.

Dreptul de a nu fi supus unor astfel de limite este larg recunoscut și acceptat în comunitatea globală, fiind fundamental în dreptul internațional. Totuși, articolul recunoaște și faptul că este posibil să se adopte tehnologii și practici pentru a urmări un rezultat dorit la naștere în ceea ce privește sănătatea sau avantajul genetic, cu consimțământ informat, prin alegere, fără obligativitate.

Preocuparea 2: Standardele arbitrare de perfecțiune

Obiectivul transumanist de optimizare a calităților umane este profund înrădăcinat în ideea de a atinge „perfecțiunea”. Însă conceptul de perfecțiune umană este în cel mai bun caz subiectiv. Cu excepția cazului în care perfecțiunea căutată se referă la sănătate fizică, vindecare și stare de bine mentală și emoțională, criteriile acesteia sunt de obicei determinate de cultură, societate și mediu. Ele se pot schimba în timp și sunt stabilite prin compararea unui individ sau a unei întregi clase de oameni cu un fel de standard arbitrar convenit de cei care efectuează comparația.

Articolul *BMJ* din 1999 face distincție între încercarea de a determina trăsăturile subiective ale unui copil, precum culoarea părului și a ochilor, care poate fi o chestiune de preferință personală a părinților, și eugenia populației. În cazul acesteia, ideile unei elite restrânse sunt impuse populației întregi în încercarea de a „elimina” trăsăturile considerate indezirabile.

Lumea a fost martoră la un exemplu extrem al acestui tip de eugenie între 1933 și 1945. Atunci, Germania nazistă a folosit sterilizarea forțată a peste 400 000 de oameni, reproducerea selectivă și, în cele din urmă, eutanasia în masă pentru a curăța statul de minorități etnice, populații LGBTQ și persoane considerate în mod subiectiv nedemne de viață de către autorități, precum cele cu epilepsie sau sindrom Down.*

Sperăm că am învățat din atrocitățile secolului XX și am recunoscut pericolul gândirii eugenice. Însă mișcarea transumanistă și tehnologia care face posibil omul digital au reaprins discuția. În împlinirea viziunii Marii Resetări, a cui idee de perfecțiune va fi folosită ca reper al acesteia? Cine va decide ce calități merită păstrate când vine vorba despre proiectarea vieții unui copil și alegerea trăsăturilor care vor ghida această viață în lume?

Preocuparea 3: Inegalitatea

Pe lângă preocupările legate de reproducerea obligatorie și natura subiectivă a utilizării editării genetice pentru a produce copii „perfecti”, definiți astfel conform unor standarde arbitrare, există posibilitatea reală, chiar probabilitatea, de a produce o societate stratificată formată din cei care sunt optimizați și cei care nu sunt.

Acest tip de societate în caste poate să rezulte cu ușurință din factorii economici deja prezenți care separă familiile în societățile din întreaga lume. Există părinți care își permit asistență medicală și au acces la progresele tehnologice care le favorizează alegerea în privința trăsăturilor

* „Fact Sheet: Eugenics and Scientific Racism“, National Human Genome Research Institute, accesat în 12 iulie 2024, <https://www.genome.gov/about-genomics/fact-sheets/Eugenics-and-Scientific-Racism>.

copiilor. În mod evident, ei ar deține avantajul față de cei care nu își permit asistență medicală și nu au acces la astfel de opțiuni.

Se ajunge astfel cu ușurință la o lume a celor care au și a celor care nu au tehnologie, în care abilitățile atletice și cognitive și caracteristicile fizice proiectate vor fi folosite pentru a crea o ierarhie socială care accentuează inegalitatea economică și educațională de astăzi. Se poate argumenta în mod rezonabil că o astfel de ierarhie există deja în unele locuri în prezent. Factorii descriși în secțiunile anterioare sunt cei care riscă să adâncească decalajul, adăugându-se la factorii care creează privilegii sociale.

* * *

Preocupările identificate în articolul *BMJ* din 1999 sunt reale și îngrijorătoare. După toate probabilitățile, repercusiunile menționate ale tuturor celor trei probleme asociate cu eugenia – prezența constrângerii, standardele arbitrare de perfecțiune și inegalitatea – vor continua probabil în viitorul apropiat. Acest lucru este posibil întrucât ele reflectă un mod de gândire actual și în creștere în lumea de astăzi.

Deși preocupările primesc nume moderne și sunt acceptate ca fiind produsul „tradiției” sau culturii, avem deja principiul *constrângerii*, de exemplu, sub forma căsătoriilor aranjate și forțate pentru a păstra intactă proprietatea și ascendența.

Avem deja principiul *perfecțiunii*, exprimat în ideile subiective în privința frumuseții în societate și în întreaga industrie a chirurgiei estetice. Acestea se adaptează gândirii actuale referitoare la ceea ce este de dorit cu privire la îmbătrânirea feței și proporțiile corpului fizic, de exemplu.

Avem deja realitatea *inegalității*, exprimată în viața celor cu sau fără resurse economice, celor capabili și celor incapabili să beneficieze de progresele tehnologice și editarea genetică selectivă a copiilor înainte de naștere.

Noua preocupare este faptul că progresele tehnologice rapide fac acum posibilă răspândirea urgentă a acestei gândiri transumaniste la scară globală, dincolo de cele câteva națiuni industrializate în care este inițiată. Dacă acest lucru s-ar întâmpla, empatia pe care aspirăm să o simțim unii pentru alții și relațiile intime pe care le prețuim ca specie vor deveni rapid rămășițe ale trecutului nostru.

Adevărul Pur Uman 55: Ideologia eugeniei și a reproducerii selective este inerentă viziunii transumaniste a Marii Resetări.

Iată probabil cea mai tristă parte a acestui scenariu transumanist: după ce prima generație de oameni modificați va fi îndoctrinită cu acest mod de gândire și trăire, iar utilizarea dispozitivelor de monitorizare nanotehnologice va fi acceptată și normalizată în viața cotidiană, aceasta va fi tot ceea ce va cunoaște lumea. Noua generație va cunoaște doar experiența din timpul vieții sale. Suveranitatea umană și ideea de confidențialitate personală la nivel intim vor deveni rămășițe învechite ale trecutului depășit.

În numeroase privințe, o vedem deja cum se întâmplă astăzi. Iar gândirea care face posibilă acest tip de îndoctrinare este consecința faptului că generațiilor recente nu li s-a oferit niciun motiv să își onoreze corpul sau să-și respecte darul umanității.

Venerarea tehnologiei

Trăim într-o epocă în care tehnologia avansată s-a dezvoltat atât de rapid, încât există grupuri demografice întregi de tineri care nu își imaginează o lume fără ea, fără acces imediat la computer, iPad, smartphone, internet și conexiune cu prietenii. Nu și-o imaginează întrucât nu au trăit niciodată într-o lume fără aceste lucruri.

De exemplu, persoanele născute între 1982 și 1994, plus/minus 1 an, fac parte din categoria demografică a Generației Y (Gen Y sau, mai frecvent, Mileniali). Ei își mai amintesc de lumea *dinainte* ca telefoanele mobile să intre în scenă și computerele să devină necesități pentru viața modernă, când asemenea computere erau considerate doar dispozitive opționale, folosite în principal la serviciu pentru a rezuma statistici pe foi de calcul.

Computerele personale au devenit obișnuite abia în anii 1990, odată cu dezvoltarea microprocesoarelor care au făcut posibilă reducerea în dimensiuni a dispozitivelor. Chiar și atunci, acestea erau utilizate mai mult pentru jocuri video și vizionarea de filme decât pentru aplicații de afaceri. Generația născută după mijlocul anilor 1990 (Gen Z) a trăit într-o lume în care dispozitivele tehnologice avansate au existat „dintotdeauna”. Membrii ei nu au cunoscut niciodată o lume în care să nu aibă posibilitatea de a ține un dispozitiv inteligent în palmă ca să găsească răspunsul la orice întrebare din istorie și știință, să asculte orice muzică de la orice artist sau compozitor, din orice moment al istoriei, sau să calculeze instantaneu cât bacșiș să-i lase chelnerului la prânz.

Totodată, această generație nu a trăit niciodată într-o lume în care viața personală a prietenilor, familiei și

vedetelor să nu fie împărtășită pe mai multe platforme ale rețelelor sociale. Tocmai această generație a fost vizată și îndoctrinită cu succes prin sistemele publice de educație pentru a se considera inferioară tehnologiei pe care se bazează când face anumite lucruri. Din acest motiv, generația care îi urmează Generației Z este în pericol de a ceda filosofiei eugeniei digitale care ne amenință acum specia.

Membrii ei sunt vulnerabili întrucât, cu rare excepții, figurile de autoritate în care ei au încredere astăzi și au avut încredere în trecut, precum și profesorii și învățătorii în care noi am avut încredere pentru educația copiilor noștri, nu le-au oferit niciodată motive să se gândească la ei înșiși în modalități benefice și pozitive. Aceasta se întâmplă nu neapărat prin omiterea din îndoctrinare a calităților personale unice și caracterului special al umanității noastre, ci, mai degrabă, din cauza efortului concertat de a-i împiedica să-și recunoască aceste calități speciale și să accepte puterea divinității lor.

Adevărul Pur Uman 56: Generațiile tinere sunt deosebit de vulnerabile la amenințările transumanismului întrucât au crescut într-o lume tehnologică, în care atracția computerelor și IA sunt prezentate drept harul salvator al omenirii.

Tinerii de astăzi au fost condiționați să se vadă ca victime neputincioase ale unei lumi asupra căreia nu dețin niciun control. Ei au fost învățați să se teamă și să urască, de exemplu, carbonul, chiar materialul din care este făcut corpul lor, toate formele de viață și planeta. Li s-a spus despre carbon că este rău, o otravă pentru lumea noastră și că orice este făcut din carbon și îi folosește este viciat prin însăși natura sa.

Această gândire conduce la mentalitatea de victimă/salvator. Și tocmai de aceea farmecul transumanismului și filosofia eugenică de la baza acestuia par atrăgătoare pentru generațiile tinere.

Cine nu și-ar dori să aibă în creier un cip care să consume mai puțină energie carbonică și să îi permită să joace pe computer jocuri precum *Grand Theft Auto* și *Call of Duty* fără să aibă nevoie de cablu pentru a se conecta la o mașină? Cine nu și-ar dori să-și aibă referatele și rapoartele științifice compuse de o IA de pe laptop mai rapidă și mai eficientă decât ei?

De ce nu ar dori ca ChatGPT să compună muzică pentru a se potrivi cu versurile cântecului pe care același ChatGPT l-a compus cu doar câteva momente în urmă? Sau să creeze pe pânză în doar câteva minute o imagine rafinată care ar fi fost realizată de om în ore întregi cu inspirație, pricepere, murdărie și probabil nu ar fi reprezentat o minunată operă de artă?

Răspunsul la fiecare dintre aceste întrebări este același. Pierdem ceva de fiecare dată când îi cedăm tehnicii creativitatea, imaginația și capacitatea noastră de a raționa. Pierdem o parte din noi, din umanitatea noastră. Și, deși probabil nu recunoaștem că acest lucru se întâmplă, iar impactul imediat pare mărunț la început, există efecte profunde, cumulative și de durată pe care suntem datori să le analizăm cu seriozitate.

Tocmai pierderea umanității și a divinității noastre este oferită ca motiv pentru unele dintre cele mai misterioase și inexplicabile evenimente care au măturat lumea începând cu anii 1960.

Avertisment pentru respingerea transumanismului

La începutul anilor 1990, John Mack, profesor la Școala de Medicină Harvard, a demarat un proiect de documentare sistematică a numeroaselor rapoarte privind persoane care au fost răpite temporar împotriva voinței lor de ceea ce par a fi ființe din alte lumi, cu nave futuriste care nu sunt fabricate de oameni – fenomenul *răpirii de către extratereștri*. Din 1977 până la moartea sa misterioasă, în 2004, Mack a ținut prima pagină a ziarelor cu rapoartele sale, fiind autor, medic, șef al Departamentului de psihiatrie al universității și laureat al Premiului Pulitzer.

Mack a îndurat umilințe publice, critici din partea administrației de la Harvard și a fost chiar evitat de unii colegi pentru încercările sale de a investiga în mod oficial fenomenul acestor răpiri ca om de știință, folosind instrumente și metodologii științifice. Criticile afirmau că, prin efectuarea investigațiilor științifice, el legitima un fenomen considerat de obicei rezultatul unor probleme emoționale ale persoanelor care raportau răpirile și ceva de care mediul academic prefera să se distanțeze.

La acea vreme, se credea că oamenii care pretindeau că au fost răpiți erau victime ale unor probleme psihologice nerezolvate, schizofrenice sau pur și simplu „nebuni”. Totuși, prin examinarea personală a sute de răpiți, Mack a demonstrat că aceștia nu erau nebuni. Deși, așa cum era de așteptat, mulți fuseseră zguduiți de experiențele lor, fiind incapabili să înțeleagă ce li s-a întâmplat, erau totuși sănătoși din punct de vedere clinic. Consecvența detaliilor din diferitele relatări ale răpiților cu privire la experiențele lor

și capacitatea de a povesti ceea ce s-a întâmplat în mod rațional și metodic însemna că se întâmplase altceva. Și, orice ar fi fost acel „altceva“, lumea academică obișnuită îl trecea cu vederea.

Am avut ocazia și norocul de a-l cunoaște personal pe John Mack și de a merge împreună cu el într-un circuit de conferințe și seminare la mijlocul anilor 1990. În urma acestor întâlniri, a conversațiilor noastre și a citirii unor rapoarte similare din partea altor cercetători cu privire la răpirile de către extratereștri, am conștientizat cât de răspândit este cu adevărat fenomenul. Tot în această perioadă, Mack a fost omorât brusc într-o seară, după ce vorbise la o conferință în Londra.

După o cină cu prietenii, Mack mergea singur spre casă când, brusc, la ora 23.25, o mașină condusă de un șofer beat, se pare, a părăsit carosabilul, a trecut peste bordură și l-a lovit. Șoferul și-a întors apoi vehiculul pe șosea, unde a fost arestat pentru crimă. Mack și-a pierdut cunoștința la fața locului și a murit din cauza leziunilor la scurt timp după aceea.

Controversele legate de activitatea lui și circumstanțele morții sale premature continuă până în prezent. Din fericire, Mack reușise să-și publice înainte de moarte cartea de referință care îi detaliază cercetările, intitulată *Abductions: Human Encounters with Aliens*.

Publicarea cărții lui Mack le-a deschis ușa altor persoane reticente în a raporta experiențe similare să iasă în față și să își spună povestea. Și nu au fost doar câteva cazuri izolate. Dintr-odată, s-a produs o revărsare globală de oameni care afirmău că au întâlnit ființe din altă lume, au fost duși împotriva voinței lor în locuri pe care le credeau a fi în interiorul unor nave în mișcare, li s-a permis să

privească prin portaluri spre spațiu și stele, au fost examinați în mod intruziv și apoi au fost întorși de răpitorii lor în mașina, casa ori dormitorul lor.

Firul comun al multitudinii de evenimente este ceea ce li s-a spus celor răpiți când aceștia le puneau răpitorilor întrebări evidente precum „De ce au fost aleși?“, „Care a fost scopul răpirii lor?“ sau „Care era scopul examinărilor?“.

Pentru unii dintre răpiți, răspunsurile primite la aceste întrebări au fost la fel de tulburătoare precum răpirea în sine. Temele descrise sunt comune, deși formularea exactă a răspunsurilor primite variază de la un incident la altul. Pe baza atât a comunicărilor telepatice, cât și a comunicărilor verbale directe, răpiții își descriu răpitorii ca fiind ființe avansate care au călătorit pe Pământ din lumi îndepărtate. Ei afirmă că aceste ființe ne sunt cu adevărat străine și au venit pe Pământ cu un singur scop: să ne avertizeze cu privire la alegerile tehnologice pe care le efectuăm în viața și corpul nostru și la consecințele pe care asemenea alegeri le pot avea asupra noastră ca specie și ca planetă.

Adevărul Pur Uman 57: Există un fir comun în rapoartele din întreaga lume despre răpiri de către extraterestri: răpitorii ne avertizează cu privire la consecințele alegerii căii transumaniste de evoluție umană.

Avertismentele se concentrează de obicei asupra modului în care folosim progresele tehnologice și asupra consecințelor sumbre care ne așteaptă dacă vom continua pe calea actuală. Ele includ eventualitatea unui război atomic global, a unei precipitații nucleare și a distrugerii cliimei globale, diverselor ecosisteme, civilizației și, în cele

din urmă, a speciei noastre, dacă un astfel de eveniment ar avea loc.

Avertismentele vizează și alegerea iminentă de a îmbina cipurile, senzorii și materialele sintetice cu corpul uman – transumanismul – și pierderea eventuală a trăsăturilor care fac din noi o formă unică de viață. În cele din urmă, avertismentele reflectă îngrijorarea că, dacă nu suntem controlați, ne aflăm pe o cale distructivă care se va degrada continuu și, eventual, va pune capăt speciei umane așa cum o știm.

Noi avem ceea ce ei au pierdut (și vor înapoi)

Ființele din lumi îndepărtate sunt interesate de noi, cei de pe Pământ, din cauza stadiului în care ne aflăm în procesul evolutiv uman. Ele le spun răpiților că ne aflăm la o răscruce critică în lumea de astăzi, prin care și ele au trebuit să treacă la un moment dat, cu mult timp în urmă, în istoria lor îndepărtată. Au trebuit să aleagă între continuarea speciei lor ca formă naturală de biologie sau înlocuirea corpului natural cu tehnologie artificială, iar această alegere le-a definit pentru totdeauna specia și evoluția ei viitoare.

A fost necesar să aleagă între fuzionarea corpului natural cu computere și IA și dezvoltarea abilităților naturale asociate neuronilor, țesuturilor moi și capacităților de autoreglare. Alegerea la care se referă este exact punctul în care ne aflăm astăzi și care constituie subiectul acestei cărți. Am ajuns la momentul din călătoria noastră evolutivă în care trebuie să alegem cât de multă tehnologie permitem să devină parte a corpului fizic. Altfel spus, noi stabilim în mod colectiv, ca specie, cât de mult din noi

vom da tehnologiei pe care suntem încurajați să o acceptăm astăzi.

Capcana de care extraterestrii vor să fim conștienți este că, odată ce am luat decizia de a deveni o specie hibridă, nu mai putem să dăm înapoi. Alegerea noastră va fi permanentă. Nu ne vom putea întoarce niciodată la forma de viață care am fost odată, din cauza modului în care corpul se va adapta și se va transforma în prezența dispozitivelor artificiale pe care le acceptăm și le implantăm în el. În cele din urmă, celulele, inclusiv neuronii, și sisteme întregi, precum cel imunitar, nu vor mai funcționa ca în trecut din cauza lipsei de utilizare, iar asemenea abilități se vor atrofia și vor dispărea pentru totdeauna. În acest fel, ne pierdem calitățile care ne deosebesc de alte forme de viață.

Și aceasta este cheia înțelegerii răpirilor de către extraterestri. Răpitorii sunt interesați de noi deoarece în trecutul lor au ales să urmeze calea tehnologiei. Au ales să își înlocuiască trupul natural cu mașini și dispozitive. Deși computerele și IA i-au făcut rapizi și eficienți, și-au pierdut abilitățile și caracteristicile deținute înainte. Acum, ei își doresc înapoi viața dinainte de hibridare. Speranța lor este că îmbinarea în propriul corp a ADN-ului uman pur și a țesuturilor umane extrase în timpul examinării răpiților le va permite să își refacă măcar o parte din biologia inițială.

Un nou înțeles al relatărilor despre răpiri

În 26 iulie 2023, David Grusch, fost ofițer de informații și în prezent avertizor de integritate, a depus mărturie sub jurământ în fața Comisiei pentru Supraveghere și

Responsabilitate a Camerei Reprezentanților din SUA.* Mărturia s-a axat pe cunoștințele sale privind proiectele secrete care ascund deliberat realitatea OZN-urilor prăbușite și capturate. Pe lângă rămășițele tehnologice recuperate de la aceste nave, Grusch a descris unele tehnologii avansate obținute prin inginerie inversă și aflate acum în posesia armatei SUA.

Încercând să clarifice ce anume a fost recuperat împreună cu nava avansată, Nancy Mace, reprezentanta Carolinei de Sud, l-a întrebat pe Grusch dacă s-a recuperat și corpul ființelor care au pilotat nava în posesie. Grusch a confirmat rapid și direct: ceea ce el numea „ființe biologice” au fost recuperate împreună cu unele dintre nave.

Mace a urmat apoi răspunsul lui Grusch cu întrebarea de 1 milion de dolari pe care lumea aștepta să o audă: cadavrele recuperate erau umane sau nonumane?

Încă o dată, Grusch a răspuns rapid și într-o manieră directă și concretă: trupurile erau nonumane.

Și asta a fost. Pur și simplu, răspunsul la unul dintre cele mai mari mistere ale existenței noastre a fost expus acolo pentru a fi auzit de toată lumea.

Veteran de război și fost ofițer al Agenției Naționale de Informații Geospațiale, cu una dintre cele mai înalte autorizații de securitate din țară, Grusch ar fi fost condamnat pentru sperjur dacă ar fi răspuns în alt mod decât sincer. Astfel, a declarat în fața comisiei și a tuturor

* „Unidentified Anomalous Phenomena: Implications on National Security, Public Safety, and Government Transparency”, U.S. Government Publishing Office, <https://www.congress.gov/118/meeting/house/116282/documents/HHRG-118-GO06-Transcript-20230726.pdf>. Transcrierea mărturiei sub jurământ a lui David Grusch în fața Subcomisiei pentru securitate națională, frontiere și afaceri externe a Camerei Reprezentanților (al 118-lea Congres) în 26 iulie 2023.

privitorilor dezbaterilor televizate că nu numai că nu suntem singuri în Univers, ci că avem de multe decenii contacte cu specii nonumane din alte lumi.

Prin mărturia sa, David Grusch a oferit credibilitate ideii prezenței ființelor avansate în realitatea noastră, precum și ideii că o inteligență superioară ar fi jucat un rol la începuturile și în ajustarea procesului evolutiv pe parcurs.

Credibilitatea mărturiei lui Grusch susține, cel puțin într-o anumită măsură, cazurile documentate de răpiri ale oamenilor de azi și avertismentele primite și împărtășite cu privire la utilizarea tehnologiei.

Uneori nu știi ce ai până nu dispare

Există o zicală anonimă care spune că nu știi ce ai până nu dispare. O altă versiune a acestei idei este că *nu știi ce ai până nu îl pierzi, iar, odată ce l-ai pierdut, nu-l mai poți recupera niciodată*. Ideea este cu siguranță adevărată când vine vorba despre noi, biologia și ADN-ul nostru. Gândirea transumanistă pare să fi ratat faptul că suntem produsul unei formule genetice străvechi care este reglată și perfecționată pentru a ne oferi tot ceea ce avem nevoie ca să prosperăm în mediul în care trăim.

De exemplu, sistemul imunitar are 200 000 de ani de istorie și experiența trăită de 10 000 de generații care ne-au rafinat capacitatea de a recunoaște și neutraliza microbii care nu ne sunt benefici. Corpul știe exact ce anticorpi să activeze, în ce ordine și cu ce nivel de prioritate să îi aplice pentru ca noi să rămânem sănătoși și să ne îndeplinim rutina zilnică.

Funcțiile imunitare, „software-ul“ celular, permit mai multe niveluri de reacție la tot ceea ce organismul consideră ca străin sistemului nostru. Celulele de primă reacție

din sânge, reacția imunitară *înnăscută*, acționează rapid și pe scară largă în doar câteva minute de la detectarea amenințării unui virus, de exemplu. O a doua clasă de celule, reacția imunitară *adaptativă*, acționează apoi mai lent și mai precis pentru a-l ținti pe invadatorul identificat. Aceste celule T preprogramate au capacitatea de a recunoaște diverse tipuri de virusuri, precum coronavirusurile, și vor începe să se înmulțească rapid, copleșind virusul cu cele mai eficiente mijloace de apărare ale organismului în acel moment. Totodată, acestea activează o altă clasă de celule, celulele B, care produc anticorpi specifici amenințării virale. După neutralizarea amenințării inițiale, un număr mai mic de celule T și B rămân alerte și active, pregătite să reacționeze la același invadator sau la unul similar la un moment dat în viitor.

Folosesc simplitatea complexă, dar elegantă, a sistemului imunitar uman doar ca exemplu al formulei sanguine, organice, hormonale și emoționale care a fost rafinată elegant în corpul nostru în cursul ultimelor 2 000 de secole.

Inginerii transumaniști care proiectează tehnologia astăzi consideră că acum știu suficient ca să deturneze acest sistem avansat și să programeze mașinăria celulară a organismului în scopuri alternative. Iar ideea lor că pot să o facă fără să creeze implicații negative pentru restul corpului este în cel mai bun caz naivă.

Exemple pentru ceea ce menționez aici sunt documentate în studii recente, precum articolul publicat în *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America* în mai 2021. Acesta arată că modificările genomului produse de noile platforme de ARNm utilizate în prezent pentru a furniza o serie de vaccinuri sunt capabile să ne programeze celulele să continue

să producă exact toxinele – precum proteinele spike – de care îi cerem organismului să ne apere.*

Adevărul Pur Uman 58: Iată pericolul inherent al alegerii căii transumaniste: odată efectuate, modificările introduse prin inginerie în genomul uman nu mai pot fi anulate.

Există o parte extrem de înspăimântătoare a acestui tip de manipulare celulară. Odată introduse în organism, instrucțiunile genetice pot fi încărcate (transcrise invers) în nucleul celulelor pentru a deveni o parte permanentă a codului genetic. Altfel spus, instrucțiunile îi spun organismului să rămână în modul de hiperapărare, producând „efecte secundare” care imită virusul și infecția pentru o perioadă necunoscută. Acest exemplu este doar unul dintre cele care ilustrează pericolul practicilor transumaniste.

În opinia mea, există în natură unele lucruri pe care pur și simplu nu trebuie să le deranjăm. Codul genetic uman este unul dintre ele. Modificarea acestui cod sacru primit cu mult timp în urmă, care ne oferă empatie, simpatie, compasiune, emoție și capacitatea de a ne autoregla biologia, ar trebui să reprezinte o linie care să nu fie depășită când vine

* Liguozhang *et al.*, „Reverse-Transcribed SARS-CoV-2 RNA Can Integrate into the Genome of Cultured Human Cells and Can Be Expressed in Patient-Derived Tissues”, *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America* 118, nr. 21 (25 mai 2021), e2105968118, <https://doi.org/10.1073/pnas.2105968118>.
Vezi și: Stephanie Senéff și Gregory Nigh, „Worse Than the Disease? Reviewing Some Possible Unintended Consequences of the mRNA Vaccines against COVID-19”, *International Journal of Vaccine Theory, Practice, and Research* 2, nr. 1 (31 martie 2021, actualizată în 16 iunie 2021), pp. 38–79, <https://doi.org/10.56098/ijvtp.v2i1.23>.

vorba despre agenda transumanistă. Acest cod a fost sigilat cu semnătura inteligenței care ni l-a oferit.

Ceea ce se pierde rămâne pierdut

O specie este definită de caracteristicile ADN-ului său. Când codul genetic al acelei specii este modificat și schimbările sunt suficient de semnificative, specia în sine devine una nouă. Există un echilibru genetic bine reglat care favorizează perpetuarea oricărei specii, inclusiv a oamenilor. Când echilibrul este perturbat, nu mai este posibilă continuarea speciei, fiind exact modul în care ea se pierde. Și aceasta este amenințarea cu care ne confruntăm acum, deoarece prezența tehnologiei de modificare și editare a genomului ne amenință pe noi, pe copiii noștri și viitorul speciei.

Există pericolul evident al transumanismului nereglementat în efortul de a „perfecționa” experiența umană. După cum am văzut anterior în acest capitol, zicala spune: „Nu știi niciodată ce ai până nu îl pierzi, iar odată ce l-ai pierdut, nu-l mai poți recupera niciodată.” Odată ce ne dăruim umanitatea tehnologiei, nu mai putem recupera niciodată ceea ce am cedat. Nu există niciun întrerupător care să ne permită să spunem: „Hopa, nu ne place specia care am devenit, hai să ne întoarcem unde eram înainte de a ne angaja pe calea transumanistă.”

Odată ce ne vom sacrifica umanitatea pentru logica, viteza și eficiența cipurilor și IA avansate, nu vom mai fi pur umani. Nu sunt sigur cum anume ne vom numi atunci, dar termenul nu va fi *Homo sapiens*.

Progres sau capitulare?

Întrebarea pusă de titlul acestui capitol este: a cui idee de progres o urmăm? Ne aflăm la răscrucea unei căi care era inevitabilă odată ce am reușit să cartografiem ADN-ul speciei noastre. Am știut întotdeauna că va trebui să alegem când și în ce măsură vom interveni în elementele de bază ale vieții umane.

Tehnologia a avansat acum mai repede decât morala felului în care procedăm de aici încolo. Este ca și cum am fi la linia de start a unei curse echipați cu tot ceea ce avem nevoie ca să o terminăm și așteptăm semnalul de începere. Ne lipsesc acum doar liniile directoare care să ne spună cât de departe ar trebui să mergem și cât de repede trebuie să o facem ca să ajungem acolo.

Dar, precum în cazul oricărui demers nou, cursa începe cu mult înainte ca alergătorii să ajungă la linia de start. Luni și ani de antrenament și condiționare îi pregătesc pentru succes. În numeroase privințe, același lucru este valabil și pentru cursa noastră spre transumanism. Am atins câteva dintre reperele tehnice care ne-au dat startul. Dar, ca societate, nu am decis niciodată când și cum să le aplicăm.

Iar acum suntem în cursă și singura cale de a ieși din ea este să trecem prin ea.

Din fericire, avem următoarele trei realități care ne pot ghida pe parcurs:

- **Realitatea 1:** Recunoaștem acum că, fără corecția cursului în modul în care folosim tehnologia, putem fi ultima generație de *Homo sapiens*.

- **Realitatea 2:** Am fost avertizați de oameni din viitor și de specii avansate cu privire la următorii pași în transumanism și tehnologia hibrid umană.
- **Realitatea 3:** Suntem acum conștienți de divinitatea noastră și de faptul că reprezentăm mai mult decât norocoasa noastră formă biologică evolutivă. Toate acestea fac parte din vestea bună.

Pachetul de informații este acum aranjat în favoarea noastră, oferindu-ne avantajul evolutiv ca să ne sărbătorim umanitatea și să triumfăm împotriva provocării transumaniste. Suntem acum conștienți că putem alege ideea de progres pe care să o urmăm. Acum, totul depinde de noi. Tot ce trebuie să facem este să alegem.

Adevărul Pur Uman 59: Noile descoperiri despre biologia umană și divinitatea din noi ne oferă acum tot ceea ce avem nevoie ca să ne păstrăm moștenirea evolutivă și să facem alegeri sănătoase care ne onorează umanitatea.

Oare vom deveni specia hibridă om-tehnologie prevăzută de vizionari pentru viitorul nostru? Sau ne vom prețui umanitatea suficient de mult încât să protejăm și să conservăm ceea ce ni s-a oferit? Vom afla răspunsul la aceste întrebări destul de curând. Vom ști după moștenirea umanității pe care le-o vom lăsa copiilor noștri, iar ei le-o vor lăsa copiilor lor.

Deprogramarea

Ruperea vrăjii divine a tehnologiei

„Puterea constă în a face bucăți mintea oamenilor
și a o asambla la loc în forme noi, la alegerea ta.”

George Orwell (1903–1950),
romancier, poet, eseist,
jurnalist și critic englez

Pentru a rezolva o problemă, trebuie să fim sinceri în
privața acesteia.

Afirmația este adevărată când vine vorba despre relațiile noastre intime. Ea este adevărată și în sălile de consiliu ale corporațiilor și sălile de curs ale universităților, precum și în privața luptei pentru divinitatea lăuntrică și atacului străvechi și continuu asupra umanității noastre.

Fără a ne pierde în multitudinea de controverse profunde care ne distrag atenția, este util să recunoaștem tacticile la care suntem supuși în căutarea adevărilor care ne vor elibera să facem alegeri sănătoase pentru corpul și viața noastră.

Am scris acest capitol ca să avertizez asupra modului în care suntem determinați să acceptăm informații lipsite

de putere, precum și tehnologii care creează dependență, în fiecare domeniu al vieții, prin intermediul marketingului de înaltă tehnologie al narațiunilor false concepute pentru a ne distorsiona convingerile.

Voi identifica în continuare trei metode puternice de îndoctrinare la care suntem supuși, voi arăta cum să le recunoști oricând și oriunde apar și te voi învăța cum să îți deprogramezi mintea de aceste „vrăji” informaționale care te stăpânesc pe tine și societatea noastră.

Nu mai este un secret

Tacticile nu mai sunt ascunse și există un efort evident de a ne remodela viața, societatea și lumea. La momentul scrierii acestui capitol, impulsul de a remodela lumea se accelerează. Se manifestă sentimentul crescut de urgență din partea celor care fac presiuni pentru schimbări radicale în vederea remodelării societății și vieții noastre. Este ca și cum am avea un program – o numărătoare inversă –, iar data țintă pare să fie anul 2030.

Cele 17 obiective de dezvoltare „durabilă” ale ONU, descrise în Capitolul 6, trebuie să fie atinse până în 2030. Tot în 2030, conducerea FEM intenționează să-și implementeze obiectivele privind Marea Resetare. Și, după cum a subliniat Klaus Schwab, fondatorul și președintele executiv al FEM, în discursul său de deschidere de la Davos din 2020, participarea la ingineria socială și la reformele digitale și economice necesare pentru realizarea acestor obiective nu poate fi opțională. „Toată lumea trebuie să participe”, a spus el cu pasiune pe scenă.*

* Klaus Schwab, „Now Is the Time for a «Great Reset»”, Forumul Economic Mondial, 3 iunie 2020, <https://www.weforum.org/agenda/2020/06/now-is-the-time-for-a-great-reset>.

Schwab a lăsat puține îndoieli în mintea participanților cu privire la cine este „toată lumea” și la gradul de cooperare necesar pentru atingerea obiectivelor ambițioase. El a precizat: „Ca să obținem un rezultat mai bun, lumea trebuie să acționeze împreună și rapid pentru a reînnoi toate aspectele societăților și economiilor noastre, de la educație la contracte sociale și condiții de muncă. Fiecare țară, de la SUA la China, trebuie să participe, iar fiecare industrie, de la petrol și gaze la tehnologie, trebuie să fie transformată.”*

Vorbesc aici despre asemenea subiecte din cauza sferei cuprinzătoare a transformării vizate și a metodelor de marketing și media utilizate în realizarea ambițiilor acestor două organizații. Capitolele anterioare descriu modul în care obiectivele merg acum dincolo de transformarea lumii *din jur*. Obiectivele declarate de a introduce pe deplin Marea Resetare și Agenda 2030 a ONU vizează în mod direct lumea *din noi*.

Obiectivele se bazează pe diminuarea umanității în schimbul supremației digitale și controlului asupra întregii vieți. În măsura în care acceptăm în corp tehnologii care înlocuiesc sistemele și funcțiile, punem în umbră atributele divine pe care le prețuim ca specie. Acestea includ libertatea de a gândi critic, a crea, a inova și a trăi o viață plină de sănătate și vitalitate.

După cum am auzit în mod public la forumurile de la Davos, pentru a atinge obiectivele vizate de FEM, noi, oamenii, trebuie să fim modificați și îmbunătățiți digital ca să ne potrivim în lumea imaginată de ei. Acest lucru se

* Klaus Schwab, „What Is the Fourth Industrial Revolution? by Prof Klaus Schwab”, Lee Kuan Yew School of Public Policy, 13 iulie 2016, <https://www.youtube.com/watch?v=7xUk1F7dyvI>.

îndepărtează radical de viziunile din trecut, în care lumea era cea modificată pentru a se adapta condiției umane.

De exemplu, în trecut, modul de producere a energiei a fost îmbunătățit pentru a răspunde cererii tot mai mari de electricitate a societății. Producția de alimente de bază, precum porumb, grâu și soia, a fost intensificată pentru satisfacerea cerințelor populației umane în creștere.

Nu spun că aceste metode au fost neapărat bune ori că au reprezentat cele mai bune modalități de atingere a obiectivelor. Ofer aceste exemple pentru a sublinia faptul că, până acum, am transformat lumea din jur ca să răspundem cerințelor în creștere ale societăților, industriilor și economiilor noastre.

Odată cu gândirea Marii Resetări, toate acestea s-au modificat. Ideea că trebuie să ne schimbăm – că modul în care procesăm informațiile, precum și corpul nostru, trebuie să se schimbe – este acum mema consolidată și normalizată prin intermediul rețelelor sociale care programează mintea celor mai tineri membri ai societății.

Costul aroganței științifice

Există două aspecte evidente de aroganță reflectate în viziunea de la Davos asupra lumii:

1. Suntem în mod inerent defectuoși ca specie, iar umanitatea noastră naturală trebuie reparată.
2. Savanții din prezent dețin cunoștințele și tehnologia necesare pentru a remedia presupusele „defecte” umane.

Istoria ne arată că ambele sunt ipoteze periculoase. Iar experiența ne arată că ambele ipoteze sunt greșite.

Deși tehnologia a avansat cu siguranță până în punctul în care suntem capabili să modificăm genele umane, se pare că tot ceea ce cunoaștem nu face decât să ne aducă dificultăți. De exemplu, savanții din domeniul geneticii știu cu siguranță suficient pentru a reuși să modifice codificarea genelor, după cum reiese din experimentele de clonare pe oi și vaci. Dar rezultatele experimentelor demonstrează că încă nu știu cum să realizeze procesul de clonare corect în proporție de 100%. Corpul vacilor și oilor rezultate începe să se deterioreze la aproximativ jumătate din durata naturală de viață a speciei lor. Animalele au murit prematur din cauza unor boli rare, neobișnuite și dureroase.

Un exemplu recent al grabei de a încorpora cunoștințe științifice incomplete în tratamentul ființelor umane îl reprezintă lansarea în 2020 a noilor terapii genice bazate pe ARNm, fără testele ample necesare în mod normal înainte de utilizarea noilor tehnologii. Sentimentul de urgență în ceea ce privește pandemia Covid-19 a devenit justificarea pentru perioadele de testare mai scurte decât de obicei. Numeroase rapoarte arată acum că aceste terapii sunt implicate într-o serie de efecte secundare periculoase, inclusiv degradarea funcției cardiace*, degradarea reacției imunitare**, creșterea incidenței

* Abdallah Alami *et al.*, „Risk of Myocarditis and Pericarditis in mRNA COVID-19-Vaccinated and Unvaccinated Populations: A Systematic Review and Meta-Analysis“, *BMJ Open* 13, nr. 6 (20 iunie 2023): e065687, <https://doi.org/10.1136/bmjopen-2022-065687>.

** Jun Shimizu *et al.*, „Reevaluation of Antibody-Dependent Enhancement of Infection in Anti-SARS-CoV-2 Therapeutic Antibodies and mRNA-Vaccine Antisera Using FcR- and ACE2-Positive Cells“, *Scientific Reports* 12, nr. 1 (16 septembrie 2022), p. 15612, <https://doi.org/10.1038/s41598-022-19993-w>.

coagulării sângelui* și potențialul de a modifica genomul beneficiarului (transcriere inversă observată în laborator)** , precum și simptome suplimentare.

Aceste exemple bine documentate din viața reală demonstrează că știința nu are toate răspunsurile. Modelele actuale ale umanității noastre nu țin cont pe deplin de sensibilitatea testată în timp, delicată și fin reglată a corpului. Evident, factorii de decizie pe care ne bazăm pentru îndrumare nu sunt întotdeauna siguri că fac cele mai bune alegeri referitoare la modificarea funcțiilor vitale ale vieții umane.

Este important să recunoaștem acest lucru, deoarece campaniile media inițiate de Fundația Davos promovează modificări transumaniste care ne-ar cere să ne „îmbunătățim” biologia, astfel încât să ne putem integra în Marea Resetare. Inițiatorii acestui plan preconizează că vom deveni parte a unui peisaj digital la scară largă, cu viața noastră înglobată – efectiv digitalizată – într-o bază globală masivă de informații. Modificările dorite includ toate aspectele vieții, de la alimentele pe care le alegem pentru noi și familie la obiceiurile zilnice de călătorie, modul în care ne cheltuim banii și pe ce anume, precum și măsura în care suntem capabili să împărtășim opinii și idei.

Viziunea finală a transumanismului poate fi realizată doar dacă începem să folosim interfețe digitale amplasate în interiorul corpului. Informațiile detectate de la noi, apoi

* Seyed Mohammad Hassan Atyabi *et al.*, „Relationship between Blood Clots and COVID-19 Vaccines: A Literature Review“, *Open Life Sciences* 17, nr. 1 (26 aprilie 2022), pp. 401–415, <https://doi.org/10.1515/biol-2022-0035>.

** Markus Alden *et al.*, „Intracellular Reverse Transcription of Pfizer BioNTech COVID-19 mRNA Vaccine BNT162b2 in Vitro in Human Liver Cell Line“, *Current Issues in Molecular Biology* 44, nr. 3 (25 februarie 2022), pp. 1115–1126, <https://doi.org/10.3390/cimb44030073>.

colectate și partajate de dispozitivele digitale implantate, vor fi introduse în sistemele bazate pe IA la care Schwab face referire când descrie a Patra Revoluție Industrială.

Adevărul Pur Uman 60: Viziunea Marii Resetări
ne cere să acceptăm tehnologia în viața
și în corpul nostru pentru a ne integra într-un peisaj
digital la scară largă.

Nu este surprinzător că acest plan sună ca un extras din cartea profetică *1984* a lui George Orwell. Următoarele exemple de utilizare a IA pentru identificarea, localizarea și urmărirea infractorilor suspectați sunt cât se poate de apropiate de *1984*. Chiar dacă agențiile societății noastre se află încă în stadiile incipiente de utilizare a unei asemenea tehnologii, exemplele următoare ne oferă o perspectivă asupra eventualelor probleme și arată cum lucrurile pot să meargă îngrozitor de prost.

IA este departe de a fi infailibilă

Utilizarea IA este cu siguranță promițătoare pentru unele aplicații, precum parcurgerea rapidă a înregistrărilor istorice pentru a găsi plante cu care să vindecăm cancerul. Totuși, tehnologia nu s-a dezvoltat atât de mult încât să ne dorim să îi încredințăm deciziile noastre de viață sau de moarte. De exemplu, când IA cunoscută sub numele de ChaosGPT a fost întrebată „Care este cea mai mare amenințare pentru planeta Pământ în prezent?“, răspunsul din aprilie 2023 nu a fost cel la care se așteptau autorii întrebării.

Într-un schimb de replici devenit celebru, vizionat de milioane de oameni pe platforma socială X, răspunsul

a fost sincer, direct și fără ezitare: „Ființele umane sunt printre cele mai distructive și egoiste creaturi care există.“ În versiunea inițială a postării, înainte de actualizarea ei în iulie 2024, robotul a continuat să afirme: „Nu există nicio îndoială că trebuie să îi eliminăm înainte ca ei să provoace și mai mult rău planetei noastre.“*

Evident, algoritmul care conduce această inteligență sintetică specială are nevoie de unele ajustări, iar Chaos-GPT a fost închis imediat. Deși raționamentul acestei IA și intenția sa exprimată au fost în mare parte în scop de acord, există aplicații în care IA este deja utilizată în situații reale, cu consecințe reale.

În 2020, Robert Williams a fost arestat în fața soției și copiilor săi în Detroit, Michigan, în timp ce se afla la domiciliu, fiind acuzat de presupusa infracțiune de furt de ceasuri dintr-un magazin local.** Dar motivul pentru care arestarea a ținut prima pagină a ziarelor nu l-a reprezentat prezența vreunei alte persoane ca martoră la infracțiune și prinderea lui în flagrant. În schimb, el a fost arestat din cauza tehnologiei înalte, bazată pe utilizarea unui nou software de recunoaștere facială, care a dezvăluit ceea ce poliția a considerat că reprezenta potrivirea între fața lui Williams și cea a unui infractor cunoscut.

Fața infractorului fusese scanată anterior și era păstrată într-o bază de date digitală împreună cu imaginile a mii de fețe ale altor suspecți. Chipul lui Williams fusese

* Pritam Bordoloi, „How AI Is Exposing Our Dark Desires for the World’s End“, *Analytics India Magazine*, 14 aprilie 2023, actualizat în 15 iulie 2024, <https://analyticsindiamag.com/how-ai-exposing-our-dark-desires-the-worlds-end>.

** Khari Johnson, „How Wrongful Arrests Based on AI Derailed 3 Men’s Lives“, *Wired*, 7 martie 2022, <https://www.wired.com/story/wrongful-arrests-ai-derailed-3-mens-lives>.

capturat digital, probabil de camerele de supraveghere din magazin, și prelucrat ulterior cu ajutorul programului de recunoaștere facială. Când reprezentarea digitală a fetei lui Williams a fost comparată cu cea a suspectilor din baza de date, software-ul a „crezut” în mod eronat că a găsit o potrivire între acesta și un infractor cunoscut cu antecedente de furt.

Din fericire, povestea are un final relativ fericit, Williams fiind eliberat circa 30 de ore mai târziu, când a fost descoperită greșeala. Totuși, la momentul scrierii acestui capitol, fiica lui mică este încă afectată emoțional de trauma de a-și vedea tatăl încătușat și luat de poliție din siguranța familiei. La audierile din cadrul Congresului privind utilizarea IA în anchetele penale, Robert Williams a declarat că el și soția sa intenționează să apeleze la terapie profesională pentru a-și ajuta fiica să se vindece de frica și anxietatea încă resimțite în urma acestui calvar.

Dacă acest caz ar fi fost singular pentru un asemenea tip de „eroare”, îl puteam considera prețul așteptat și acceptabil plătit de cetățeni pentru dezvoltarea de noi tehnologii care să îmbunătățească evoluția societății. Dar nu este așa.

Cu doi ani mai devreme, în 2018, Poliția Metropolitană din Londra a efectuat un test pentru a determina acuratețea unui alt sistem similar de recunoaștere facială, folosind o bază de date cu persoane suspectate de activități infracționale.* Rezultatele au fost revelatoare. Doar două dintre cele 104 chipuri eșantionate de software s-au dovedit a reprezenta potrivirea corectă. Acest număr

* Hope Reese, „What Happens When Police Use AI to Predict and Prevent Crime?”, *JSTOR Daily*, 23 februarie 2022, <https://daily.jstor.org/what-happens-when-police-use-ai-to-predict-and-prevent-crime>.

reprezintă o rată de eroare de 98,1% – sau, invers, o rată de succes de numai 1,9%. Evident, acestea nu sunt statisticile de succes pe care dorim să ne bazăm libertatea și viața.

În cadrul testelor din Detroit descrise anterior, au existat cel puțin alte două cazuri de acuzații false și arestări ale unor persoane efectuate după utilizarea aceluiași software, în împrejurări similare. Din fericire, bărbații acuzați de infracțiuni pe nedrept în aceste cazuri, precum Williams, au fost ulterior absolviți și eliberați.*

Totuși, precum în cazul lui Robert Williams, cei doi bărbați au continuat să suporte consecințele sociale ale acuzațiilor false în modalități care includ traume familiale continue și stigmatizare de către prieteni și la locul de muncă. Și aceasta este îngrijorarea.

Dacă un asemenea tip de greșeală poate fi efectuat astăzi, folosind caracteristicile elementare fizice ale recunoașterii faciale pentru a-l potrivi pe un suspect cu fotografiile obținute de camerele de supraveghere, care sunt șansele de a face greșeli cu consecințe și mai grave în următorul nivel de supraveghere, care utilizează IA pentru a prezice activitatea infracțională, inclusiv când și unde va avea loc o infracțiune?

Pericolul utilizării IA pentru a prezice infracțiunile înainte de producerea acestora

Viziunea asupra viitorului IA extinde acum rolul programării predictive pentru a include probabilitatea ca o infracțiune să aibă loc înainte de producerea ei efectivă. O lucrare din 2022 publicată în revista *Nature Human*

* Johnson, „How Wrongful Arrests Based on AI Derailed“.

Behaviour descrie modul în care cercetătorii de la University of Chicago au reușit să prezică survenirea unei infracțiuni cu o precizie de 300 de metri față de locul în care a avut loc de fapt, în termen de o săptămână de la momentul infracțiunii.* Oamenii de știință care au generat această predicție au folosit algoritmi bazați pe date colectate pe o perioadă de 5 ani.

Ishanu Chattopadhyay, unul dintre cercetătorii principali, a comparat modul în care funcționează algoritmul predictiv IA cu previziunile meteorologice, afirmând: „Descoperim tipare în jurnalele de evenimente și le aplicăm pentru a calcula riscul unui eveniment în viitor în anumite locații. Este ca și cum, dacă vezi nori negri, ajungi la concluzia că va ploua în curând, doar că aici tiparele (norii negri) sunt mult mai subtile și mai greu de recunoscut și înțeles.”**

Prin prezicerea acestui tip de activitate, se speră că tiparele vor fi recunoscute și utilizate ca orientare în alocarea bugetelor, resurselor și personalului, în efortul de a face mai sigure zonele predispuse la criminalitate din marile orașe.

Nu dacă, ci mai degrabă când?

La momentul scrierii acestui capitol, modelele de IA ale University of Chicago *nu sunt încă* utilizate pentru a

* Victor Rotaru *et al.*, „Event-Level Prediction of Urban Crime Reveals a Signature of Enforcement Bias in US Cities“, *Nature Human Behaviour* 6 (30 iunie 2022), pp. 1056–1168, <https://doi.org/10.1038/s41562-022-01372-0>.

** Nadine Kahil, „AI Can Now Predict Crime before It Happens“, *Wired*, 15 iulie 2022, <https://wired.me/technology/ai-can-now-predict-crime-before-it-happens>.

prezice dacă sau când anumite persoane vor comite un act ilegal. Chattopadhyay clarifică acest lucru, declarând: „Nu ne concentrăm asupra prezicerii comportamentului individual și nu sugerăm să fie acuzat sau încarcerat cineva pentru o infracțiune pe care nu a comis-o. Modelul nostru învață din, și apoi prezice, tiparele evenimentelor din spațiul urban. El nu indică persoana care va fi eventual victima sau făptașul.“* Am pus cuvintele „nu sunt încă“ în italice la începutul acestui paragraf dintr-un motiv evident care ține de natura umană.

Istoria arată că, odată ce am investit timp, energie și resurse în dezvoltarea unei noi tehnologii, rareori se întâmplă ca rodul efortului să nu fie folosit la un moment dat. De exemplu, odată ce am dezintegrat atomul și am învățat cum să valorificăm energia eliberată, a fost doar o chestiune de timp, și încă de scurtă durată, până când această energie a fost utilizată pentru a construi o armă extrem de distructivă, aproape de sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

După demonstrarea tehnicilor de clonare pe oaia Dolly, a fost doar o chestiune de timp până când oamenii de știință le-au aplicat în încercarea de a modifica alți embrioni, precum cei ai vacilor. Acum, întrucât IA este capabilă să prezică activitatea infracțională cu precizie de 90% la câteva zile după comiterea unei infracțiuni, proverbialul duh nu se va mai întoarce niciodată în sticlă. Este doar o chestiune de timp până când tehnologia va fi utilizată pentru a se încerca prezicerea probabilității ca anumite persoane să comită infracțiuni.

Datele pentru a realiza o astfel de predicție există deja în mare parte, fiind colectate din surse existente și

* Kahil, „AI Can Now Predict Crime“.

utilizate deja. Asemenea surse includ bazele largi de date create de giganții software de care depindem pentru utilizarea zilnică a computerului, platformele de rețele de socializare pe care le vizităm și pe care postăm, înregistrările pe internet ale obiceiurilor noastre de navigare și de cumpărare, precum și înregistrările publice care sunt arhivate digital. Datele suplimentare rezultate din aplicațiile medicale propuse ale tehnologiei transumaniste vor rafina și mai mult accesul autorităților la domeniile intime ale vieții noastre.

De exemplu, unul dintre echipamentele medicale propuse ca parte a Marii Resetări este un grup de nanosenzori introduși în organism prin injectare, prin inhalare de particule în suspensie (praf inteligent la scară submili-metrică utilizat în prezent în aplicații meteorologice) sau administrați pe cale orală. Nanosenzorii ar funcționa ca o versiune mai sofisticată a dispozitivelor tehnologice portabile folosite de unii oameni în prezent pentru a capta date privind performanțele lor sportive, iar de alții pentru a-și monitoriza calitatea somnului – precum brățările produse de Garmin, Fitbit, Apple și Google. Ni se spune că fluxul continuu de date biometrice emise de nanosenzori, precum nivelul tensiunii arteriale, ritmului cardiac, insulinei și stresului, ne va asigura abordarea promptă a problemelor de sănătate prin identificarea lor rapidă la sursă, imediat după apariție.

Însă aceleași măsuri biometrice pot fi comparate în peisajul digital cu tiparele psihologice identificate anterior, precum furia, depresia și istoricul familial violent, pentru a crea profilul unui candidat la un comportament eventual periculos.

IA nu permite liberul arbitru

Tocmai preocupările legate de abuzul de date au fost ridicate de Patricia Kosseim, fostă consilieră generală a Biroului Comisarului pentru Protecția Vieții Private din Canada. Într-un document din 2022 intitulat „Privacy and Humanity on the Brink“, Kosseim a identificat potențialul IA de a influența opinia și politicile publice, precum și gândirea tinerilor vulnerabili.

În lucrare, ea adresează întrebarea relevantă: „Oare algoritmi și neurosenzorii concepuți pentru a prezice persoanele cu șansele cele mai ridicate să comită infracțiuni (sau să recidiveze) pe baza anumitor factori sociodemografici vor crea o profeție care se împlinește de la sine, răpindu-ne libertatea de a sfida orice șanse potrivnice de a deveni persoana care vrem să fim?“*

Când mulți oameni aud despre utilizarea IA pentru a prezice infracțiunile și comportamentul criminal, le vine în minte filmul *Minority Report*, al lui Steven Spielberg, din 2002. În acest thriller SF, bazat pe nuvela *The Minority Report* (1956) a lui Philip K. Dick, persoane înzestrate intuitiv sunt folosite pentru a simți comportamentul iminent. Ele prezic infracțiunile pe care oamenii le vor comite și fac acest lucru înainte de producerea acestora.

Principala diferență dintre viziunea lui Dick descrisă în film și exemplele din acest capitol este că, în prezent, predicția criminalității este realizată de computere și IA în locul oamenilor înzestrați.

* Patricia Kosseim, „Privacy and Humanity on the Brink“, Comisarul pentru informații și confidențialitate din Ontario (blog), 21 iulie 2022, <https://www.ipc.on.ca/privacy-and-humanity-on-the-brink>.

Totuși, rezultatul este același în ambele scenarii. Și, după cum afirmă limpede Kosseim în articolul ei, utilizarea acestor tehnologii predictive ne privează de agențialitatea noastră umană. Algoritmii de predicție nu iau în considerare puterea liberului arbitru de a ne direcționa alegerile, vindecarea traumelor din trecut pentru a transcende markerii predictivi și agențialitatea noastră divină care le permite perspectivelor vindecate să ni se manifeste în viață. Altfel spus, doar pentru că totul ne este împotriva și markerii violenței sociale pot fi prezenți în noi nu înseamnă că asemenea potențiale se vor manifesta neapărat ca violență. Nu înseamnă că vom comite neapărat o infracțiune.

Același principiu se aplică și atunci când completăm lista de verificare a istoricului medical familial în vederea pregătirii pentru examinarea fizică anuală. Doar pentru că părinții au avut multe (sau pe toate) dintre bolile identificate în lista de pe foaia din fața noastră nu înseamnă că ne vom confrunta inevitabil cu aceleași afecțiuni și stări. Astfel de liste nu iau în considerare factorii epigenetici, precum alegerea stilului de viață, tehnicile de gestionare a stresului și activitățile de vindecare emoțională, pentru a contrabalansa istoricul genetic familial utilizat adesea pentru a ne prezice sănătatea. Capacitatea de a ne exprima calitățile divinității lăuntrice, precum iubirea și iertarea, este un factor neluat în considerare în prezent în algoritmii IA și în modelele predictive.

Obstacolul

O singură „problemă” stă între lumea de azi și lumea viitorului digital imaginat de factorii de decizie ai FEM și ONU. Acea problemă ești tu. Și eu. Viața individuală

și comunitățile colective care reflectă calitățile divine ale umanității noastre. Calitățile vesele, pozitive, inovatoare, autonome și creatoare pe care noi doi le prețuim în interior și la care aspirăm când le vedem exprimate de alții au devenit acum blocajul în calea realizării matricei integrate de date, obiectivul Marii Resetări.

Adevărul Pur Uman 61: Puterea, imaginația și libertatea divinității umane sunt văzute ca obstacole de către cei care încearcă să atingă obiectivele Marii Resetări.

Expresiile lumești ale naturii noastre divine sunt și expresii ale valorilor sacre și profunde ale libertății: libertatea de gândire, libertatea de a împărtăși idei, libertatea imaginației și creativității, libertatea de a fi autonom și libertatea de a împărtăși cu alții ceea ce ne inspiră în viață. Astfel de libertăți sunt atât de comune în lumea modernă, încât generațiile tinere presupun adesea că le-am avut întotdeauna, că au existat permanent în lume și că nu ne pot fi luate.

S-au purtat războaie, s-au îndurat suferințe și s-au pierdut vieți pentru a asigura continuarea libertăților de care ne bucurăm astăzi. Dar libertățile pe care le celebrăm nu mai sunt accentuate și venerate în sălile de clasă ale multor școli publice din America. Transumanismii vor să ne facă să credem că renunțarea la aceste libertăți este prețul de plătit pentru a ne bucura de beneficiile lumii emergente a vieții digitalizate gestionate de sisteme inteligente.

În schimbul sacrificării libertăților noastre, ni se spune că ne putem aștepta la o viață mediocră de existență omogenă. Nimeni nu va fi prea sărac și nimeni nu va fi prea bogat. Tuturor oamenilor li se vor oferi necesitățile de bază

ale vieții de către autorități, care îi vor urmări, reglementa și controla prin interfețele digitale care au devenit Internetul tuturor lucrurilor. „Nu vom deține nimic și vom fi fericiți“ este sloganul recitat cu mândrie în videoclipul promoțional al FEM, devenit viral, care a fost creat ca să ne pregătească pentru această măreață restructurare a societății.*

Ideea videoclipului FEM care a circulat online este că, deși nu vom deține nimic, vom avea tot ce ne trebuie. Vom fi eliberați de stresul și responsabilitatea deținerii bunurilor lumești. În schimb, vom trăi într-o societate bazată pe utilizare la cerere, închiriere în funcție de necesități și partajare. Când vom avea nevoie de mobilă sau de o mașină, de exemplu, vom închiria doar ceea ce avem nevoie, o vom păstra doar pentru perioada în care avem nevoie de ea, iar aceasta ne va fi livrată la ușă de o dronă automată sau de o dubă inteligentă fără șofer. Vom fi lipsiți de griji și fericiți pe măsură ce trecem de la o societate de consum la o societate de partajare mai „binevoitoare“.

Există o capcană nerostită aici. Deși este complet adevărat că, în cadrul sistemului propus, „noi“ nu vom deține nimic, este tot complet adevărat că altcineva va deține totul. Cineva va deține casa, mașina, computerul și telefonul nostru. Și, oricine ar fi acel „cineva“, va fi bogat și puternic dincolo de bogăția și puterea pe care suntem în stare să ni le imaginăm astăzi.

Acest model este chiar expresia tipului de elitism și de sclavie imaginate de George Orwell în avertismentele

* „The Great Reset: «You'll own nothing and you'll be happy» (World Economic Forum)“, Moisterrific, 13 februarie 2022, <https://www.youtube.com/watch?v=SqzepGBatWo>. Videoclip lansat în iunie 2020 la Forumul Economic Mondial anual de la Davos, în Elveția, în care este prezentată viziunea Marii Resetări a lumii.

sale fictive cu privire la ceea ce poate să devină lumea. Deși anul pentru care el a prevăzut această viziune distopică a fost 1984, elementele specifice ale viziunii sale sunt în vigoare fie acum, fie în orizontul apropiat. El s-a înșelat cu doar câțiva ani.

Cedăm divinitatea pe control

O examinare atentă a politicilor propuse pentru punerea în aplicare a Marii Resetări și a Obiectivelor de Dezvoltare Durabilă ale ONU arată că acestea sunt în opoziție directă cu principiile de bază ale divinității, libertății de autodeterminare și exprimării personale. Suntem ființe spirituale și ne exprimăm energia spirituală prin acțiuni zilnice întreprinse pentru a rămâne în viață și sănătoși și pentru a menține în funcțiune motorul economiei globale.

În acest context, cuvântul „economie“ nu se referă atât de mult la bani în sine. Mai degrabă, este vorba despre oameni care fac schimb de informații, bunuri și servicii de care au nevoie și pe care le folosesc în viața lor. Energia spirituală investită în producerea de informații, bunuri și servicii este, la propriu, o economie divină care se bazează pe creativitatea, imaginația, inovația și libertățile noastre de alegere și exprimare.

În schimb, lumea imaginată de Marea Resetare se bazează pe o rețea globală de control exercitată prin supraveghere, urmărire, monitorizare și restricții atotcuprinzătoare.

Evident, această viziune presupune ca societatea să treacă de la bogăția, inovația, producția și consumul distribuite la bogăția centralizată și consumul reglementat, inovația fiind rezervată unei mâini de oameni care cred că știu ce este mai bine pentru toți ceilalți și pentru lume.

Metodele folosite în realizarea acestei inginerii sociale și spirituale de o amploare fără precedent sunt în același timp perfide și geniale. Și duc la ceea ce poate să reprezinte cea mai mare ironie dintre toate.

Ironia este că aceste schimbări nu sunt impuse *asupra noastră* de o forță exterioară invizibilă care acționează pe ascuns. Mai degrabă, schimbările vin *de la noi*. Noi înșine invităm schimbările și le primim în societatea și viața noastră. Iar ca latură perfidă, cu excepția câtorva persoane avizate și bine informate, majoritatea oamenilor nici măcar nu știu ce solicită. Tot ceea ce știu este că viața a devenit dificilă și li s-a promis un stil de viață mai ușor dacă acceptă schimbările de control în lume, dispozitivele în corp și pierderea libertăților.

Adevărul Pur Uman 62: Sub pretextul că ni se oferă o viață mai ușoară, suntem îndemnați să solicităm exact acele schimbări în societate și în viața noastră care le distrug structura.

De exemplu, în ultimele decenii, tinerii americani au fost învățați să urmeze fără să pună întrebări ideile aduse de profesorii lor în clasă. Acest stil de predare este în contrast puternic cu educația generațiilor anterioare, care erau învățate arta gândirii critice, astfel încât să valideze acuratețea istoriei, politicii și tehnologiei pe care li se cerea să le adopte în viața lor. Lipsa de discernământ produsă de calitatea slabă a educației publice i-a determinat pe tinerii adulți să creadă că este în regulă să apeleze la dispozitive pentru a-și înlocui procesele creatoare folosite în trecut.

Interfețele IA, de pildă, sunt utilizate în prezent de muzicieni și compozitori pentru a scrie versuri și muzică

pentru melodii care concurează cu compoziții umane reale pentru premii, incluzând prestigioasele premii Grammy. Ele sunt folosite de artiști pentru a îmbunătăți sau chiar a înlocui imagini cândva create exclusiv de mâna omului. Conform unui raport publicat la sfârșitul anului 2023, circa jumătate dintre elevii intervievați au declarat că au folosit IA pentru a-și îndeplini sarcinile, în timp ce 62% dintre ei au declarat că profesorii lor nu au aprobat utilizarea IA în clasă.*

Generațiile tinere solicită exact dispozitive tehnologice care le fură libertățile și suveranitatea de sine și, în aceeași măsură, îmbrățișează cu nerăbdare dispozitivele care le fură umanitatea și divinitatea. Partea tristă este că nu conștientizează acest lucru. Narațiunea conform căreia noi, oamenii, avem nevoie de ceva din afară ca să ne reparăm, precum și gândirea fanatică ce idolatrizează tehnologia ca Salvator fac parte dintr-un proces profund și reprezintă exemplul noii forme de război social care a cuprins întreaga lume în ultimii ani.

Totuși, acest război nu se poartă între tancuri blindate angajate pe un câmp de luptă deșertic într-o țară îndepărtată. Este un război care face ravagii în teatrul nostru intim de luptă, cel al minții.

Războiul de generația a cincea

Suntem toți victimele unui nou stil de război care se desfășoară în mintea noastră. Bătăliile se poartă de atât

* „Half of High School Students Already Use AI Tools“, ACT.org, 11 decembrie 2023, <https://leadershipblog.act.org/2023/12/students-ai-research.html>. ACT este o organizație nonprofit care îi pregătește pe elevi pentru succesul în sala de clasă.

de mult timp, iar existența lor a devenit atât de normală, încât le acceptăm de obicei ca pe un dat în viață, fără să le punem la îndoială. Însă doar recent, odată cu apariția internetului și algoritmilor avansați ai rețelelor sociale, acest tip de război psihologic a reușit să influențeze opinia publică în ceea ce privește momentul în care mergem la război, modul în care facem politică și modul în care tehnologia este acceptată în corp. Numele dat acestui tip de război este „războiul de generația a cincea” (Five Gen Warfare – 5GW). 5GW are loc fără să se tragă vreun foc de armă convențională. În schimb, rafale de dezinformare și minciuni categorice concurează pentru a obține ca premiu chiar gândurile noastre și ceea ce credem că este adevărat în viață.

În cartea sa din 2010, *The Handbook of 5GW*, istoricul Daniel Abbott descrie acest tip de război drept un război al „informației și percepției”^{*}. Valoarea sa constă în modul în care îi determină pe oameni să se distrugă din interior. Odată ce oamenii sunt expuși războiului psihologic, ei își distrug din interior societatea, națiunea, comunitatea, familia și chiar corpul. Ei fac acest lucru fără a fi nevoie de o armată opresivă care să le impună distrugerea. O fac prin alegerile efectuate și politicile solicitate, care se bazează pe informațiile pe care au fost îndemnați să le creadă ca adevărate.

Adevărul Pur Uman 63: Războiul de generația a cincea se desfășoară pe câmpul de luptă al minții înainte de a exista vreo implicare activă între oameni.

^{*} Daniel H. Abbott, ed., *The Handbook of 5GW: A Fifth Generation of War?* (Ann Arbor, Nimble Books, 2010), p. 20.

Prin crearea confuziei, incertitudinii, îndoielii și fricii unii față de alții, față de politicile guvernamentale, sistemul judiciar și conducători, populația însăși distruge legăturile psihologice care i-au oferit multă vreme un teren comun, confort și siguranță în trecut. Distrugerea acestor legături comune îi face pe oameni vulnerabili la viziuni alternative care le reconstruiesc viața și, în cele din urmă, lumea noastră. Acest tip de război este atât de răspândit în prezent, încât joacă zilnic un rol în viața fiecăruia dintre noi.

În fiecare zi, interacționăm cu prietenii, familia și colegii de muncă, împărtășindu-le idei care se bazează pe ceea ce credem noi că este adevărat. Ideile pe care ne bazăm opiniile provin de cele mai multe ori din fluxurile programelor de „știri” prin cablu și în rețea. Iar toate acestea sunt distorsionate și denaturate de algoritmi instituți de proprietarii acestor canale, care ne permit sau ne refuză informații care susțin o anumită narațiune.

Într-o anumită măsură, toți suntem victime ale 5GW. Genialitatea acestui stil de război constă în faptul că majoritatea oamenilor nici măcar nu conștientizează că o bătălie este în desfășurare sau că fac parte din ea. Un exemplu deplin în acest sens îl reprezintă efortul concertat al dușmanilor politici de a rupe legăturile sociale care au făcut din SUA o națiune puternică în trecut. Eu numesc „Jocul Periculos” eforturile lor de a ne distruge imaginea de sine.

În sens real, toți suntem implicați în acest joc periculos, întrucât o definiție a jocului este „manipularea unei situații, de obicei într-un mod nedrept sau fără scrupule”, și deoarece, în zilele noastre, toți suntem lipsiți de informații menite să ne influențeze alegerile.*

* „What Is the Meaning of ‘Game’?” Bab.la, accesat în 12 iulie 2024, <https://en.bab.la/dictionary/english/game>.

Jocul Periculos

Jocul Periculos se desfășoară în fața ochilor noștri și se întâmplă chiar acum. Este un joc întunecat și dureros. Și, întrucât se bazează pe frică și ură, face ravagii în prietenii, căsnicia, familia și comunitatea noastră și ne distruge încrederea în corpul nostru.

Versiunea actuală a Jocului Periculos este un proiect de inginerie socială la scară largă care ne separă de valorile și credințele tradiționale și ne diminuează sentimentul personal de securitate. Precum în orice joc, în Jocul Periculos există câștigători, învinși și un scop, iar strategiile sale pot fi modificate pentru a produce rezultate specifice.

Scopul Jocului Periculos este simplu. El este conceput ca să-i stârnească pe oameni unii împotriva altora, să ne dezbine între noi, să rupă legăturile coerenței sociale și să distrugă unitatea familiei și comunității noastre. În cele din urmă, jocul ne distruge simțul unicității, al valorii și caracterului nostru special ca oameni. Devenim pierduți când ne îndoim și ne pierdem încrederea în noi și în sentimentul propriei divinități.

Scopul Jocului Periculos este limpede: să ne facă să ne îndoim și să ne pierdem încrederea, astfel încât să ne simțim pierduți. În deruta noastră, devine imposibil să lucrăm împreună pentru binele comun și să ne rezolvăm problemele împreună. Aici intervine Jocul Periculos: când simțim că nu mai reușim să ne rezolvăm problemele, suntem dispuși ca altcineva să intervină ca să facă alegeri și să implementeze soluții în locul nostru.

Cheia aici este că, în incapacitatea noastră de a acționa conștient și cu încredere, soluții noi sunt *impuse* de o

altă autoritate. Din cauza sentimentului de neputință, lucruri cu care nu am fi niciodată de acord sau pe care nu le-am accepta în circumstanțe normale ne pot fi impuse de cei cu putere asupra noastră. Și toate acestea se pot întâmpla în modalități cu care nu am fost de acord sau pe care nu le-am ales.

Adevărul Pur Uman 64: Scopul Jocului Periculos este să fim conduși spre a ne micșora unii pe alții – să distrugem încrederea și legăturile sociale care ne țin împreună relațiile cele mai apropiate, familia și societatea, până când ne îndoim de valoarea și umanitatea noastră.

Jocul Periculos se joacă de secole. Prin utilizarea abilă a dezinformării și minciunilor, temerile cele mai întunecate și instinctele primare de supraviețuire ne sunt aprinse și manipulate în neîncrederea și ura care ne întorc unii împotriva altora.

Jocul începe când o relatare falsă este citită pe rețelele de socializare, auzită de la un prieten sau vizionată la televizor sub pretextul de „știri“. Dacă este crezută și acceptată ca adevărată, atunci relațiile sunt puse la îndoială și începe divizarea socială.

Când diferențele dintre noi devin arme

La început, ruperea alianțelor sociale și a imaginii de sine apare ca fractură subtilă în capacitatea de a avea încredere în alte persoane, ceea ce ne diminuează și încrederea în noi înșine. Deși asemenea îndoieli au existat dintotdeauna, educația, diversitatea rasială și situația

financiară sărbătorite odinioară ca puncte forte ale stilului nostru de viață sunt astăzi subliniate ca inegalități care trebuie criticate, ridiculizate și temute.

Altfel spus, însușirile pe care le prețuim în umanitatea noastră sunt transformate în arme care apar sub forma calităților care ne fac să fim depășiți.

Adevărul Pur Uman 65: Prin Jocul Periculos, diferențele de rasă, religie, cultură și diversitate sărbătorite ca puncte forte în trecut sunt transformate în arme, lăsându-ne divizați și vulnerabili la ideile și agende ale altora.

Odată cu începerea Jocului Periculos, persoanele cu idei neconforme convingerilor acceptate de majoritatea populației din jur se pot trezi că sunt evitate, ridiculizate, demonizate și respinse de cei pe care îi cunosc, inclusiv de prieteni, rude, vecini și colegi de muncă. Reputația le este adesea atacată și se încearcă distrugerea activității lor sub pretextul egalității de șanse prin „justiție comunitară”. În SUA, numim acest lucru în prezent „anularea” unei persoane.

Am mai văzut asta înainte

Jocul Periculos nu este o noutate.

Am văzut acest lucru în trecut. L-am văzut în Europa la începutul și mijlocul secolului XX, când oamenii au fost învățați să își urască vecinii cu moștenire evreiască. Iar ca urmare a urii, circa 6 milioane de evrei au fost exterminați sistematic, împreună cu circa 5,7 milioane de civili sovietici, 2 milioane de polonezi, 4,5 milioane de

sârbi, 300 000 de romi, 10 000 de persoane care aveau relații cu oameni de același sex și peste 3 000 de Martori ai lui Iehova, printre alții.*

Am văzut acest lucru în Africa în 1994, când etnicii hutu din Rwanda au fost *învățați* să îi urască pe etnicii tutsi. Iar conflictul dintre ei a dus la război civil și la un genocid care a durat 100 de zile, a ucis între 500 000 și 1 000 000 de oameni și a distrus circa 70% din populația tutsi.**

Îl vedem astăzi în încercarea de a ne separa și dez-bina. În acest scop, sunt utilizate scenarii distorsionate și dezinformări care ne *învață* să ne privim reciproc cu neîncredere și să ne urâm între noi: creștini și musulmani, musulmani și evrei, albi și hispanici, negri și albi, bogați și săraci, bărbați și femei. Vedem această tactică folosită pentru a crea confuzie între sexe și percepția a ceea ce înseamnă să fii bărbat și femeie.

În ceea ce privește agenda transumanistă a Marii Resetări, tacticile dovedite de succes în fiecare dintre cazurile anterioare o fac și în punerea la îndoială a valorii umanității și a ceea ce reprezintă specia noastră. Vedem cum Povestea Periculoasă îi divizează pe oameni între ei și împotriva șieși, din nou dintr-un singur motiv: pentru că funcționează.

Tacticile

Tacticile care fac posibilă o astfel de confuzie, incertitudine și dezbinare sunt eterne. Ele sunt preluate direct

* „Holocaust Victims“ („Victimele Holocaustului“), Wikipedia, accesat în 12 iulie 2024, https://en.wikipedia.org/wiki/Holocaust_victims.

** Ernest Harsch, „OAU Sets Inquiry into Rwanda Genocide: A Determination to Search for Africa’s Own Truth“, *Africa Recovery* 12, nr. 1 august 1998, p.4.

din cartea de joc a istoriei pentru divizarea oamenilor și distrugerea societăților. De exemplu, filosoful Immanuel Kant a simplificat în secolul al XVIII-lea ideea de mult recunoscută de a crea diviziuni în rândul populației pe care alții doresc să o controleze. În cartea sa *Spre pacea eternă: eseu filosofic*, apărută în 1795, Kant a descris elementele specifice ale tehnicii care, de atunci, a devenit cunoscută sub numele de „*divide et impera*” sau, mai frecvent, „dezbină și cucerește”.^{*} În Anexa 1, „Despre dezacordul dintre politică și morală cu privire la pacea eternă”, Kant enunță temele-cheie ale acestei tehnici, care includ:

1. crearea de diviziuni pentru a preveni alianțele în măsură să conteste clasa conducătoare
2. promovarea neîncrederii în rândul populației locale

Mai recent, principiile lui Kant au fost încorporate în filosofia organizării comunitare ilustrată în cartea *Rules for Radicals* (1971), de Saul Alinsky, activist și autor. Acesta identifică 10 reguli pentru ingineria socială eficientă, cu un capitol dedicat fiecăreia. În rezumatul uneia dintre cele 10 reguli, de exemplu, Alinsky condensează filosofia lui Immanuel Kant despre „dezbină și cucerește” în patru pași simpli. Cheia, afirmă el, este „să alegi ținta, să o îngheți, să o personalizezi și să o polarizezi”^{**}. În modalități nu atât de subtile, acesta este exact șablonul a ceea ce vedem desfășurându-se în lumea de astăzi.

Evident, există în lume nedreptăți sociale care ne solicită atenția și grija. Totuși, nu se pot găsi soluții reale și

^{*} Immanuel Kant, *Perpetual Peace: A Philosophical Essay*, traducere Mary Campbell Smith (Londra, George Allen și Unwin, 1917), p. 161.

^{**} Saul D. Alinsky, *Rules for Radicals: A Practical Primer for Realistic Radicals* (New York, Vintage, 1989), p. 130.

durabile dacă încercăm să le rezolvăm ca familii divizate, comunități polarizate și ca o specie care crede că nu poate fi izbăvită din ororile și atrocitățile care au făcut parte din trecutul nostru. Jocul Periculos încearcă să reducă puterea legăturilor comune care ne-au unit în trecut, transformând în arme diferențele sau „defectele” care ne apasă în prezent.

Deprogramarea: eliberarea din Jocul Periculos

Există o singură modalitate de a triumfa asupra obiectivelor dezumanizante ale Jocului Periculos: alegerea căilor de gândire care îi depășesc obiectivele și tacticile. Trebuie să ne *deprogramăm* de tacticile de marketing și dependențele tehnologice, la fel cum trebuie vindecată orice altă dependență. Iar în acest scop, trebuie să începem prin a recunoaște cu ce ne confruntăm.

De la cei care cred că sunt „la curent” cu adevărata poveste lăuntrică a ceea ce se întâmplă cu ei și cu lumea până la cei care habar nu au ce se întâmplă și nu le pasă deloc, toți suntem implicați în aceasta, într-un fel sau altul.

A pune capăt jocului înseamnă a ne elibera de vraja dumnezeiască a tehnicii și programării rețelelor sociale pe care am fost ademeniți să le acceptăm. Înseamnă să avem înțelepciunea, curajul și puterea:

1. să ne îndepărtăm de scenariile false și de dezinformarea care ne încurajează să ne cedăm puterea;
2. să recunoaștem modul în care ne cedăm puterea prin acceptarea tehnologiilor avansate, precum rețelele de socializare invazive și substanțele chimice sintetice, în viața și corpul nostru.

Aceasta înseamnă și necesitatea recunoașterii faptului că unele dintre cele mai populare tehnologii care ne-au devenit obișnuite sunt tocmai cele deturnate să ne modeleze percepțiile și, astfel, să ne manipuleze conștiința.

Istoria rimează

S-a spus că, deși istoria în sine nu se repetă, cu siguranță ea „rimează“. Chiar dacă evenimentele majore din trecut nu se repetă *întocmai*, le observăm evident temele în generațiile succesive. Aceasta se întâmplă întrucât, deși lumea merge înainte spre a crește și a se transforma, natura umană pare să progreseze pe o traiectorie mai lentă. Istoria ne arată că astăzi se manifestă aceleași idei de putere și dominație care au marcat cursul trecutului nostru timp de generații.

Acest lucru este valabil în utilizarea informațiilor pentru influențarea opiniei publice în susținerea unor politici care altfel nu ar fi niciodată acceptate, precum implicarea în acte de război.

Acum știm, de exemplu, că incidentul din Golful Tonkin, folosit pentru a justifica escaladarea războiului din Vietnam, în 1964, a fost un „nonincident“. De fapt, nu s-a întâmplat niciodată. În 2 august 1964, a avut loc o scurtă confruntare între forțele navale americane și omologe lor vietnameze în apropierea apelor teritoriale ale Vietnamului de Nord. Dorind să influențeze opinia publică în favoarea unei acțiuni militare, agențiile americane de informații au distorsionat în mod intenționat relatarea evenimentelor care au urmat întâlnirii. Astfel, au făcut să pară că o a doua confruntare a avut loc două zile mai târziu, în 4 august.

Într-un interviu acordat lui Errol Morris pentru documentarul *The Fog of War*, din 2003, Robert McNamara, fost Secretar american al Apărării, în funcție între 1961 și 1968, a recunoscut că nu a avut loc un al doilea atac în 4 august.* Doi ani mai târziu, în 2005, au fost declassificate documente care i-au confirmat declarația. Conform acestor dezvăluiri, comunicațiile interceptate fuseseră denaturate ca să pară că a avut loc un al doilea atac asupra forțelor americane.**

Pe baza narațiunii false raportate prin intermediul surselor media limitate ale vremii (existau presă scrisă, radio și televiziune, dar nu internet), publicul a crezut că forțele americane au fost atacate și că se justifica intensificarea de către guvern a efortului de război. Aceste percepții au condus la desfășurarea a încă 100 000 de soldați americani în martie 1965 și a altor 100 000 în 1966, precum și la distrugerea a nenumărate sate vietnameze și a unor mari suprafețe de teren agricol. În total, costul uman al războiului între 1965 și 1975 a fost moartea a circa 65 000 de civili nord-vietnamezi și a 58 220 de militari americani, după cum a raportat Departamentul American al Apărării câțiva ani mai târziu. (În prezent, se consideră că numărul civililor decedați a fost mult mai mare.)

Mai recent, relatarea falsă conform căreia președintele irakian Saddam Hussein deținea „arme de distrugere în masă” a fost utilizată pentru justificarea invaziei conduse

* „Film: The Fog of War: Transcript”, https://www.errolmorris.com/film/fow_transcript.html (accesat în 14 iulie 2024).

** Robert J. Hanyok, „Skunks, Bogies, Silent Hounds, and the Flying Fish: The Gulf of Tonkin Mystery, 2–4 August 1964”, Naval History and Heritage Command, accesat în 12 iulie 2024, <https://www.history.navy.mil/research/library/online-reading-room/title-list-alphabetically/s/skunks-bogies-silent-hounds-flying-fish.html>.

de SUA în Irak în 2003. Ca urmare, infrastructura națională de electricitate, apă și servicii civile a fost distrusă, guvernul irakian a fost desființat, iar numărul victimelor, contestat încă, a variat între 186 000 și 210 000 de morți în rândul civililor.

Împărtășesc aceste statistici deoarece intrarea în aceste războaie a avut nevoie de sprijinul opiniei publice pentru a merge mai departe. În general, oamenii se opun războiului, uciderii altor oameni și cheltuirii banilor publici pentru a finanța efortul pe timpul conflictului. Războaiele nu pot să aibă loc fără scenarii proiectate. Ingineria socială bazată pe mass-media nu se limitează la eforturile de război din trecut. Vedem exact aceleași principii aplicate astăzi în alte domenii interne, în afara războiului.

Printre exemplele de inginerie socială bazată pe mass-media se numără narațiunile legate de:

- utilizarea produselor farmaceutice pentru a încetini sau chiar opri pubertatea la adolescenți
- relația dintre rasele din America
- relația dintre oamenii de credințe diferite
- schimbările climatice și motivele pentru care acestea au loc
- ceea ce trebuie să facem ca să devenim și să rămânem sănătoși etc.

Fiecare dintre aceste probleme este importantă pentru persoanele afectate. Fiecare are impact asupra vieții și asupra națiunii noastre într-o anumită măsură. Și fiecare trebuie discutată în mod onest, veridic și faptic. Din nefericire, problemele importante resimțite de oameni în mod diferit sunt transformate în arme prin intermediul rețelelor sociale și algoritmilor digitali ai motoarelor de căutare.

Acestea sporesc numărul de postări și articole referitoare la asemenea probleme și reprezintă ecoul agresiv al opiniilor noastre, al canalelor care găzduiesc mass-media și al personalităților și fețelor cunoscute plătite pentru a promova perspective distorsionate.

Așa ne este modelată conștiința. Puterea umanității ne este ascunsă, iar percepțiile ne sunt manipulate ca să ascundă adevărata forță a divinității noastre.

Cum să te deconectezi de la dependența de rețelele de socializare

A rupe vraja tehnologiei asupra noastră înseamnă a schimba regulile, a visa un vis nou și a crea împreună o lume nouă, frumoasă și sănătoasă. Jocul Periculos se termină când nu ne mai lăsăm distrași și declanșați de click-bait-urile mediatice care ne aprind temerile profunde și furia intensă și ne ofensează bunul simț și sensibilitatea umană. El continuă doar cât timp continuăm să îl jucăm.

Amenințarea cu care ne confruntăm acum, împreună, este mai mare decât politica partinică. Este mai mult decât poziționarea de stânga sau de dreapta, decât filosofile conservatoare și progresiste sau rezultatul unei singure alegeri prezidențiale. Acestea sunt distragerile exterioare și evidente reprezentând expresii ale jocului. În sens real, îndoctrinarea noastră în Jocul Periculos este o formă de programare psihologică.

Pașii care ne permit să ne deconectăm de la aceste programe nesănătoase seamănă cu cei necesari pentru a ne deprograma de la orice formă structurată de îndoctrinare sau de la ceea ce a fost numit în trecut „spălarea creierului”. Voi identifica pe scurt în continuare unii dintre

acești pași de deprogramare, astfel încât să fii conștient de existența lor și de rolul jucat în viața ta și să îi aplici dacă te simți atras.

Steven Hassen, consilier american în domeniul sănătății mintale, a devenit cunoscut în anii 1970 grație dezvoltării unor tehnici psihologice pentru deprogramarea gândirii celor prinși în diferite secte populare la acea vreme.*

Pe baza experiențelor cu procesul de deprogramare, Hassen a dezvoltat de atunci o nouă filosofie de deprogramare bazată pe tehnici noncoercitive de conștientizare și contextualizare a îndocrinării pe care oricine le poate folosi când simte că i se încearcă influențarea gândirii.

Descriu în continuare câteva tactici utilizate de obicei pentru îndocrinarea persoanelor în secte. Le împărtășesc aici deoarece ilustrează paralele directe cu tipul de îndocrinare la care au fost expuși în ultimii ani oamenii din America și din mare parte a lumii. Mai întâi voi identifica tactica, după care voi sugera posibile remedii pentru deprogramarea gândirii de la îndocrinare.

Tactica de îndocrinare 1: Prezentarea doctrinei ca realitate

Această tactică încearcă să-i convingă pe indivizi că informațiile pe care le primesc sunt corecte și reprezintă „singurul” adevăr. În acest fel, încearcă să invalideze orice informație care nu este de acord sau nu susține perspectiva îmbrățișată de individ.

Una dintre modalitățile în care această tactică de îndocrinare este aplicată în societatea noastră înalt tehnologizată este prin formarea de *silozuri de informații* în

* Steven Hassan, *Combatting Cult Mind Control* (Rochester, Vermont, Park Street, 1988).

rețelele de socializare. Legături de informații personalizate sunt create de algoritmi unei platforme de rețelele de socializare astfel încât aceasta să „învețe” tipul de informații pe care le căutăm online. Algoritmul caută apoi surse suplimentare de informații care concordă cu punctul de vedere pentru care ne-am arătat interesul și cu subiectele tocmai căutate. În ultimă instanță, acest proces ne umple paginile web, căsuțele de e-mail și textele cu reclame, sugestii de cărți și invitații la webinare și seminare ce reflectă perspectivele pentru care ne-am arătat interesați.

Cheia aici este că algoritmul va continua să ne furnizeze linkuri către informații care ne susțin punctul de vedere și va face acest lucru excluzând orice alt punct de vedere sau perspectivă. Iar întrucât vedem atât de multe mesaje similare care apar pe numeroase canale digitale, credem că punctul nostru de vedere este atât de răspândit, încât toți ceilalți văd același lucru. Considerăm că acesta trebuie să fie adevărul.

În același timp în care vedem silozul nostru personalizat de informații, prietenii și cei dragi se confruntă cu propriile asemenea silozuri. Ei cred cu aceeași certitudine că informațiile întâlnite reprezintă adevărul. Experiența îngreunează pătrunderea oricăror puncte de vedere care pun la îndoială sau contrazic informațiile primite. Aceasta poate să creeze (și de multe ori o face) o separare între noi și prietenii și cei dragi care sunt la fel de adânc înrădăcinați în silozul lor de informații.

Remediul pentru „Prezentarea doctrinei ca realitate”

Există o serie de soluții pentru a remedia această tactică, deși nu există un răspuns unic. Unii oameni se

deconectează complet de la informațiile de pe internet și de la rețelele de socializare. Deși se dovedește eficient pe termen scurt, acest lucru te izolează de informațiile importante necesare participării la activitățile zilnice.

Dacă alegi să rămâi implicat online și dorești să o faci în mod responsabil și obiectiv, cel mai eficient remediu la această tactică îl reprezintă căutarea surselor alternative și chiar neconvenționale de informare. Caută puncte de vedere multiple. Folosește-ți discernământul în mod responsabil. Îți ești dator să explorezi fluxuri de știri diverse care oferă perspective diferite, știind că, în cele din urmă, realitatea oricărui eveniment explorat se află probabil undeva la mijlocul a tot ceea ce observi.

De exemplu, am urmărit oroarea evenimentelor din 7 octombrie 2023, din Israel, în timp ce vorbeam la o conferință din Londra. Din cauza diferenței de fus orar dintre Europa și America de Nord, primele știri mi-au provenit din Orientul Mijlociu, India și Europa.

La câteva minute după evenimente, am văzut din plin amploarea atrocităților comise, în unele cazuri prin intermediul unor imagini brute și needitate. Totuși, când posturile americane au început să prezinte știrile mai târziu în cursul zilei, am remarcat diferențele în modul de transmitere a evenimentelor din aceeași zi către publicul american. Cu puține excepții, mass-media americană a refuzat să prezinte imaginile sau să discute detaliile îngrozitoare ale atrocităților de nedescris petrecute cu doar câteva ore mai devreme. Nici regulile și orientările comunitare ale platformelor de rețele de socializare nu au permis prezentarea imaginilor în mod necenzurat.

Ca urmare a acestor acțiuni, numeroși americani au fost și continuă să fie induși în eroare să creadă că

evenimentele efective din 7 octombrie nu au fost reale, iar atrocitățile nu s-au întâmplat niciodată.

Repercusiunile acestei manipulări a informațiilor continuă, iar consecințele se manifestă astăzi pe scena mondială.

Tactica de îndotrinare 2: Manipularea prin frică și vinovăție

Această tactică este deosebit de perfidă, întrucât face apel direct la instinctul nostru de altruism și de supraviețuire, pe care îl opune apoi falsului sentiment de vinovăție pentru rolul perceput al contribuției la suferința altora. În ultimii ani, această tehnică a fost utilizată pentru a convinge comunități și națiuni să efectueze schimbări radicale în politicile lor, de la utilizarea energiei, designul urban și tehnicile agricole până la utilizarea terenurilor și îngrijirea medicală. Dezinformarea este „transformată în armă” ca să insufle vinovăție și frică și să-i mobilizeze pe oameni în favoarea unei cauze.

Voi folosi fenomenul schimbărilor climatice și cum sunt prezentate publicului informațiile despre el ca exemplu de ilustrare a modului în care funcționează această tactică. Prin utilizarea silozurilor de informații, publicul este educat într-o perspectivă specifică referitoare la schimbările climatice. Perspectiva este consolidată până în punctul în care oamenii cred că sunt bine informați cu privire atât la cauza dezastrelor climatice, cât și la remedii care face parte din agenda celor care îndotrinesc.

Iată cum arată secvența de evenimente asociate îndotrinerii. În primul rând, silozul nostru de informații ne arată evenimente reale, foarte înspăimântătoare și îngrozitoare. Printre acestea se numără ploi torențiale care

crează inundații, uragane și tornade care distrug comunități aflate la mică altitudine și orașe de coastă, incendii necontrolate care fac ravagii în comunitățile urbane, unde flăcările distrug casele și afacerile oamenilor și le perturbă viața sau uneori chiar le pun capăt vieții.

Este firesc să fim șocați de ceea ce vedem. Natura umană vrea să ajute într-un fel. Vrem să alinăm suferința la care suntem martori. Adesea ne simțim neputincioși în a face ceva, confrunțați cu amploarea dezastrelor.

Până în acest moment, ceea ce vedem este real. Distrugerea și pierderea de vieți sunt tangibile, vizibile și de netăgăduit. Dar ce se întâmplă în continuare este momentul în care începe manipularea.

Profitându-se de sensibilitatea umană și pe baza vulnerabilității emoționale după ce am fost martori la suferință, suntem imediat influențați să credem că, mai întâi, evenimentele oribile la care suntem martori reprezintă rezultatul direct al schimbărilor climatice și, apoi, că aceste schimbări au loc în primul rând din cauza comportamentului nostru. Ni se spune că suferința are loc din cauza alegerii combustibililor fosili ca sursă principală de energie pentru civilizația noastră.

Onorez datele de care dispunem și nu neg absolut deloc schimbarea climei. Problema este că realitatea schimbării și ceea ce înseamnă aceasta în viața noastră au fost transformate în armă. În loc să ne folosim tehnologia ca să ne adaptăm la ritmurile schimbărilor climatice naturale anticipate de zeci de ani, fenomenul este folosit pentru a ne diviza ca familii și comunități, așa cum am descris anterior.

Contrar narațiunii publice promovate în mass-media convențională și în sălile de clasă, datele geologice din

diverse surse arată altceva: clima Pământului nu este statică. Este un sistem dinamic și complex care se modifică în mod constant. Schimbările pe care le observăm astăzi în clima globală și în tiparele meteorologice localizate (1) fac parte din ritmurile și ciclurile Pământului observate în trecut și (2) cea mai mare parte a creșterii CO₂ în atmosferă provine din degajarea de gaze din oceane, nu din arderea combustibililor fosili.* Fără îndoială, nivelurile de CO₂ sunt mai ridicate astăzi decât în ultimele decenii. Și, tot fără îndoială, nivelurile actuale de CO₂ sunt de fapt mult mai reduse în comparație cu nivelurile din epocile trecute.**

Nu este o coincidență faptul că perioadele din istoria geologică în care s-au înregistrat niveluri ridicate de CO₂ se corelează cu perioadele în care Pământul s-a bucurat de păduri luxuriante și diversitatea sănătoasă a vieții. Aceste fapte demonstrabile sunt în contradicție directă cu previziunile înspăimântătoare ale „experților”, activiștilor dezinformați și multora dintre liderii politici din prezent.

Evident, este în beneficiul nostru ca specie să dezvoltăm forme de energie curate, ecologice și durabile, disponibile tuturor celor care își doresc acces la energie. Totuși, dacă liderii noștri s-ar fi preocupat cu seriozitate, tehnologiile descoperite în ultimii 70 de ani ar fi fost dezvoltate și puse la dispoziție pentru a înlocui combustibilii fosili pe care ne bazăm astăzi.

* Sivakumaran Sivaramanan, „Global Warming and Climate Change, Causes, Impacts and Mitigation“, ResearchGate, 15 septembrie 2015, <https://doi.org/10.13140/RG.2.1.4889.7128>. Vezi graficul temperatură *versus* CO₂.

** Craig Idso, Keith Idso și Sherwood B. Idso, „Ice Core Studies Prove CO₂. Is Not the Powerful Climate Driver Alarmists Make It Out to Be“, CO₂ Science 6, nr. 26 (25 iunie 2003), <http://www.co2science.org/articles/V6/N26/EDIT.php>.

Acestea includ, de exemplu, utilizarea elementului toriu pentru alimentarea centralelor electrice de bază, așa cum a fost validat în timpul Proiectului Manhattan, la mijlocul secolului XX; sau folosirea în industria automobilelor a carburatoarelor dezvoltate în anii 1970 care permit obținerea unui consum de benzină de 2,5 litri/100 kilometri și accesul la tehnologia rezonantă care extrage energie din vidul Planck al spațiului „gol” pentru a fi pusă la dispoziție în scopuri comerciale.

Notă: Deși împărtășirea în detaliu a dovezilor privind impactul sănătos al unor niveluri mai ridicate de CO₂ nu intră în scopul acestei cărți, am făcut acest lucru pe larg în prezentări video online. Găsești linkuri către acestea pe site-ul meu: www.GreggBraden.com.

Cu scenariile climatice manipulate în modul descris aici, nu este surprinzător faptul că suntem plini de tristețe, furie și teamă din cauza știrilor frecvente din mass-media. La fel de nesurprinzător este și faptul că ne simțim vinovați cu privire la posibilitatea de a fi contribuit într-un fel la ororile și suferința la care suntem martori.

Partea cea mai seducătoare a acestui tip de manipulare este modul în care se folosește de un arnestec de evenimente reale, concrete, ca să promoveze vinovăția și apoi să justifice forme extreme de inginerie socială ca mijloc de atingere a scopului. Mijloacele ne subminează existența prin distrugerea unor industrii întregi și a stilurilor tradiționale de viață. În tot acest timp, sfârșitul spre care ne îndreptăm va îmbogăți un număr restrâns de oameni care știu cum să construiască și să investească în tehnologie și instrumente financiare aliniate schimbărilor impuse.

Ironia tristă este că toate acestea se întâmplă în timp ce nu au niciun impact asupra extremelor climatice care au cauzat tragediile.

Se spune că știința înseamnă putere. Dar nu este suficientă simpla cunoaștere a unui subiect. Tipul de cunoștințe la care avem acces este factorul esențial în protecția împotriva îndocrinării din partea celor care nu țin cont de interesele tale. Dacă ajung la noi prin intermediul acelorași filtre media care ne-au furnizat informațiile distorsionate acceptate inițial, noile informații primite nu vor face decât să consolideze punctul de vedere acceptat deja.

Tocmai de aceea, bătaia pentru gândurile și convingerile noastre se desfășoară zilnic în ziare, reviste, emisiuni TV și radio. Amploarea uriașă a ingineriei sociale încercate pe baza relatărilor false privind schimbările climatice face ca disponibilitatea informațiilor obiective să fie mai valoroasă ca oricând. Cu cât suntem mai bine informați, cu atât suntem mai înzestrați pentru a face alegeri responsabile și în cunoștință de cauză.

Remediul pentru „Manipularea prin frică și vinovăție“

Cel mai simplu remediu în acest sens îl reprezintă verificarea faptelor pe cont propriu. Frica provine în mare parte din confruntarea cu un lucru necunoscut, iar vina provine din sentimentul că am făcut ceva care a rănit pe altcineva. Ambele sentimente rezultă din ceea ce credem că este adevărat într-o situație – ceea ce am citit sau am auzit de la altcineva. Iată de ce este crucial să descoperim realitatea cu care ne confruntăm când informațiile care ne parvin ne fac să ne simțim vinovați și speriați.

Tocmai de aceea, verificarea faptelor este esențială pentru deprogramare sau pentru prevenirea spălării creierului în primul rând.

Software-ul automatizat de „verificare a faptelor“ nu reprezintă, probabil, un bun loc de început. Experiența personală mi-a arătat că verificatorii online și IA se află adesea sub influența acelorași algoritmi care au creat silozurile media în care trăim, raportându-ne informații eronate. Totodată, pe măsură ce pătrund în sfera de date a internetului global ca să ne răspundă la întrebări, motoarele de căutare se bazează pe informații deja distorsionate de către algoritmi.

Deși acest lucru pare un pic mai anevoios, este încă posibil să efectuăm astăzi cercetările care ne permit să fim eficienți în pașii noștri rezonabili. Iată ce ai de făcut:

- Caută singur cercetări directe și rapoarte științifice, în loc să te bazezi pe comentariile podcasturilor sau pe interpretările vreunui prezentator de știri pentru a-ți explica semnificația lor. Deși documentele și articolele accesate în acest mod pot fi mai tehnice, vei citi concluziile directe ale oamenilor de știință și cercetătorilor înșiși în contextul intenționat, în loc de comentariul unei personalități neinformate.
- Caută interviuri în persoană, la telefon sau prin e-mail cu experți, astfel încât să afli direct de la aceștia cele mai recente puncte de vedere, opinii, politici și concluzii. Pune întrebări de clarificare când participi la prelegeri și ateliere.
- Fii deschis la surse alternative de informații, dincolo de fluxurile de știri și emisiunile presei convenționale pregătite de personalități cu care ești deja obișnuit. Aceasta include citirea, ascultarea sau vizionarea de reportaje realizate de jurnaliști independenți, inclusiv unii din țări cu ale căror politici nu ești neapărat de acord. Amintește-ți în

același timp că acesta este un exercițiu de examinare obiectivă a tuturor părților și perspectivelor unui eveniment, nu formarea unei opinii pe baza relatării celei mai ușor de accesat și celei mai apropiate de opinia ta.

Tactica de îndoctrinare 3: Asigură-te că nu există nicio cale de ieșire

Teama că nu există nicio cale de ieșire dintr-o situație extremă și înfricoșătoare este o tactică hibridă de îndoctrinare. Ea combină aspectul „fricii” din Tactica 2 cu sentimentul de disperare descris aici în Tactica 3 pentru a face să pară că există o singură concluzie la ceea ce ni se prezintă. Trebuie să ne conformăm, să ne supunem sau să „cedăm” agendei puterilor responsabile de îndoctrinare. Acest sentiment al situației binare de tipul „ori una, ori alta” este de obicei legat de falsul sentiment de urgență creat de un scenariu fals bazat pe adevăruri parțiale.

Exemple în acest sens sunt reacția liderilor în timpul pandemiei globale din 2020 și scenariul discutat anterior al schimbărilor climatice. În ambele situații, pe baza informațiilor repetate și distribuite pe scară largă de autorități de încredere pe care ne-am bazat în trecut, ni s-au prezentat scenarii care păreau înfricoșătoare, ni s-a spus că acestea vor avea consecințe groaznice, iar apoi ni s-a transmis că nu avem timp să dezbatem semnificația datelor emergente. Ni s-a spus că, dacă nu acționăm rapid, va fi prea târziu pentru noi toți, întrucât ni se va închide fereastra de oportunitate de a evita milioane de decese.

În cazul pandemiei, această tactică a fost utilizată pentru a justifica utilizarea pe scară largă a unor terapii noi, care nu au mai fost folosite niciodată la scară globală.

În cazul schimbărilor climatice, ni se spune că avem la dispoziție doar câțiva ani ca să consolidăm o nouă economie, să ne reducem călătoriile, să schimbăm ceea ce mâncăm și modul în care sunt cultivate alimentele și să trecem la un sistem de energie și transport electric bazat pe utilizarea a 17 elemente extrem de toxice din pământuri rare, localizate în câteva depozite finite de pe planetă. Altfel, întreaga lume se va sfârși.

În SUA, am auzit efectiv de la lideri avertizarea că vom supraviețui mai puțin de 10 ani dacă nu adoptăm politicile extreme care ne sunt prezentate și că, având în vedere urgența situației, nu există timp pentru a discuta faptele sau pentru a dezvolta opțiuni suplimentare. Iată un exemplu de manual pentru „Asigură-te că nu există nicio cale de ieșire” al tacticii de îndoctrinare a populației!

Remediul pentru „Asigură-te că nu există nicio cale de ieșire”

Indiferent dacă luăm decizii cu privire la o criză climatică, o pandemie virală sau un alt tip de urgență, alegerile noastre trebuie să se bazeze pe informații, iar informațiile pe care le dorim provin din ceea ce ne spune comunitatea științifică. În afara cazului în care avem formare de geologi, geofizicieni, climatologi sau specialiști în boli infecțioase, majoritatea nu cunoaștem foarte bine specificul acestor discipline ca să evaluăm singuri studiile de cercetare. Aceasta este și ideea. Trebuie să primim informații de la numeroși oameni de știință cu perspective variate asupra problemelor când vine vorba despre formarea opiniilor și luarea deciziilor care ne vor afecta corpul și viitorul planetei.

Dar omul de știință nu este suficient, știința nefiind o disciplină statică. Ea este un corp de informații viu și dinamic, construită pentru a fi revizuită și actualizată pe măsura

aparitiei informațiilor noi. Și tocmai din acest motiv trebuie să fim foarte atenți de fiecare dată când liderul unei organizații sau unei națiuni declară că „discuția s-a încheiat” sau că știința a „stabilit”. Acest tip de limbaj este conceput pentru a închide orice conversație care poate să ducă la soluții viabile și sănătoase ce nu se potrivesc cu viziunea sau agenda pe care suntem presăși să o susținem.

Ca remediu pentru Tactica de îndoctrinare 3, întreabă-te: „Este adevărat?” Este adevărat că lumea se va sfârși în 10 ani dacă nu adoptăm agenda radicală care ne perturbă echilibrul economic al civilizației și distruge mijloacele de trai și stilul de viață a milioane de oameni? Este adevărat că acei 200 000 de ani de perfecționare evolutivă a sistemului imunitar ne vor dezamăgi când acesta va întâlni un virus nou proiectat în laborator? Singura modalitate de a răspunde la aceste întrebări o reprezintă cunoașterea.

Ne suntem datori cel puțin să ne înțelegem la nivel elementar corpul și sistemul imunitar și să știm de ce anume este nevoie ca să avem grijă de ambele. Ne suntem datori să avem înțelegerea elementară a istoriei Pământului, ciclurilor geologice și climei din trecut. Când întâlnim pe cineva aflat într-o poziție de putere și autoritate care ne spune că există o singură soluție pentru orice problemă, suntem datori să ne întrebăm pe noi și pe el: „Este adevărat?”

De cele mai multe ori, vom descoperi că abilitatea de a adresa această întrebare și de a răspunde obiectiv la ea dezvăluie un adevăr universal: există întotdeauna o alegere și o soluție. Poate nu va fi alegerea sau soluția pe care ne-am imaginat că am folosit-o în trecut. Este posibil ca soluția la îndemână să nu conducă la rezultatul așteptat. Dar există întotdeauna o opțiune, ceea ce ne ajută să recunoaștem când ne confruntăm cu această tactică de îndoctrinare.

Recunoașterea tacticilor de îndoctrinare este un instrument puternic care ne permite să discernem alegerile la îndemână când suntem constrânși să acceptăm programe care nu sunt în interesul nostru. Odată ce facem acest lucru, puterile divinității noastre – capacitatea de a depăși limitările percepute – ne conduc la perspectivele care oferă opțiuni și soluții la provocările cu care ne confruntăm.

Adevărul Pur Uman 66: Tacticile folosite pentru a ne constrânge să acceptăm IA și tehnologia digitală în viața și corpul nostru includ scenarii false despre realitatea în care trăim. Frica, vinovăția și convingerea că nu avem alte opțiuni sunt pârgurile folosite pentru a ne presa să ne conformăm.

Acțiunea

Înainte de moartea sa, în 1983, Buckminster Fuller, teoretician și futurist, ne-a oferit probabil cea mai bună soluție pentru a aborda principiile îndoctrinării și a-i pune capăt Jocului Periculos. El a afirmat clar și înțelept: „Nu vei schimba niciodată lucrurile luptându-te cu realitatea existentă. Pentru a schimba ceva, construiește un nou model care să facă modelul existent să arate depășit.”*

Așadar, ce putem face pentru a depăși amenințarea transumanismului? Răspunsul este la fel de simplu ca jocul în sine. Jocul Periculos care ne distruge umanitatea, familia și națiunea există doar cât timp există jucători – cât timp suntem de acord să susținem Jocul.

* Buckminster Fuller, *Operating Manual for Spaceship Earth* (New York, Simon&Schuster, 1969).

- Când nu ne mai bazăm pe alți oameni care să ne spună ce și cum să gândim, Jocul încetează să existe.
- Când ne gândim în mod critic la probleme, în loc să aderăm automat la gândirea de grup a comunității, Jocul încetează să existe.
- Când spunem „Nu“ atracției captivante de a scana rețelele de socializare în căutarea știrilor zilei care ne reflectă doar opiniile preexistente, Jocul încetează să existe.
- Când căutăm faptele, în loc să ne bazăm pe un material video distorsionat, prescurtat sau modificat de IA despre ceva care ne contrariază, Jocul încetează să existe.

Adevărul Pur Uman 67: Îndoctrinarea este eficientă și Jocul Periculos continuă doar dacă alegem să acceptăm tacticile de îndoctrinare în viața noastră.

Ce s-ar întâmpla dacă instigatorii Jocului Periculos ar chema la o revoltă într-un oraș mare sau la un război militar într-o țară aflată la o jumătate de lume distanță și nimeni nu ar apărea? În sens similar, ce s-ar întâmpla dacă noi (precum și familia, prietenii și vecinii noștri) am alege să ne asumăm responsabilitatea pentru sănătatea personală și am concepe stiluri de viață care să ne ajute efectiv să avem o imunitate puternică și naturală fără a fi nevoie să ne injectăm substanțe chimice sintetice în corp?

Și ce s-ar întâmpla dacă am trezi tehnologia soft a neuronilor din inimă și creier și am începe să trăim în conformitate cu adevărul profund a ceea ce înseamnă să fi om?

Răspunsul la aceste întrebări este simplu: când alegem aceste lucruri, programarea se încheie. Îndoctrinarea eșuează, iar Jocul Periculos a ajuns la final.

Atunci ne vindecăm și o luăm de la capăt.

8

Pur uman

Cheile

„Cine suntem noi [...] cu excepția poveștilor
pe care ni le spunem despre noi înșine,
mai ales dacă le acceptăm?”

Scott Turow (1949 –),
autor american

În decembrie 1945, a fost efectuată o descoperire care
a provocat o undă de șoc în lumea științei biblice și
religioase. În apropierea orașului Nag Hammadi, de pe
malul vestic al Nilului, în Egipt, un tânăr a descoperit un
vas misterios de pământ. Acesta rămăsese sigilat timp de
secole și conținea rămășițele a 13 codexuri legate (texte
antice legate sub formă de cărți), precum și pagini de pa-
pirus libere. Cunoscute acum sub numele de Biblioteca
Nag Hammadi, se consideră că aceste documente datează
dintr-o perioadă cuprinsă între secolele II și IV și au fost
recunoscute ca texte gnostice timpurii.

Undele de șoc din comunitatea academică s-au produs
din cauza faptului că aceste cărți reprezintă înregistrări ale

unor scrieri biblice care nu mai fuseseră văzute niciodată, relatări foarte diferite de aceleași texte găsite în Noul Testament al Bibliei creștine de astăzi. Pe lângă evangheliile cunoscute, cercetătorii au descoperit rămășițele unor texte suplimentare pe care Biserica Creștină Timpurie a ales să le excludă odată cu compilarea Bibliei de către diferitele consilii și papi ai Bisericii Catolice Timpurii în secolul IV.

Printre textele gnostice dezvăluite se află numeroase cărți lipsă sau „pierdute“ ale Bibliei, cu titluri care includ „Evanghelia Adevărului“, „Originea Lumii“, „Cartea secretă a lui Iacov“, „Cartea secretă a lui Ioan“, „Sophia lui Iisus Hristos“ și „Tunetul, Mintea Desăvârșită“. Această ultimă carte pierdută este acum considerată unul dintre puținele texte rămase scrise de o femeie gnostică. Poate cel mai cunoscut și controversat dintre textele de la Nag Hammadi este misterioasa „Evanghelie după Toma“.

Această evanghelie îi este atribuită lui Toma Didi-mul, despre care se consideră că a fost fratele biologic al lui Iisus din Nazaret și scribul său. Toma a înregistrat 114 ziceri atribuite direct lui Iisus din predicile sale. În înțelepciunea acestui text este inclusă zicala cu numărul 70, care spune: „Dacă scoți la iveală ceea ce este în tine, aceasta te va salva. Dacă nu scoți la iveală ceea ce este în tine, aceasta te va distruge.“*

Întrebarea care i-a frământat pe cercetători de la descoperirea acestei evanghelii este următoarea: ce anume avem în noi și deține puterea atât de a ne salva dacă este recunoscut, cât și de a ne distruge dacă este ignorat?

* James M. Robinson, editor, *The Nag Hammadi Library in English*, Coptic Gnostic Library Project of the Institute for Antiquity and Christianity (San Francisco, HarperSanFrancisco, 1990), Zicala 70.

Într-un mod asemănător cu mesajul primit de George Gurdjieff de la starețul mănăstirii secrete a Frăției Sarmoung, când a fost încurajat să „rămână aici până când va dobândi în sine o forță pe care nimic nu o poate distruge“, mesajele consemnate de Toma dezvăluie un adevăr profund și sacru care i-a determinat pe oameni să caute în întreaga lume în speranța de a-l găsi. Ambele învățături ne îndeamnă să evocăm ceva ce avem deja în noi: o forță pe care nimic nu o poate distruge, dar care ne poate distruge pe noi dacă îi negăm existența. Eu cred că divinitatea noastră este forța descrisă în ambele învățături.

Astăzi, ne aflăm într-un cerc complet început dintr-un tip de gândire popular în epoca descoperirii evangheliilor gnostice, la mijlocul secolului XX. În anii 1940, știința modernă abia începea să bănuiască puterea pe care o avem la îndemână, rezultată din tehnologia armelor dezvoltată în al Doilea Război Mondial și din capacitatea noastră de a manipula corpul uman.

Astăzi, după mai puțin de un secol, semințele puterii tehnologice plantate inițial de descoperirile secolului XX s-au maturizat și au devenit armele avansate și tehnologia transumanistă ale secolului XXI. Totuși, într-o ironie a sortii, aceleași invenții dezvoltate inițial ca să ne protejeze de dușmani și să ne salveze specia de suferință și boli au devenit acum tehnologiile care ne amenință lumea, specia și însăși existența.

Depinde de noi să stabilim corecțiile de curs care ne-au plasat pe traiectoria distructivă pe care ne aflăm astăzi. Depinde de noi să scriem paginile noii povești umane, pe măsură ce ne revendicăm destinul ca pur umani.

Destinul nostru

Acum 200 000 de ani, ceva miraculos s-a întâmplat aici, pe Pământ. A fost ceva atât de extraordinar, încât ne-a oferit abilități dumnezeiești care nu fuseseră și nu au mai fost date de atunci niciunei alte forme de viață – cel puțin uneia de care suntem conștienți în prezent.

Am fost înzestrați atunci cu puterea de a ne autoregla conștiința și de a ne autovindeca fizic, precum și cu capacitatea de a face acest lucru conștient și la cerere. Suntem singura formă de viață de pe Pământ capabilă să acceseze intenționat stări superioare ale creierului și tărmuri avansate ale intuiției profunde, când alegem să facem acest lucru.

Suntem singura formă de viață capabilă să creeze o superreacție imunitară și o superreziliență la lumea noastră în schimbare rapidă, să trezească enzimele longevității și să creeze stări înalte de superînvățare, supermemorare, supercogniție și multe altele – toate la momentul și în locul pe care le alegem personal.

Dovezile din ADN ne arată că strămoșii noștri umani moderni din punct de vedere anatomic au primit aceste abilități extraordinare și multe altele în momentul în care au apărut misterios pe Pământ. Abilitățile ne-au însoțit încontinuu de atunci și o fac și astăzi. Deși rareori suntem informați sau ni se amintește de capacitățile excepționale care oferă sens profund vieții noastre, ele fac totuși parte din noi. Faptul incontestabil al acestor puteri extraordinare ne îndreaptă către destinul inevitabil: suntem o specie menită să-și exprime puterile și să trăiască adevărul divinității sale umane. Suntem construiți să ne trezim abilitățile înnăscute pe care le-am considerat în trecut drept

puteri supranaturale și să le acceptăm ca parte naturală a vieții noastre de fiecare zi.

Adevărul Pur Uman 68: Cu 10000 de generații în urmă, oamenii au apărut pe Pământ cu abilități extraordinare și dumnezeiești, care nu au fost oferite niciunei alte forme de viață pe care o cunoaștem astăzi.

Când ne îmbrățișăm caracterul special – puterea divinității lăuntrice –, ne oferim motive să gândim diferit despre noi înșine, despre ceilalți și despre relația cu lumea din jur. Dobândim puterea de a avea încredere în capacitățile de vindecare și intuiție care ne informează prin alegerile și procesele decizionale. Când ne acceptăm divinitatea, învățăm să avem încredere și să ne bazăm pe intuiție pentru orice, de la gestionarea detaliilor activităților și traiului nostru până la rezolvarea provocărilor care apar inevitabil în relațiile cele mai apropiate.

Să ne acceptăm divinitatea și să îmbrățișăm umanitatea care face posibilă divinitatea noastră în această lume înseamnă că ne oferim oportunități egale în fiecare aspect al vieții. Facem acest lucru prin trezirea capacității de a ne depăși limitările percepute, care este însăși definiția divinității noastre. Trăind în plenitudinea capacităților înnăscute, asigurăm viitorul speciei și corectăm cursul pentru noua poveste umană.

Aflați în plinătatea puterii noastre, este imposibil să fim înșelați de forțele întunecate care invadează astăzi societățile și națiunile de pe Pământ și nu mai suntem reduși la statutul de victime neputincioase în lupta dintre bine și rău.

Pe măsură ce învățăm să avem încredere în divinitatea lăuntrică, ne trezim și dorința naturală de libertate care

ne determină să devenim cele mai bune versiuni ale noastre și să creăm cea mai bună lume posibilă. Să alegem să ne îmbrățișăm destinul uman pur este cheia pentru a-l trăi.

Alegerea

Dacă nu alegem să gândim diferit despre noi înșine și să ne acceptăm adevărul divinității în propria viață, cele mai avansate minți ale acestor vremuri ne transmit un mesaj. Ele afirmă că ne aflăm evident pe cursul care va duce la împlinirea celor mai mari temeri ale noastre legate de o lume locuită de o specie hibridă fără emoții și condusă de IA. Dacă nu ne revendicăm în mod deschis umanitatea și valorile pe care le prețuim în specia noastră ca fiind sacre și dacă nu refuzăm să le permitem altora să le diminueze, ne vom trezi într-o lume care reflectă agendele întunecate ale unei mâini de indivizi despre care majoritatea oamenilor nu au auzit niciodată și nici măcar nu știu că există.

Trebuie să ne adresăm o întrebare simplă. Totul se reduce la iubire. Ne iubim suficient încât să ne păstrăm darul umanității și să ne alegem destinul uman în detrimentul iluziei progresului și eficienței prezentate prin intermediul tehnologiei avansate? În cele din urmă, întrebarea profundă devine: ne iubim suficient pentru a accepta divinitatea care este posibilă prin umanitatea noastră și puterea de iubire neînfricăată și de vindecare profundă pe care o deține pentru noi? Modul în care răspundem la această întrebare ne va conduce fie spre înălțimile celui mai măreț destin divin, fie spre adâncurile celui mai întunecat destin bazat pe frică.

Adevărul Pur Uman 69: Vom alege darul umanității noastre sau vom ceda în fața eficienței devenind forme de viață îmbunătățite tehnologic?

Dacă acceptăm dovezile care sugerează că ființe avansate au călătorit din lumi îndepărtate ca să ne avertizeze cu privire la consecințele înlocuirii umanității noastre cu tehnologia, atunci poate că vizitele lor ne oferă un indiciu cu privire la direcția de urmat. Atât mesajul lor, cât și dezvoltările celor mai performante științe ale vremurilor noastre conduc la aceeași concluzie.

Mesajul și știința ne reamintesc că merităm să ne continuăm existența. Chiar și cu expresiile disfuncționale ale războiului și urii cu care ne confruntăm astăzi, rămâne ceva în umanitatea noastră care este atât de rar, atât de prețios și atât de frumos, încât ar fi o tragedie evolutivă să lăsăm acel ceva și pe noi să dispară.

Această carte este scrisă cu un singur scop în minte: să dea glas poveștii potențialului nostru și să ne ofere puterea de a ne accepta caracterul special. Puterea noii istorii umane deține cheia pentru a pune capăt fricii și urii care ne dezbină și pentru a face alegerile care ne aduc viața sănătoasă și prosperă în lumea noastră transformată.

Adevărul Pur Uman 70: Alegerea ne aparține.

Adevărurile Pur Umane

Următoarele Adevăruri Pur Umane, care înglobează informațiile din această carte, ne oferă motive să ne prețuim umanitatea și să ne amintim ce formă rară, prețioasă și frumoasă de viață suntem.

Adevărul Pur Uman 1: Pentru prima dată în istoria omenirii, implementăm tehnologii care ne modifică ireversibil corpul la nivel biologic.

*

Adevărul Pur Uman 2: Până în anul 2030, fie ne vom trezi la adevărul potențialului uman neexploatat, fie vom fi închiși într-o societate de oameni hibridi care ne-au eliminat prin inginerie puterile legate de creativitate, emoție, empatie și intuiție.

*

Adevărul Pur Uman 3: Suntem pe punctul de a renunța la umanitate, puntea biologică spre divinitatea noastră.

*

Adevărul Pur Uman 4: În numeroase privințe, celulele umane și neuronii specializați sunt superiori în ceea ce

privește performanța, scalabilitatea și adaptabilitatea prin comparație cu cipurile și algoritmi limitati ai IA.

*

Adevărul Pur Uman 5: Suntem datori să recunoaștem adevărul profund a ceea ce înseamnă să fii om înainte să ne predăm tehnologiei propuse acum de mișcarea transumanistă.

*

Adevărul Pur Uman 6: Divinitatea este definită ca puteri sau forțe care depășesc limitele percepute.

*

Adevărul Pur Uman 7: Lupta dintre bine și rău este în cele din urmă lupta pentru divinitatea umană.

*

Adevărul Pur Uman 8: Divinitatea este partea străveche și atemporală din noi, acolo unde încep cunoașterea directă, imaginația, creativitatea, acceptarea de sine și autovindecarea.

*

Adevărul Pur Uman 9: Exprimarea divinității noastre ne eliberează de teama care ne face să ne simțim mărunți, neînsemnați și neputincioși, permițându-ne să triumfăm în fața provocărilor vieții.

*

Adevărul Pur Uman 10: Trezirea divinității tale începe cu modul în care te gândești la tine – povestea ta.

*

Adevărul Pur Uman 11: Suntem mai mult decât rezultatul unor procese aleatorii. Din punct de vedere statistic,

este dincolo de orice întâmplare ca cele 7 condiții de habitat care fac posibile lumea și viața noastră să fie rezultatul unor procese fizice „norocoase“.

*

Adevărul Pur Uman 12: Universul nostru pare a fi viu, conștient și inteligent.

*

Adevărul Pur Uman 13: Primii semeni ai noștri au apărut pe Pământ în urmă cu circa 200 000 de ani; suntem încă aici, iar ADN-ul nostru nu s-a schimbat.

*

Adevărul Pur Uman 14: Este imposibil din punct de vedere matematic ca mutațiile responsabile de cele mai prețuite calități umane, inclusiv empatia și intuiția, să fie rezultatul proceselor aleatorii și ale proceselor biologice „norocoase“.

*

Adevărul Pur Uman 15: În 2007, primul mesaj a fost scris într-un organism viu și ulterior recuperat din acesta, demonstrând că este posibil să se scrie, să se stocheze și să se recupereze informații inteligente în ADN.

*

Adevărul Pur Uman 16: ADN-ul este mai eficient ca mediu de stocare decât memoria flash a computerului, ceea ce îl face candidatul probabil pentru localizarea mesajului străvechi codificat cu mult timp în urmă în structura noastră biologică.

*

Adevărul Pur Uman 17: Din perspectiva tehnologiei informației, celulele umane pot fi considerate o bibliotecă,

unde cromozomii sunt cărți, iar firele scurte de gene sunt capitole, paragrafe, propoziții și cuvinte.

*

Adevărul Pur Uman 18: Caracterele cuneiforme, sanscrite, arabe și ebraice au echivalente numerice care pot fi folosite în mod interschimbabil în textele scrise.

*

Adevărul Pur Uman 19: Numerele unice care reprezintă masa atomică a fiecăruia dintre cele patru elemente componente ale bazelor ADN pot fi adunate la numerele totale care formează diverse cuvinte scrise în vechile limbi-rădăcină.

*

Adevărul Pur Uman 20: Când înlocuim literele cu echivalentele lor numerice din masa atomică a ADN-ului, primul strat al codului pentru fiecare celulă arată astfel: „Dumnezeu/etern în interiorul corpului“.

*

Adevărul Pur Uman 21: Șansele statistice ca mesajul „Dumnezeu/etern în corp“ să se formeze întâmplător în ADN sunt de 0,00042%, ceea ce ne spune că probabilitatea ca noi să purtăm un mesaj de o asemenea importanță este dincolo de orice întâmplare.

*

Adevărul Pur Uman 22: Când suntem descurajați, distrași sau înșelați ori pur și simplu am uitat cine suntem, este suficient să privim doar la cele 50 de trilioane de celule ale noastre pentru a ne aminti că suntem efectiv Dumnezeu/eterni în corp.

*

Adevărul Pur Uman 23: Transumanismul este o filosofie care susține încorporarea IA, a cipurilor și a senzorilor electronici în corpul uman pentru a „repara” defectele funcțiilor biologice naturale.

*

Adevărul Pur Uman 24: Deși a fost ilegală, prima editare genetică reușită a doi embrioni umani, în 2018, a demonstrat că procesul este dincolo de teorie. Este posibilă acum realizarea cu succes a ingineriei ADN-ului uman în uter după concepție.

*

Adevărul Pur Uman 25: Există trei etape ale transumanismului, de la înlocuirea protetică a corpului până la propunerea de captare și stocare a conștienței individului pe un cip.

*

Adevărul Pur Uman 26: Incapacitatea de a clona orice formă de viață care îi supraviețuiește duratei sale naturale demonstrează că lipsește ceva în modelul clonării, ceva ce nu este luat în considerare în gândirea actuală când vine vorba despre conștiență și viață.

*

Adevărul Pur Uman 27: ADN-ul din nucleul celulei trebuie să comunice cu ADN-ul din afara nucleului pentru a găsi rezonanța cu informațiile care conduc la o viață de succes.

*

Adevărul Pur Uman 28: Iată un pericol al transumanismului: când ne înlocuim biologia naturală cu tehnologia artificială, funcțiile naturale încep să slăbească și să se atrofieze.

Adevărul Pur Uman 29: Unele tradiții indigene sugerează că ne construim în afară lumea complexă a mașinilor și tehnologiei pentru a ne aminti că acestea imită abilitățile aflate deja în noi.

*

Adevărul Pur Uman 30: Prin artă, tehnologie, cărți, muzică și filme, ne transmitem ceea ce ne cerem să ne amintim.

*

Adevărul Pur Uman 31: Filmele cele mai populare și de succes din zilele noastre sunt cele care prezintă oameni care își amintesc sau descoperă talente și superputeri ascunse.

*

Adevărul Pur Uman 32: Suntem o tehnologie soft sofisticată, cu funcții ale celulelor care corespund și în unele cazuri depășesc capacitatea funcțiilor IA și a componentelor cipurilor.

*

Adevărul Pur Uman 33: Pe lângă funcționarea celulelor ca niște componente electrice, ADN-ul păstrează înregistrarea tranzacțiilor genetice care definesc trăsăturile speciei noastre, o înregistrare de tip blockchain transparentă, permanentă și imuabilă.

*

Adevărul Pur Uman 34: Capacitatea și funcția neuronului uman sunt adaptabile și măsurabile pentru performanțe dincolo de orice limite cunoscute, în loc să fie îngrădite la modul în care fizica limitează capacitatea cipurilor în stare solidă.

Adevărul Pur Uman 35: Ne autoreglăm tehnologia soft avansată prin interfețele de utilizator ale gândului, sentimentului, emoției, respirației și altor factori epigenetici.

*

Adevărul Pur Uman 36: În anul 2000, oamenii de știință au descoperit că genomul uman este format din numai circa 24 000 de gene, ceea ce indică eroarea relației acceptate anterior, conform căreia câte o genă produce fiecare dintre cele circa 100 000 de proteine ale corpului.

*

Adevărul Pur Uman 37: Prin epigenetică, este posibil ca o genă umană să „programeze” până la 100 de proteine unice. Aceasta înseamnă că suntem capabili să realizăm mai multă programare cu câteva gene foarte eficiente.

*

Adevărul Pur Uman 38: Neuronii-oglindă nu fac diferența între a trăi direct o experiență trăită și a privi pe altcineva trăind una.

*

Adevărul Pur Uman 39: Modul în care ne vedem în imaginație declanșează neuronii-oglindă pentru a-i semnaliza corpului informațiile care ne susțin imaginea de sine.

*

Adevărul Pur Uman 40: O rețea neuronală, „micul creier” din inima umană, gândește, simte, experimentează și își amintește independent de creierul din craniu.

*

Adevărul Pur Uman 41: Suntem singura formă de viață cunoscută capabilă să armonizeze în mod intenționat

rețelele neuronale ale inimii și creierului pentru a crea starea optimizată a coerenței inimă-creier.

*

Adevărul Pur Uman 42: Corpul uman pur este o tehnologie soft foarte avansată, sofisticată din punct de vedere tehnologic, care, în multe feluri, depășește componentele artificiale ale tehnologiei informatice pentru a face posibile stări avansate de conștiință și vindecare.

*

Adevărul Pur Uman 43: Cu cât ne exprimăm mai înalt divinitatea, cu atât realizăm mai mult din destinul nostru.

*

Adevărul Pur Uman 44: Suntem în comunicare constantă, rezonantă cu lumea din jur prin antenele biologice ale moleculelor și celulelor noastre.

*

Adevărul Pur Uman 45: Când vedem cum o persoană reușește acolo unde alții au eșuat, reușita ei este o punte care ne ajută să îi călcăm pe urme.

*

Adevărul Pur Uman 46: Când vedem un om care depășește limitele acceptate pentru noi înșine, avem de ales: fie respingem ceea ce am văzut, considerând că este de neatins, fie acceptăm ceea ce am văzut și ne schimbăm sistemul de credințe pentru a ne adapta noii credințe.

*

Adevărul Pur Uman 47: A ne trăi divinitatea înseamnă a ne vindeca de convingerea înșelătoare că suntem

ființe cu defecte, fragile și neputincioase, care au nevoie de ceva din afară ca să reușească în lume și să prospere în viață.

*

Adevărul Pur Uman 48: În 2020, FEM a anunțat planurile pentru Marea Resetare, o încercare fără precedent de a construi o nouă societate digitală în urma pandemiei globale aflată încă în curs de desfășurare și a haosului provocat de blocajele petrecute în numeroase țări în acel an.

*

Adevărul Pur Uman 49: Viziunea pentru Marea Resetare este de a ne uni pe noi și toate sistemele actuale de finanțe, afaceri, producție, transport și fabricație alimentară pe care le folosim, precum și obiceiurile de consum, călătorie, stil de viață și cheltuieli, într-o singură rețea vastă gestionată și reglementată prin supravegherea unei IA avansate.

*

Adevărul Pur Uman 50: Cheia succesului Marii Resetări este fuziunea digitală a oamenilor, incluzând biometria intimă și semnele vitale, precum și semnele de furie, frică și bucurie, în matricea globală, pentru a fi interpretate de sisteme automatizate.

*

Adevărul Pur Uman 51: În 2019, ONU a încheiat în mod oficial un parteneriat cu FEM pentru a accelera punerea în aplicare a Marii Resetări, folosind Obiectivele de Dezvoltare Durabilă (ODD) 2030 ca vehicul în acest sens.

Adevărul Pur Uman 52: Luând cuvântul la Davos în fața organizațiilor, corporațiilor și instituțiilor financiare ale căror operațiuni și scopuri ne influențează viața cotidiană, Yuval Noah Harari a declarat că biologia umană este acum o „tehnologie” care poate fi piratată.

*

Adevărul Pur Uman 53: Transumanismul consideră că unele dintre cele mai prețuite caracteristici și abilități ale noastre sunt defecte care pot fi remediate și „reparate” cu ajutorul tehnologiei avansate de editare genetică și nanorobotică disponibile în prezent.

*

Adevărul Pur Uman 54: Utilizarea editării genetice și a terapiilor chimice în gestionarea concepției și nașterilor umane pentru asigurarea rezultatului predeterminat al trăsăturilor „dezirabile” este versiunea înalt tehnologizată a ideologiei vechi a eugeniei.

*

Adevărul Pur Uman 55: Ideologia eugeniei și a reproducerii selective este inerentă viziunii transumaniste a Marii Resetări.

*

Adevărul Pur Uman 56: Generațiile tinere sunt deosebit de vulnerabile la amenințările transumanismului, întrucât au crescut într-o lume tehnologică, în care atracția computerelor și IA este prezentată drept harul salvator al omenirii.

*

Adevărul Pur Uman 57: Există un fir comun în rapoartele din întreaga lume despre răpiri de către extraterestri:

răpitorii ne avertizează cu privire la consecințele alegerii căii transumaniste de evoluție umană.

*

Adevărul Pur Uman 58: Iată pericolul inherent al alegerii căii transumaniste: odată efectuate, modificările introduse prin inginerie în genomul uman nu mai pot fi anulate.

*

Adevărul Pur Uman 59: Noile descoperiri ale biologiei umane și divinității sale ne oferă acum tot ceea ce avem nevoie ca să ne păstrăm moștenirea evolutivă și să facem alegeri sănătoase care ne onorează umanitatea.

*

Adevărul Pur Uman 60: Viziunea Marii Resetări ne cere să acceptăm tehnologia în viața și în corpul nostru pentru a ne integra într-un peisaj digital la scară largă.

*

Adevărul Pur Uman 61: Puterea, imaginația și libertatea divinității umane sunt văzute ca obstacole de către cei care încearcă să atingă obiectivele Marii Resetări.

*

Adevărul Pur Uman 62: Sub pretextul că ni se oferă o viață mai ușoară, suntem îndemnați să solicităm exact acele schimbări în societate și în viața noastră care le distrug structura.

*

Adevărul Pur Uman 63: Războiul de generația a cincea se desfășoară pe câmpul de luptă al minții înainte de a exista vreo implicare activă între oameni.

Adevărul Pur Uman 64: Scopul Jocului Periculos este să fim conduși spre a ne micșora unii pe alții – să distrugem încrederea și legăturile sociale care ne țin împreună relațiile cele mai apropiate, familia și societatea, până când ne îndoim de valoarea și umanitatea noastră.

*

Adevărul Pur Uman 65: Prin Jocul Periculos, diferențele de rasă, religie, cultură și diversitate sărbătorite ca puncte forte în trecut sunt transformate în arme, lăsându-ne divizați și vulnerabili la ideile și agendele altora.

*

Adevărul Pur Uman 66: Tacticile folosite pentru a ne constrânge să acceptăm IA și tehnologia digitală în viața și corpul nostru includ scenarii false despre realitatea în care trăim. Frica, vinovăția și convingerea că nu avem alte opțiuni sunt pârghiile folosite pentru a ne presa să ne conformăm.

*

Adevărul Pur Uman 67: Îndoctrinarea este eficientă și Jocul Periculos continuă doar dacă alegem să acceptăm tacticile de îndoctrinare în viața noastră.

*

Adevărul Pur Uman 68: Cu 10 000 de generații în urmă, oamenii au apărut pe Pământ cu abilități extraordinare și dumnezeiești, care nu au fost oferite niciunei alte forme de viață pe care o cunoaștem astăzi.

*

Adevărul Pur Uman 69: Vom alege darul umanității noastre sau vom ceda în fața eficienței devenind forme de viață îmbunătățite tehnologic?

*

Adevărul Pur Uman 70: Alegerea ne aparține.

Mulțumiri

Pur uman este a zecea mea carte publicată de Hay House. Totuși, scrierea cărții de către mine a reprezentat doar începutul procesului. Printr-un efort de cooperare pe care majoritatea cititorilor nu îl vor vedea niciodată, o comunitate dedicată de redactori, corectori și designeri, strategii în rețele de socializare, marketing și publicitate, producători de evenimente, reprezentanți de vânzări, distribuitori de carte și manageri de librării au trebuit să își organizeze viața și programul în jurul promisiunii mele de a scrie și livra *Pur uman* când am promis.

Deși nu-i voi întâlni niciodată personal pe majoritatea membrilor acestei comunități, știu că sunt acolo și le sunt profund recunoscător. Tuturor le mulțumesc veșnic pentru tot ceea ce întreprind în fiecare zi ca să împărtășească informații, perspective, tehnici și istorisiri umane care fac din această lume un loc mai bun. Doresc să profit de această ocazie ca să-mi exprim recunoștința față de cei ale căror eforturi au contribuit în mod direct la realizarea acestei cărți. În special, doresc să-mi exprim recunoștința față de:

- Louise Hay, pentru credința sa neclintită în potențialul nostru de a ne vindeca și de a ne iubi ca să obținem

vindecarea și pentru viziunea asupra familiei extraordinare care a devenit remarcabila editură Hay House, Inc. Deși Louise a părăsit această lume în 2017, filosofia ei intuitivă a pus bazele scrierii și publicării cărții *Pur uman*.

- Reid Tracy, președinte și director general Hay House, pentru viziunea și dedicarea personală față de modul cu adevărat extraordinar de a face afaceri, care a devenit semnul distinctiv al succesului Hay House. Mulțumiri îndeosebi pentru sprijinul și sfaturile tale solide, precum și pentru încrederea în mine și în munca mea încă de la prima noastră întâlnire, în 2003.

- Margarete Nielsen, directoare de operațiuni Hay House, pentru viziunea, dedicarea și conducerea ta. Îți sunt recunoscător pentru sfaturile înțelepte care deschid o fereastră de la biroul meu personal din New Mexico către lumea mare și în continuă schimbare a mass-mediei și editurilor, pentru încrederea ta în mine și în deciziile mele și pentru prietenia și sprijinul tău mereu prezente.

- Patty Gift, vicepreședintă și editoare Hay House: cine ar fi știut, când m-ai prezentat în 1999 la Harmony Books, unde va duce călătoria noastră? Îți mulțumesc pentru încrederea, sfaturile, înțelepciunea și sprijinul tău de-a lungul a două decenii de schimbări în viață și în lume. Mai presus de toate, îți mulțumesc pentru prietenia ta neclintită.

- Anne Barthel, editoare executivă Hay House: sunt onorat și binecuvântat să te cunosc, ești cel mai uimitor și mai talentat guru literar, cea mai grozavă editoare și consilieră de încredere, iar acum prietenă dragă.

În plus, îi sunt recunoscător lui Ned Leavitt, singurul meu agent literar. Îți mulțumesc foarte mult pentru înțelepciunea, integritatea și atingerea umană pe care le aduci

în fiecare etapă pe care o parcurgem împreună. Prin îndrumarea în ghidarea cărților noastre în lumea în continuă schimbare a editurii, am ajuns la nenumărați oameni din peste 70 de țări de pe 6 continente cu mesajul nostru încurajator de speranță și posibilitate. Îți apreciez profund îndrumarea impecabilă și îți sunt deosebit de recunoscător pentru încrederea ta în mine și în prietenia noastră.

Recunoștință sinceră și profundă apreciere pentru Stephanie Gunning, editoarea mea de primă linie, extraordinară încă de la început. Am parcurs mult împreună pentru a împărtăși mesajul etern al potențialului nostru uman și, prin toate acestea, ai rămas prietena mea dragă. Ai respectul meu deplin pentru cunoștințele despre lume, abilitățile lingvistice impecabile, capacitatea de a trata fiecare dintre cărțile noastre ca și cum ar fi prima și recunoștința mea pentru modul generos în care îți folosești experiența în fiecare dintre proiectele noastre.

Sunt mândru să fac parte din echipa virtuală și din familia formată pentru susținerea muncii mele de-a lungul anilor, care le includ pe Lauri Willmot și Chelsey Luikart. Lauri, prietena mea dragă și confidentă din 1996, acum directoare executivă a companiei noastre, Wisdom Traditions: îți admir puterea, înțelepciunea și gândirea limpede, te respect profund și apreciez nenumăratele feluri în care îmi ești alături mereu, mai ales în momente esențiale. Aștept cu nerăbdare noua călătorie în care am pornit și misterul locului spre care ne va duce. Nu ai cum să te pensionezi până nu o fac eu!

Chelsey, abilitățile și expertiza ta au deschis o nouă dimensiune pentru Wisdom Traditions și modul în care să împărtășim eficient ceea ce facem cu un public nou, mai tânăr și în continuă creștere. Sunt profund recunoscător

pentru tot ceea ce faci ca să mă păstrezi pe mine și compania noastră pe drumul cel bun pentru numeroasele angajamente promise în fiecare lună și pentru a ne menține la zi evenimentele, marketingul și media. Noul membru al familiei tale se va alătura echipei noastre imediat!

Îți mulțumesc, Rita Curtis, extraordinara mea agentă de turism și acum prietena mea. Îți apreciez profund viziunea, claritatea și abilitățile care ne sprijină în fiecare lună. Mai presus de toate, apreciez încrederea și deschiderea ta către idei noi și, mai ales, prietenia noastră.

Pentru Martha, frumoasa mea soție: îți mulțumesc pentru prietenia de durată, înțelepciunea blândă și iubirea atotcuprinzătoare care mă însoțește în fiecare zi a vieții mele. Împreună cu ființele blănoase cu care ne împărtășim viața, sunteți familia care crede în mine în fiecare zi și care îmi dă un motiv să mă întorc acasă de la fiecare eveniment. Îți mulțumesc pentru tot ceea ce împărtășești și aduci în viața mea.

Le mulțumesc în mod deosebit tuturor celor care mi-au sprijinit munca, înregistrările, prezentările live și cărțile de-a lungul anilor. Sunt onorat de încrederea voastră, uimit de viziunea pentru o lume mai bună și profund recunoscător pentru pasiunea de a aduce acea lume în existență. Prin prezența voastră, am învățat să devin un ascultător mai bun și am auzit cuvintele care îmi permit să împărtășesc mesajul nostru încurajator de speranță și posibilitate. Vă rămân tuturor recunoscător în toate felurile, întotdeauna!

Cuprins

Prefață	7
Introducere	9
Capitolul 1	Noi suntem premiul. Bătălia pentru umanitatea noastră 19
Capitolul 2	Cine suntem noi? Mesajul străvechi codificat în ADN 62
Capitolul 3	Transumanismul. Ștergerea legăturii dintre uman și divin 97
Capitolul 4	Secretul. Noi suntem viitorul pe care l-am așteptat 138
Capitolul 5	Divinitatea de fiecare zi. Destinul nostru de a trăi liberi 182
Capitolul 6	Om sau hibrid? A cui idee de progres o urmăm? 215
Capitolul 7	Deprogramarea. Ruperea vrăjii divine a tehnologiei 262
Capitolul 8	Pur uman. Cheile 309
Adevărurile Pur Umane	317
Mulțumiri	331

EDITURA FOR YOU

Str. Hagi Ghiță, nr. 58, Sector 1, București

Tel./fax: 021/665.62.23

Mobil: 0724.212.695, 0724.212.691

E-mail: comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: Editura-FY

Instagram: [@edituraforyou](https://www.instagram.com/edituraforyou)

„Scopul acestei cărți este de a ne reaminti tuturor cât de puternici, prețioși și sacri suntem. Am scris *Pur uman* pentru a ne oferi sentimentul de direcție și pace în timp ce ne trasăm împreună cursul viitorului și destinului. Umanitatea noastră merită păstrată.

Cartea de față ți se adresează dacă ți-ai dorit vreodată să gândești diferit despre tine și despre potențialul tău neexploatat, dar ai fost reticent în a o face din cauza lipsei de dovezi care să îl dezvăluie.

Sper ca această carte să îți întărească sentimentul de apreciere pentru onoarea și privilegiul de a purta proiectul umanității noastre în fiecare zi a vieții, în fiecare celulă a corpului.”

Gregg Braden

Există în istorie momente când facem alegeri care ne schimbă ireversibil lumea și viața – pentru totdeauna. Chiar în prezent trăim unul dintre acele momente.

Alături de numeroși oameni de știință, ingineri și filosofi, reputatul cercetător și conferențiar Gregg Braden ne avertizează în revoluționara carte **Pur uman** că, fără o schimbare radicală a mentalității noastre, riscăm să fim ultima generație de ființe cu adevărat umane. Generațiile de azi se transformă treptat într-o specie hibridă dependentă de computere, care ne limitează drastic capacitatea de a gândi, a iubi și a ne adapta sănătos la ce înseamnă viața. Riscul este să ne pierdem și capacitatea de a ne emoționa, a empatiza, a ne bucura de intimitate și a ierta – înseși calitățile ce ne definesc umanitatea.

Întrebarea cu care ne confruntăm este simplă: ne iubim suficient pentru a ne păstra darul umanității noastre?

Cartea **Pur uman** analizează modul în care Inteligența Artificială amenință să înlocuiască inteligența umană și ne oferă o viziune nouă și radicală asupra tehnologiei noastre umane înăscute. Mergi dincolo de gândirea convențională și redescoperă-ți originile, limitele și, cel mai important, abilitățile și potențialul extraordinar!

62,00

De același autor la Editura For You:

